

Nhất Ý Cô Hành

Contents

Nhất Ý Cô Hành	2
1. Chương 1-1: Tiết Tử	2
2. Chương 1-2	3
3. Chương 2	6
4. Chương 3	9
5. Chương 4	13
6. Chương 5	16
7. Chương 6	19
8. Chương 7	23
9. Chương 8	26
10. Chương 9	30
11. Chương 10	33
12. Chương 11	36
13. Chương 12	40
14. Chương 13	43
15. Chương 14	46
16. Chương 15	49
17. Chương 16	52
18. Chương 17	56
19. Chương 18	59
20. Chương 19	62
21. Chương 20	65
22. Chương 21	68
23. Chương 22	71
24. Chương 23	75
25. Chương 24	77
26. Chương 25	80
27. Chương 26	83
28. Chương 27	86
29. Chương 28	89
30. Chương 29	92
31. Chương 30	95
32. Chương 31	97
33. Chương 32	101
34. Chương 33	103
35. Chương 34	106
36. Chương 35	109
37. Chương 36	112
38. Chương 37	115
39. Chương 38	118
40. Chương 39	121
41. Chương 40	123

42. Chương 41	126
43. Chương 42	129
44. Chương 43	132

Nhất Ý Cô Hành

Giới thiệu

Editor: Mã MãThế loại: Hiện đại, trọng sinh, huynh đệ, 1×1, HE. Theo bạn nghĩ sao về khái niệm thâm mền 1 người m

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-y-co-hanh>

1. Chương 1-1: Tiết Tử

“Tiểu Ninh, anh cảm thấy, chúng ta hay là chia tay đi.” Chàng trai ăn mặc chỉnh tề ngồi đối diện có phần nào đó không giấu được sự hoang mang nói.

Hạ Ninh nhìn chằm chằm vào chàng trai trước mặt, coi như là bị người ta bỏ rơi, nét mặt luôn bình thản cũng không mấy may có chút cảm xúc nào.

“Anh thật sự là không hiểu được em đang nghĩ cái gì.” Chàng trai cười trong đau khổ, “Có lúc, thậm chí có một loại cảm giác là sự chú ý của em hoàn toàn không đặt trên người anh...” Khẽ thở dài, “Điều này khiến cho anh cảm thấy không ổn lắm, em hiểu không?”

Hạ Ninh gật đầu. “Dạ.”

Có lẽ trong lòng vẫn có một tia hy vọng rằng Hạ Ninh sẽ nói ra lời níu kéo, nhưng thấy khuôn mặt lạnh lùng không cảm xúc, chàng trai cũng biết chính mình đã hy vọng xa vời. Cười gượng nói: “Chúng ta vẫn cứ làm bạn thôi.”

“Được.” Nói như vậy, Hạ Ninh như nhặt được ân xá liền vội vàng gật đầu.

“Không đến nỗi như vậy chứ.” Chàng trai đành chịu, “Anh có điều gì khiến cho em chán ghét sao?”

Hạ Ninh lắc đầu: “Không phải, nhưng mà em đã có người mình thích.”

Chàng trai nhướn chân mày, “Anh biết là vậy, nhưng mà, từ trước đến giờ chưa từng thấy người mà em thích, điều này thật sự khiến cho người ta có chút nghi ngờ sự đáng tin trong lời nói của em.”

Hạ Ninh nghiêm túc nói: “Chỉ là em không muốn gây thêm phiền phức cho anh ấy, cho nên em mới không nói gì hết.”

Chàng trai thở dài: “...Thật sự không biết anh ta là người thế nào, khiến cho em ngoan cố như vậy...”

“Là một người tốt.” Hạ Ninh cười.

“Đã không trở thành người yêu của nhau được, nhưng coi như an ủi trái tim yếu đuối của một người thất tình như anh, tối nay cùng anh đi bar đi.” Chàng trai nói.

“Được.” Đã là bạn bè, hẳn luôn khoan dung.

“Vẫn là làm bạn của em tốt hơn...” Chàng trai lại cười trong đau khổ, “Làm người yêu, em lúc nào cũng không có thời gian dành cho anh, tại sao lúc đó lại đồng ý?”

“Bởi vì em muốn biết rằng người khác có thể thay thế được người đó hay không.” Hạ Ninh thành thật trả lời.

“Kết quả ra sao?”

“...Thất bại.” Hắn thở dài, mỉm cười: “Trong mắt em, người đó là duy nhất.”

“Thật khiến cho người ta ngưỡng mộ!”

“Trong mắt của người nào đó yêu anh, anh cũng là duy nhất.” Hạ Ninh mỉm cười, “Chỉ là người đó không phải là em mà thôi.”

Hết tiết tử.

2. Chương 1-2

Lung lay lắc lư từ quán bar đi ra.

Gió lạnh thổi vào mặt làm cho người ta tỉnh táo hơn.

“Này, em cẩn thận một chút.” Chàng trai lái xe bên cạnh chậm chậm theo Hạ Ninh đang lảo đảo đi trên vỉa hè, “Nếu không thì lên xe đi.”

“...Không cần.” Hạ Ninh nhỏ giọng líu ríu, “Em muốn ra biển xem mặt trời mọc...”

“Em tính đi bộ ra đó sao?” Chàng trai cười khổ, “Ở đây cách bờ biển gần nhất ít nhất phải 30 phút đi xe đó...”

“Bờ biển...” Hạ Ninh không để ý đến sự phàn nàn của chàng trai, cứ thế mà đi về phía trước.

“Này này...” Chàng trai không ngăn được hấn, đành phải bắt đầu đi mà lái xe theo đằng sau: “... Em đây là vừa nghĩ ra thói xấu gì a!”

Sắp bình minh đường phố có một sự buồn chán và mất mát sau sự phồn hoa.

Đèn neon đã không còn nhấp nháy, dòng người náo nhiệt đã tản đi, vài người thừa thốt đi dạo trên đường không mục đích — Trong đó bao gồm Hạ Ninh.

Vòng qua con phố này, lại qua một cái ngã tư.

Lúc đi qua một dãy nhà cao nhất của thành phố này, Hạ Ninh đột nhiên không có báo trước mà dừng lại bước chân, ngẩng đầu lên, nhìn lên ánh đèn nhàn nhạt của tầng cao nhất.

“Tiểu Ninh?” Chàng trai đã xuống xe, đi đến đỡ lấy hấn.

“...Cao như vậy, giống như...” Hạ Ninh vừa lên tiếng liền toả ra mùi rượu: “...Giống như mặt trời...”

“...Đúng đúng đúng...” Chàng trai dở khóc dở cười, đây còn phải nói sau, toà nhà này đúng là toà nhà cao nhất của thành phố, coi như là toàn quốc cũng không có mấy toà nhà cao như vậy, nhưng mà, nếu nói là mặt trời, cũng quá khoa trương rồi. “Không phải nói muốn ngắm biển sao? Chúng ta ngồi xe đi đi? Ngoan a...” Vừa nắm lấy tay Hạ Ninh, lần thứ tư thử nghiệm kéo hấn vào trong xe.

Hạ Ninh lần này hoàn toàn không phản kháng, mặc cho chàng trai đem mình kéo vào trong xe, chỉ là không ngừng quay đầu lại, nhìn về ánh đèn ở tầng cao nhất. “Cao như vậy, mặt trời, cũng sẽ cô đơn a...”

“Tiểu Ninh, em cũng trưởng thành rồi, cho dù em là gay, dù sao cũng phải tìm một người để ổn định.” Chàng trai vừa lái xe, vừa nói chuyện với người đang say khướt bên cạnh.

Hạ Ninh hai mắt vô thần nhìn ra ngoài cửa sổ, ngoan ngoãn lên tiếng: “Được.”

“Ba mẹ của em đem em nhờ cậy vào anh, cho nên anh phải cố gắng chăm sóc em, em nếu như không ổn định, anh không yên tâm.” Chàng trai thở dài, “Đáng lẽ, nếu như có thể để anh tự tay chăm sóc em, anh cũng tương đối an tâm rồi, nhưng mà em không tiếp nhận.”

Hạ Ninh mơ hồ nói: “... Bởi vì anh lại không thích con trai, em cũng không yêu anh, em không thể yên tâm thoải mái mà tiếp nhận a... Anh đối xử với em rất tốt, em không thể làm hại anh.” Ợ một cái, “Trên thế giới này chỉ có anh đối xử tốt với em, em không muốn làm liên lụy tới anh...”

Chàng trai cười cười, xoa xoa mái tóc của Hạ Ninh: “Em nghĩ nhiều rồi.”

Hạ Ninh cũng không trả lời, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ánh đèn đường xẹt qua từng tia sáng, thoáng qua rồi biến mất nhưng lại chưa từng gián đoạn.

Giống như là, thời gian liên tục trôi qua, qua hết hôm nay, ngày mai lại lập tức mở ra trước mắt, từ trước đến giờ chưa từng dừng lại.

Luôn luôn làm cho người ta không có cách nào chuẩn bị tốt tinh thần.

“Tiểu Ninh, nếu như có người thích, liền nói với y, anh cảm thấy dựa vào điều kiện của em, chỉ cần không phải ánh mắt quá cao, chắc hẳn không có vấn đề gì.” Chàng trai ở bên cạnh nói, “Em còn rất đẹp trai nữa.”

Hạ Ninh xoay người, hai tay che tầm mắt: “Dạ...” Nhưng mà, em biết chúng em không thể. Ít nhất, đời này em không hy vọng. Cho nên em mới lựa chọn im lặng.

“A, đến rồi.” Chàng trai nhìn ra ngoài cửa sổ, chậm chậm dừng xe lại.

Hạ Ninh lảo đảo xuống xe, đi đến vách núi không có hàng rào bảo vệ ngồi xuống.

“Em cẩn thận một chút.” Chàng trai từ trong xe lấy ra một cái áo khoác khoác lên người Hạ Ninh: “Ồ chỗ này mà té xuống thì ngay cả xác cũng không tìm được.”

Gió biển lúc nào cũng mạnh, luồn vào kẽ tóc, làm tóc vỗ vào mặt có hơi đau.

“Dạ.” Hạ Ninh thấp giọng trả lời.

“Người mà em thích là người như thế nào?” Chàng trai có chút tò mò hỏi, “Vào đầu cấp hai thì nói thích người ta. Lại chưa từng nói là ai.”

Hạ Ninh cúi thấp đầu, nhỏ giọng nói: “Thoạt nhìn rất điềm đạm, trên thực tế là một tên rất quá đáng.”

“A?” Không ngờ sẽ nghe được Hạ Ninh đánh giá như vậy, chàng trai sửng sốt: “Một tên quá đáng?” Nếu quá đáng, vì sao còn thích người ta?

“Mặt trời lên rồi.” Hạ Ninh ông nói gà bà nói vịt mà trả lời một câu như vậy, sau đó ánh mắt nhìn xa xăm.

Bầu trời được nhuộm thành màu đỏ, mặt biển sóng gợn lăn tăn cũng toàn bộ được nhuộm đỏ, giống như ngọn lửa đang bùng cháy.

Chàng trai không biết làm thế nào đành vỗ vỗ đầu Hạ Ninh: “Chính em thích là được, thích thì cố gắng mà theo đuổi đi.”

“Không thể.” Hạ Ninh đột nhiên quay đầu lại, mỉm cười: “Bởi vì người đó, lại không thích đàn ông. Nếu như chỉ có thể làm bạn, em mới không cần.”

“A?” Chàng trai ngơ ngác nhìn Hạ Ninh khi thấy khuôn mặt nghiêng xinh đẹp của Hạ Ninh được phủ lên màu sắc tươi đẹp — Đột nhiên cảm thấy, màu đỏ này, có chút giống như máu...

“Thật đẹp!” Hạ Ninh ca ngợi, đột nhiên đứng dậy, cố gắng đứng vững vàng, đi về phía trước vài bước, làm ra tư thế ôm, mắt híp lại, thì thào: “Mặt trời này nhất định không cô đơn a...”

“Tiểu Ninh?” Chàng trai trong lòng mơ hồ có chút linh cảm không tốt.

“Cảm ơn anh, anh Đường Lễ.” Hạ Ninh hướng y cười tươi một cái, “Em mặc dù vào lúc 5 tuổi thì không còn ba mẹ, nhưng anh vẫn luôn chăm sóc em.”

“Điều này không cần nói cảm ơn a.” Chàng trai cười, “Ba mẹ của anh cũng dặn dò anh phải chăm sóc cho em. Lại nói, em mau qua đây, ở đây không có hàng rào bảo vệ, té xuống thì thảm luôn.”

Hạ Ninh nghiêng đầu, suy nghĩ một chút, sau đó cũng cười một chút: “Buổi sáng hôm nay em muốn đến nhà anh ăn chực.”

“Được, em trước tiên hãy qua đây.”

“Anh gấp gáp cái gì a!” Hạ Ninh hi hi ha ha cười rộ lên, đi về phía trước vài bước, lại lùi về sau vài bước: “Em đây không phải là không có chuyện gì sao?”

“Anh nói em a...” Chàng trai cười khỏ, “Quay về đi.”

“Dạ.” Hạ Ninh gật gật đầu, đi về phía trước một bước, không ngờ chân đột nhiên bị trật, liền đứng không vững, cả người ngã về sau.

Ồi?

Sao, sao vậy?

Hạ Ninh còn đang sửng sốt, không hiểu được xảy ra chuyện gì.

Bên tai truyền đến tiếng kêu sợ hãi có chút xa xăm của chàng trai: “Tiểu Ninh!”

Sau đó đầu vô cùng đau, trước mắt tối sầm, mất đi ý thức.

Đau đau đau đau đau đau đau...

Trong đầu chỉ tràn đầy cái ý niệm này, quả thật chính là đau đến nỗi không cách nào thở được.

Hạ Ninh sau khi tỉnh lại thật muốn ôm đầu mà kêu thảm thiết.

Nhưng lúc này, có chuyện khó giải quyết hơn xuất hiện.

Một người phụ nữ thoát nhìn có chút cao quý, bảo dưỡng cũng rất tốt vẻ mặt thiết tha nhào lên: “Tiểu Ninh, con không sao chứ?”

Hả?

Hạ Ninh ngơ ngác nhìn người phụ nữ này.

“Tiểu Ninh, con muốn cái gì mẹ đều có thể làm cho con, tại sao muốn đi vào con đường xã hội đen a...” Người phụ nữ vừa nói chuyện, nước mắt liền chảy ra.

Hạ Ninh không hiểu ra sao mà nhìn đối phương.

“Phu nhân...” Người đàn ông trung niên đeo mắt kính đứng bên cạnh, ông có chút không biết làm sao mà nói với người phụ nữ đó: “Có thể tránh ra một chút được không, tôi kiểm tra một chút cho tiểu thiếu gia.”

“A...” Người phụ nữ đó lúc này mới lùi về sau vài bước, lau lau nước mắt, nhường cho người đàn ông bên cạnh cầm lấy dụng cụ đi qua.

Hạ Ninh lại quan sát căn phòng mà bản thân đang ở — không thể không nói, chủ nhân của căn phòng này có vấn đề, vấn đề rất lớn!

Màu sắc của bức tường này bị sơn tối đen như mực là chuyện gì? Bên trên còn vẽ lung tung, bức tranh ẩn chứa bạo lực máu tanh cùng với các loại chữ cái không hài hoà...

Ở trong này ngây ngô, cảm giác giống như trong nhà ma...

Còn có, hai người trước mặt này là chuyện gì?

“... Xin hỏi, các người là ai?” Lời vừa nói ra, Hạ Ninh cũng ngây ngẩn cả người.

Thanh âm này có gì đó rất kỳ lạ? Giống như trẻ ra rất nhiều!!

Người đàn ông đối diện tay cầm dụng cụ, có lẽ là bác sĩ đặt xuống dụng cụ trên tay, bình tĩnh mà xoay người, bình tĩnh nói với người phụ nữ kia: “Xem ra, tiểu thiếu gia bị mất trí nhớ.”

Người phụ nữ trước tiên sửng sốt, sau đó phát ra tiếng hét chói tai ê-xi-ben cực cao: “Tiểu Ninh a a a a...” Vừa nhào mạnh tới, bên tai Hạ Ninh gào khóc.

Hạ Ninh nhất thời cũng không cách nào hiểu được rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra, một bên chết lặng mặc cho vị bác sĩ đó kiểm tra tình trạng thân thể của mình, một bên còn bị người phụ nữ kia ôm thật chặt, bên tai còn truyền tới tiếng gào khóc của người phụ nữ kia.

A...

Đầu càng đau...

Hết chương 1.

3. Chương 2

Rất nhanh, Hạ Ninh cũng đã hiểu được tình huống.

Chính mình không biết tại sao lại biến thành một người thanh niên 18 tuổi tên là Tạ Duẩn Ninh này.

Hơn nữa điều kiện gia đình của Tạ Duẩn Ninh này dường như rất tốt.

Chỉ là ba của y có rất nhiều vợ, rất nhiều con.

Mẹ của Tạ Duẩn Ninh, chính là người phụ nữ lúc trước xuất hiện, xem như là vợ cả... cảm giác là như vậy.

Hơn nữa thế lực của nhà mẹ đẻ của mẹ Tạ Duẩn Ninh trong thành phố này cũng là hạng nhất hạng nhì, năm đó ông Tạ có thể lập nghiệp cũng hoàn toàn là bởi vì được nhà của mẹ Tạ Duẩn Ninh giúp đỡ.

Ý vào mối quan hệ này, hai mẹ con Tạ Duẩn Ninh trong nhà này có thể nói là không có đối tượng lo lắng đáng ngại nào.

Cho nên Tạ Duẩn Ninh từ nhỏ đến lớn, kiêu căng tùy hứng, gần đây bởi vì cảm thấy xã hội đen rất tàn khốc, liền chạy đến làm quen với một vài người trong hắc đạo, kết quả lúc người ta đấu đá với nhau bị ảnh hưởng đến, sau đó bị đánh cho đầu rơi máu chảy đưa về nhà.

Nói tóm lại, Hạ Ninh chỉ có thể đối với chủ nhân trước của cái thân thể này rút ra được hai chữ kết luận.

Đồ ngốc.

Hắn không phải là không nghĩ tới việc vì sao ý thức bản thân mình lại tiến vào trong thân thể của người tên Tạ Duẩn Ninh này, vấn đề là...

Lật tờ báo hàng ngày trên bàn ra.

Trong một góc nhỏ của tờ báo, có một cáo phó nho nhỏ: Một người con trai vào sáng sớm ngày hôm qua rơi xuống bờ biển XX, thi thể trong quá trình vớt lên thiếu sót một bộ phận...

Hạ Ninh — Không, bây giờ ắt hẳn nên gọi là Tạ Duẩn Ninh, khoé môi run rẩy, không cần nói nữa, chàng trai trượt chân này chính là chính mình.

Hắn thật sự không nghĩ tới chỉ là trượt chân, chính mình mặc dù không có bao nhiêu nhiệt tình với cuộc sống, nhưng cũng không đến mức đi tìm cái chết, cho dù nhận được đả kích lớn hơn nữa, hẳn cảm thấy con người vẫn phải sống tiếp.

Nhưng mà, chính mình như vậy, cứ nhiên...

Chết rồi!

“Tiểu Ninh, con sao không nghỉ ngơi thêm đi!” Mẹ của Tạ Duẩn Ninh đột nhiên thét chói tai xuất hiện.

Mặc dù là, rất ồn, cũng rất dài dòng, hơn nữa nghe nói đối với người ngoài vô cùng chua ngoa, nhưng đứa con này, bà vẫn là vô cùng quan tâm, dù sao, cũng là mẹ...mà...

Nếu như ba mẹ của mình trong trường hợp ngoài ý muốn đó còn sống, vậy tất cả có lẽ sẽ khác phải không? Có lẽ mình sẽ không thích đàn ông?

Ách, với điều này có lẽ không liên quan đi...

Thấy Tạ Duẩn Ninh không để ý đến mình, tự nhiên ngẩng người, người mẹ lần thứ hai thét lên: “Tiểu Ninh, con có chỗ nào không thoải mái, mẹ đi kêu bác sĩ!”

Tạ Duẩn Ninh cuối cùng cũng hoàn hồn, cười với người phụ nữ trước mặt: “Không sao, con rất tốt.”

“Trời ạ!” Người phụ nữ hoảng hốt lo sợ, “Tiểu Ninh, Tiểu Ninh, con làm sao vậy?”

Tạ Duẩn Ninh khó hiểu nhìn đối phương.

“Con đã năm năm rồi chưa từng cười với mẹ!” Người phụ nữ vừa lo lắng, vừa kiềm nén sự vui mừng. “Có phải là xảy ra chuyện gì rồi không?”

“Không có.” Tạ Duẩn Ninh cười. Điều duy nhất xảy ra chính là bên trong cái xác của con trai người đã thay đổi thành người khác...

Lại nói, hai mẹ con các người rốt cuộc chung sống với nhau như thế nào a!

Năm năm cũng chưa từng cười với nhau...

Mẹ con thông thường sao có thể như vậy!

“Tiểu Ninh...” Người mẹ lần nữa nhào lên, dường như lại khóc tiếp: “Tiểu Ninh số khổ a!”

Trên cơ bản, tôi không cảm thấy tổ tông hai đời này có cái gì số khổ a.

Ngây ngô dại dột mà sống, ngây ngô dại dột mà biến mất.

Nghe nói kẻ ngu si đều tương đối hạnh phúc, tôi cảm thấy rất có đạo lý.

Mặc dù trong lòng nghĩ như vậy, nhưng mà Tạ Duẩn Ninh vẫn vươn tay vỗ vỗ phía sau lưng người phụ nữ: “Con không có việc gì, con đây không phải vẫn tốt lành ở trong này sao.” Do dự một chút, để sau này có thể trong cái xác này tiếp tục sống tốt hơn, Tạ Duẩn Ninh nói: “Chuyện kia, mẹ...” Một tiếng mẹ vừa kêu ra, khiến hắn có chút hoảng hốt.

Không nghĩ đến tôi còn có ngày có thể kêu cái xưng hô này.

Sau tiếng kêu này của Tạ Duẩn Ninh, một lần nữa dẫn đến sự kích động của người phụ nữ: “Tiểu Ninh a a a, con ba năm rồi chưa từng gọi mẹ...”

Cho nên nói, mẹ con các người rốt cuộc là sống chung với nhau như thế nào a...

Tạ Duẩn Ninh không còn gì để nói.

“Mẹ, thật sự thì, con thích đàn ông.” Tạ Duẩn Ninh khẽ cắn môi nói.

Hắn biết câu nói này lực sát thương vô cùng lớn, nội dung bao hàm trong đó sẽ khiến cho những người cha những người mẹ không cách nào tiếp nhận được, hắn cũng chuẩn bị tốt tâm lý rồi.

Không ngờ, người phụ nữ chỉ nhìn Tạ Duẩn Ninh, sau đó đột nhiên nở nụ cười: “Thật là đứa nhỏ ngốc, con lúc trước quen bạn gái đều là vì không để cho mẹ lo lắng sao?”

Ách, mẹ nghĩ thật quá tốt đẹp...

“Không sao, như thế nào đi nữa, chỉ cần con không có chuyện gì là được.” Người phụ nữ ngược lại vỗ vỗ bả vai của Tạ Duẩn Ninh: “Mẹ không thể lại mất con một lần nữa.”

Tạ Duẩn Ninh kinh ngạc đến không nói được lời nào.

Này, này cũng quá nuông chiều rồi!

“Nhưng mà, sau này không cho phép con qua lại với những người trong xã hội đen kia nữa.” Người mẹ đột nhiên lại nghiêm nghị nói: “Những người kia không phải là những người con có thể ứng phó, mẹ sẽ tìm cách giúp con giải quyết hết những người đó.”

Vào giờ khác này, phong thái yếu điệu của người phụ nữ đã có gia đình xem ra thật sự có vài phần sát khí.

Tạ Duẩn Ninh suy nghĩ một chút, gật đầu: “Dạ.” Dù sao tôi cũng không cần quen biết với những người trong xã hội đen làm gì, tôi chỉ cần an phận làm tiểu thiếu gia của tôi, tiêu tiền, cuộc sống còn đồ, tiếp tục ngây ngô dại dột mà sống là được.

“Tiểu Ninh chỉ cần lớn lên hạnh phúc vui vẻ là được rồi, mẹ cái gì đều làm được cho con.” Người phụ nữ ôm lấy Tạ Duẩn Ninh, vỗ vỗ, “Có cần cái gì không? Nói với mẹ, mẹ gọi người đến ghi lại, sau đó đợi mẹ phái người mua về cho con, Tiểu Ninh phải cố gắng dưỡng bệnh.”

Dưỡng bệnh...

Nói thật ra, chính là từ lúc bắt đầu tỉnh dậy thì đầu có chút đau, bây giờ thì không sao cả.

Cho dù cảm thấy rất tốt, Tạ Duẩn Ninh cũng không đành lòng cự tuyệt ý tốt của đối phương, cười nói: “Dạ.”

Coi như lần nữa sống lại...

Nói thật ra, tôi vẫn không biết ý nghĩ của sinh mệnh là cái gì..

Tôi của trước kia, không nghĩ đến việc muốn chết, nhưng mà cũng không hiểu sống để làm gì...

Cơ hội như vậy cho tôi, còn không bằng cho người có ý chí mạnh mẽ sẽ tốt hơn...

Tạ Duẩn Ninh chậm rãi uống nước trái cây ép tươi, vừa lật tập tranh trên tay mình — Đây là quần áo và trang sức mới nhất của mùa này của thương hiệu này, xem cái nào vừa ý chỉ cần đánh dấu là được.

Ngày hôm sau sẽ đem quần áo tới.

Bên cạnh còn một sắp.

Chính mình lúc trước cũng là như vậy, dựa vào tài sản và tiền bảo hiểm kếch xù của cha mẹ đã mất để lại mà sống, không có công việc, mỗi ngày vô công rồi nghề mà vượt qua.

Như vậy nói lên, số mệnh của mình thật sự là hưởng phúc.

Tạ Duẩn Ninh giật nhẹ khoé môi mỉm cười.

Hắn soi gương.

Đó là một khuôn mặt miến cưỡng cho là thanh tú, so với dáng vẻ của mình trước kia không thể so sánh được.

Thật sự không biết gien tốt của mẹ y đi đâu rồi.

Tính cách xấu xa, không biết trời cao đất dày cái gì thì không thể nói được nữa.

Trong tủ đầy những cuốn sách và những cái đĩa đòi truy loạn thất bát tao, hơn nữa đáng sợ nhất là, bắt kể là AV hay GV, y đều có...

Hắn biết có một loại người, bản thân không có hứng thú với đàn ông, nhưng lại ôm tâm tính vui đùa cũng không ngại đem nam nhân thành nữ nhân mà chơi.

Đó là một loại tâm tính chinh phục vạn vật.

Xem ra, Tạ Duẩn Ninh này đúng là một tên gia hỏa khiến người ta chán ghét.

Thật đáng thương, mình cứ nhiên biến thành y...

“Tiểu thiếu gia?” Người làm đang ở bên cạnh đợi Tạ Duẩn Ninh chọn quần áo thấy hắn nữa ngày không động tĩnh, không khỏi dè dặt mà gọi hắn một tiếng.

Tạ Duẩn Ninh ngẩng đầu, cũng không có hứng thú, đem tư liệu trên tay đặt trên bàn trà: “Chọn vài bộ, người xem mà làm, thật sự không được thì tìm phụ nhân chọn giúp.”

“Có thể sao?” Người làm lộ ra biểu tình kinh ngạc.

Tạ Duẩn Ninh khoát khoát tay, “Bà nếu như không có thời gian, người liền kêu bọn họ tùy tiện đưa đến quần áo được đánh giá cao nhất là được. Ta trở về phòng.”

“A?” Người làm ngây ngô đứng tại chỗ, đưa mắt nhìn Tạ Duẩn Ninh rời đi.

Kỳ thực, nếu như mình nói với phụ nhân tiểu thiếu gia muốn bà chọn giúp quần áo, phụ nhân có thể sẽ vui đến té xỉu đi...

Đương nhiên, Tạ Duẩn Ninh trở về phòng sẽ không phải vì để ngủ, dù sao chính mình hôm nay ngủ đến mặt trời lên cao, mới ăn xong bữa trưa, căn bản không thể mới ăn xong thì mệt chỉ muốn ngủ.

Hắn chỉ là trở về phòng xem những vật phẩm cá nhân kia của Tạ Duẩn Ninh, để hiểu rõ hơn những chuyện xấu xa mà chủ nhân trước kia của thân thể này đã làm.

Mặc dù bác sĩ phán quyết chính mình mất trí nhớ là sự tiện lợi lớn lao, nhưng chính mình cũng không thể vẫn cứ ở trong phòng mà không ra ngoài...

Cho nên, phải hiểu rõ tình hình bạn bè của Tạ Duẩn Ninh là vấn đề thiết yếu nhất.

Mặc dù Tạ Duẩn Ninh không có thói quen ghi nhật ký, nhưng mà hắn vẫn từ dưới giường lấy ra được các loại ảnh chụp, CD tự chế, và các cuộn phim nhựa,...

Chỉ nhìn thoáng qua ảnh chụp một cái, hắn liền không có hứng thú để xem tiếp CD.

Trong hình chủ yếu đều là những ảnh chụp khó coi, nam nữ đều có, hơn nữa, xem ra đều còn rất trẻ xinh đẹp, giống như động vật đang...*, xem ra có chút hỗn loạn.

* Chỗ này bị lỗi, chỉ có ô vuông thôi nên mình không biết dịch thế nào. Mấy bạn thông cảm nha.

Trên hình cơ hồ mỗi người đều ánh mắt mơ màng, biểu tình điên cuồng, vừa thấy chính là căn thuốc.

Tạ Duẩn Ninh ném ảnh xuống đất, kháo!

Làm sao mà để mình biến thành tên gia hỏa bản thủ này, còn không bằng để mình chết đi cho rồi!

4. Chương 3

Thăng đến bữa ăn tối, Tạ Duẩn Ninh mới từ trong phòng đi ra.

Nói thật ra, hắn đã bị chủ nhân trước của thân thể này giày vò đến tâm và sức lực đều tiêu tụy.

Hắn ở trong phòng phát hiện một đồng lớn phế liệu màu vàng, còn có không ít những viên thuốc nhỏ màu trắng, cất giữ các loại đồ vật hiếm lạ cổ quái.

Trong đầu vẫn luôn không ngừng oán niệm: Mình sao lại rơi vào cái tên thối nát thối nát thối nát thối nát như vậy a!

Mặc dù nói như vậy, hắn cũng không thể lại đi nhảy sườn dốc cái gì, dù sao tìm chết không phải là phong cách của chính mình, nếu đã được sống lại, thì trước tiên cứ sống đã.

Hơn nữa thấy mẹ của Tạ Duẩn Ninh đối xử với hắn rất tốt muốn gì được đó, nếu như chính mình lại đi tìm chết một lần nữa, chỉ sợ người phụ nữ đó cũng sống không nổi nữa.

Bữa tối rất phong phú, nhưng mà phòng ăn lớn như vậy mà chỉ có một mình mình ngồi trên ghế ăn cơm tối.

May mà hắn đã quen.

Chính mình lúc trước lúc ở nhà cũng là một người nấu cơm một người ăn, mặc dù thỉnh thoảng cũng sẽ có bạn bè cùng nhau đi ra ngoài ăn, nhưng đa số thời gian đều chỉ có một mình mình ăn.

Trong những đồ vật mà Tạ Duẩn Ninh để lại hắn có thể phát hiện, mặc dù là một người thối nát, nhưng dường như có một mặt nào đó mà không ai biết.

Trong tủ sách cất giữ một con gấu bông dường như vô cùng quý trọng, lông gấu đã bị rụng, lại còn chiếm lấy một ngăn kéo.

Còn có vài tờ giấy bình thường, có chút giống như là ảnh chụp gia đình, mặc dù trên khuôn mặt của không ít người đều bị đánh dấu chéo, nhưng mà khuôn mặt của Tạ Duẩn Ninh, còn có khuôn mặt của người mẹ, ngược lại còn rất rõ ràng...

Nhưng mà, nói đi cũng phải nói lại, cho dù là như vậy, thì phải làm thế nào đây?

Tạ Duẩn Ninh vốn dĩ đã chết rồi, không hiểu tại sao chính mình sẽ chạy đến trong cơ thể của y làm một diễn viên nghiệp dư, chính mình bây giờ chính là Tạ Duẩn Ninh.

Cho nên, những thứ trước kia, cuối cùng bị sự tồn tại của chính mình thay thế.

Hắn cũng không có dự định thông báo cho bất kỳ người nào sự tồn tại trong cái xác của Tạ Duẩn Ninh đã bị đổi, điều đó còn không phải bị người ta đem đi nghiên cứu giải phẫu sao.

Chuông cửa đột nhiên vang lên, làm cho Tạ Duẩn Ninh trong đầu đang mở ra một vở kịch bị dọa cho nhảy dựng, cái nĩa trong tay rớt xuống mâm leng keng một tiếng, phát ra âm thanh thanh thúy.

Hắn nhìn nhìn người làm đang đứng ở cửa.

Người làm tiếp nhận bộ đàm, trả lời mấy tiếng, sau khi gác máy, một mực cung kính bước lên phía trước, nói với Tạ Duẩn Ninh: “Tiểu thiếu gia, phu nhân nói, mời một vị khách cùng tuổi với ngài đến cùng ngài ăn cơm tối, thuận tiện bởi ngài nghỉ ngơi mấy bữa.”

Hả?

Tạ Duẩn Ninh không hiểu trình to mắt.

“Nhưng mà, phu nhân đã nói, đừng quá đáng, dù sao bây giờ cũng là xã hội pháp chế, nếu như xảy ra chuyện gì cũng không giải quyết tốt được.” Người làm lại giảng giải, vừa nói như vậy, còn mờ ám mà nhìn nhìn ngoài cửa.

Tạ Duẩn Ninh hiểu rõ, nhưng không biết nên nói cái gì mới tốt, chỉ đành phải khoát khoát tay: “Người trước tiên để y vào đi.”

Này này!

Chắc hẳn là mình nghĩ nhiều rồi đi, tại sao sẽ xuất hiện sự tình như vậy?

Con trai thích nam nhân, người mẹ liền làm mối?

Vào cửa là một cậu bé thoát nhìn khoảng 16, 17 tuổi, mặt mũi rất thanh tú, ăn mặc cũng chỉnh tề lịch sự.

Y có chút run run đi vào trong, ngẩng đầu lên, cẩn thận tỉ mỉ nhìn Tạ Duẩn Ninh một cái, lại lập tức cúi đầu xuống.

Đến mức sợ hãi như vậy sao?

Tạ Duẩn Ninh không nói gì nhìn y.

Cậu bé đó căng thẳng mà đi qua, đi đến bên người Tạ Duẩn Ninh, gật gật đầu: “Duẩn Ninh... sức khỏe của anh tốt chưa?” Có lẽ là người quen của Tạ Duẩn Ninh trước kia, cho nên gọi thẳng tên của hắn.

“Cũng tốt rồi.” Tạ Duẩn Ninh nhún nhún vai, tùy ý chỉ một vị trí: “Tùy tiện ngồi đi, muốn ăn cái gì? Tôi kêu đầu bếp làm cho cậu.”

Cậu bé đó ngược lại bị dọa đến giật mình, đặt mông ngồi xuống cái ghế bên cạnh, run giọng nói: “... Duẩn Ninh... em, chúng ta có thể đừng chơi kiểu mới được hay không?”

Hả?

Tạ Duẩn Ninh không hiểu ra sao mà nhìn y.

“...Em cảm thấy, em tương đối thích kiểu bình thường...” Cậu bé khúm núm nói, thậm chí còn không dám ngẩng đầu nhìn Tạ Duẩn Ninh.

Này!

Tôi hoàn toàn không biết cậu đang nói cái gì a!

Tạ Duẩn Ninh không nói gì nhìn y chăm chăm.

Bình thường? Đồ ăn bình thường sao?

“Các loại bánh mì sữa bò hả?” Tạ Duẩn Ninh mang tính thăm dò hỏi đối phương.

Thân thể của cậu bé run lên, dừng một lát, mới nói: “Sữa bò... Em có thể yêu cầu độ nóng bình thường được không?”

Tạ Duẩn Ninh giật giật khoé miệng, “Tuỳ cậu.” Nói với nữ giúp việc đằng sau, “Mang một phần sữa bò và bánh mì lên, sữa bò để độ nóng bình thường.” Sữa bò để độ nóng bình thường là ý gì a!

So sánh với sự hoang mang của Tạ Duẩn Ninh, nữ giúp việc trái lại có chút hiểu được mà ứng tiếng, đến phòng bếp.

Tạ Duẩn Ninh liếc mắt đến cậu bé đang ngồi bên cạnh mình vẫn đang không ngừng phát run: “Cậu là đang sợ hay lạnh vậy?”

Tạ Duẩn Ninh đột nhiên lên tiếng, khiến cho cậu bé giật mình thiếu chút nữa nhảy dựng lên: “Dạ, em không sợ.”

Ách...

Quá giả rồi!

Tạ Duẩn Ninh không nói gì.

“Tiểu thiếu gia.” Nữ giúp việc đã quay trở lại, đem đồ ăn bên trong cái mâm đặt trước mặt Tạ Duẩn Ninh.

... Có phải là hiểu lầm rồi hay không, không phải mình ăn, là cho tên gia hỏa quái lạ này ăn mà.

Tạ Duẩn Ninh còn chưa kịp nói cái gì, chuyện quý dị đã phát sinh. Chỉ thấy người nữ giúp việc đó sau khi đặt xuống sữa bò và bánh mì, liền cùng với những người làm khác toàn bộ đều đi ra ngoài!

Phòng ăn trống rỗng chỉ có chính mình và cậu bé trước mặt nhìn nhau.

“Ách...” Tạ Duẩn Ninh thấy đối phương nhìn chằm chằm vào sữa bò và bánh mì trước mắt, dự định để cho đối phương ăn trước.

Không ngờ, còn chưa đợi hắn lên tiếng, cậu bé đó đột nhiên đứng lên, hiên ngang lăm liết mà xé áo khoác, bắt đầu cởi quần áo.

“Này!” Tạ Duẩn Ninh sợ hãi.

“Em rất nhanh sẽ ăn.” Cậu bé vừa cởi quần áo vừa nói.

Tại sao ăn uống lại phải cởi quần áo!

Mình không cảm thấy sữa bò và bánh mì sẽ làm cho người ăn nhiệt huyết sôi trào a!

“Cậu làm gì a!” Tạ Duẩn Ninh đứng dậy, ngăn lại động tác lạ thường của đối phương.

“Anh chán ghét em sao?” Cậu bé lộ ra biểu tình đáng thương, “Em đã làm chuyện gì khiến cho anh giận sao?”

Này! Cậu rất cuộc muốn nói cái gì a!

Tạ Duẩn Ninh không nói gì nhìn cậu bé.

“Em mấy ngày nay không đến thăm anh là vì em cũng không có cách nào di chuyển được, mấy ngày trước chơi quá ác, cho nên phát sốt không đi được.” Cậu bé còn đang tiếp tục giải thích.

Tạ Duẩn Ninh thấy dáng điệu làm bộ đáng thương của đối phương, đột nhiên cảm thấy có chút quen quen.

Trong những tấm ảnh chụp kia đã từng thấy bóng dáng của cậu bé này.

Nói cách khác, cậu bé này là “bạn giường” của Tạ Duẩn Ninh?

Ô...

Mục đích mỗi lần tôi tìm người ta chỉ có cái đó a...

Hình tượng thật kém!

Thật không muốn thừa nhận a!

“Tóm lại, tôi hôm nay không có hứng thú, cậu hoặc là ngồi xuống ăn xong bữa tối, hoặc là rút xéo!” Tạ Duẩn Ninh lười nói lời dư thừa, trực tiếp đặt mông ngồi xuống, điên cuồng ấn công tắc trong tay, gọi toàn bộ người làm trở lại.

Vừa thấy Tạ Duẩn Ninh không kiên nhẫn nữa, cậu bé đó chân đều mềm nhũn, lần nữa ngồi xuống ghế.

Người làm lại nhanh chóng vọt vào.

Thấy dáng vẻ của hai người bên trong vẫn ăn mặc chỉnh tề, mặc dù có lộ ra chút sừng sốt, nhưng vẫn là nghiêm chỉnh đứng trở về vị trí cũ, tiếp tục săn sóc bữa tối của Tạ Duẩn ninh.

“Hỏi một lần nữa, cậu muốn ăn cái gì?” Tạ Duẩn Ninh tức giận nói với cậu bé sợ hãi rụt rè bên cạnh: “Chính là hỏi cái miệng bên trên của cậu muốn ăn cái gì?”

Kháo, nhìn không ra a, Tạ Duẩn Ninh cái tên gia hỏa này khẩu vị cứ nhiên nặng như vậy, còn chơi SM...

“A?” Cậu bé đó trừng to mắt.

Tạ Duẩn Ninh trừng y một cái, y lại rụt cổ một cái: “Không cần chuẩn bị, không cần chuẩn bị...”

“Không ăn thì cút xéo.” Tạ Duẩn Ninh không chút hình tượng mà liếc một cái — tên gia hỏa này nững nụi như vậy, thấy đã mất hết khẩu vị.

Thì ra Tạ Duẩn Ninh thích loại hình như vậy sao...

“Ăn, em ăn!” Cậu bé đó vội vàng gật đầu trả lời, “Không cần đuổi em ra ngoài...”

...Luôn cảm thấy giống như tôi cưỡng ép cái tên này vậy.

Tạ Duẩn Ninh cũng lười sửa giọng điệu của đối phương, chỉ là vùi đầu vào ăn bữa tối của chính mình.

Ăn cơm tối xong, Tạ Duẩn Ninh đến phòng khách ngồi, cậu bé đó cũng đi theo đằng sau.

“Cậu không về sao?” Tạ Duẩn Ninh liếc y một cái.

Cậu bé lắc đầu: “Cha của em muốn em ở cạnh anh mấy ngày.”

Tạ Duẩn Ninh trừng to mắt — Thì ra đây còn là gia trưởng của y cho phép!

Lẽ nào lúc trước thấy trên ảnh chụp, Tạ Duẩn Ninh tên tiểu tử đó có thể không chút kiêng kỵ nào sao — Cứ nhiên đều được gia trưởng của đối phương ưng thuận!

Những người của xã hội thượng lưu quả nhiên là không giống với bách tính bình thường a...

Nhưng mà, nếu nói như vậy, tôi cũng không lo sợ những ngày như vậy.

Tạ Duẩn Ninh tùy ý chỉ một người làm đang đứng bên cạnh: “Người, lại đây.”

Người làm đi tới, cung kính nói: “Tiểu thiếu gia.”

“Để vị này...” Xoay người hỏi cậu bé đó, “Cậu tên gì?” Hắn hỏi như chuyện đương nhiên, cậu ngay không sợ chết đứng. Bởi vì tôi “mất trí nhớ” rồi mà.

Cậu bé ánh mắt có hơi buồn bã, nói: “Em tên là Khanh Trì Nhiễm.”

“Ồ.” Tạ Duẩn Ninh gật đầu, “Chuẩn bị một phòng cho tiểu Khanh, y muốn ở vài ngày.”

“Ồ?” Khanh Trì Nhiễm trừng to đôi mắt ướt át, nhìn Tạ Duẩn Ninh, “Duẩn Ninh, lúc trước em đều ngủ trong phòng của anh! Hơn nữa, anh từ trước đến giờ không gọi tên của em.

Tạ Duẩn Ninh không có hứng thú truy cứu những chuyện mà chủ nhân trước của thân thể này đã làm, hoặc là nói, hắn không có dũng khí đi quẩn, nhưng mà sự hoang mang trong mắt của đối phương quá rõ ràng, thể là, hắn liền mang ra tuyệt chiêu: “...Cậu có thể không biết, tôi mất trí nhớ, cho nên những chuyện trước kia đều quên hết rồi.”

“A?” Khanh Trì Nhiễm mở to mắt nhìn hắn.

“Tóm lại, cứ như vậy đi.” Tạ Duẩn Ninh khoát khoát tay, “Tôi đi tắm trước.”

“Đợi một chút.” Khanh Trì Nhiễm vẫn luôn vâng vâng dạ dạ không biết dừng cảm từ đâu mà ra mạnh nhào lên, ôm lấy thắt lưng của Tạ Duẩn Ninh, sau đó tay mò vào bên trong quần hắn.

Tạ Duẩn Ninh không phản ứng kịp, đã bị Khanh Trì Nhiễm ra tay: “Cậu...”

Đang muốn quát đối phương.

Cửa đột nhiên mở ra.

Một tay đang cầm điện thoại, một tay nắm chốt cửa, nam nhân đứng lúc ngẩng đầu lên thì thấy một màn này.

5. Chương 4

Vừa nhìn thấy khuôn mặt ảm áp và duyên dáng của người đến, Tạ Duẩn Ninh cả người đều ngây ra.

Người đó nhìn Tạ Duẩn Ninh một cái, nhanh chóng đưa ra nhận xét: “Cậu tiếp tục đi.” Nói rồi liền đóng cửa rồi khỏi.

“Tạ Diệc Đông!” Tạ Duẩn Ninh thốt lên, “Cứu em!” Khanh Trì Nhiễm cái tên tiểu tử chết tiệt đó đã xoa bóp đến mệnh căn của mình rồi.

Chàng trai tên Tạ Diệc Đông xoay người lại, có chút kinh ngạc, nhưng càng nhiều hơn sự giấu cợt mà nhìn Tạ Duẩn Ninh.

“Cứu em...” Tạ Duẩn Ninh nhỏ giọng mềm mại cầu cứu, hẳn không dám loạn giãy dụa, bởi vì lực đạo trên tay của tên tiểu tử Khanh Trì Nhiễm có xu thế càng ngày càng tăng...

Tạ Diệc Đông đứng ở chỗ cũ cười cười, sau đó ngẩng đầu lên, nói với người đằng sau Tạ Duẩn Ninh, ánh mắt có chút bất thường mà nói với Khanh Trì Nhiễm: “Buông tay.”

Thanh âm của Khanh Trì Nhiễm có chút sắc bén kỳ lạ: “Duẩn Ninh đã nói, người mà anh ấy thích nhất chính là em, không thể không thích em!”

“Tôi muốn cậu buông tay, cậu nghe không hiểu sao?” Tạ Diệc Đông tao nhã mà nở nụ cười: “Nếu như cậu làm loạn, cha mẹ, em gái của cậu sẽ có kết quả như thế nào, cậu có thể nghĩ ra không?”

“A!” Tạ Duẩn Ninh kêu thảm một tiếng, bởi vì Khanh Trì Nhiễm bỗng chốc siết chặt chỗ đó.

Hắn đau đến nổi mồ hôi lạnh đầy người run cầm cập, oán giận mà nhìn Tạ Diệc Đông một cái — Anh là muốn cứu tôi hay muốn hại tôi a...

Nói đến, hình như mối quan hệ của cha mẹ của Tạ Duẩn Ninh cùng với những người Tạ gia đều không phải rất tốt...

Lại nhớ lại một chút chính mình đã từng thấy tướng mạo và khuôn mặt của nam nhân trước mắt...

— Không phải chứ, lẽ nào y là anh trai của Tạ Duẩn Ninh?

Cũng đúng, đích xác đều họ Tạ.

Nhưng mà tôi từ trước đến giờ chưa từng nghe nói y còn có anh trai a! Ách, chính xác mà nói, tôi đối với bối cảnh gia đình của y một chút cũng không biết rõ.

Lẽ nào, tên gia hỏa này muốn tôi đoạn tử tuyệt tôn!

Mặc dù tôi là đồng tính luyến không thể nào có con cháu đời sau, nhưng mà chuyện này liên quan đến tính phúc sau này của tôi a!

Muru đồ thật sự hiểm ác!

Nghĩ đến đây, Tạ Duẩn Ninh căng thẳng hẳn lên.

Tạ Diệc Đông đột nhiên nhếch môi nở nụ cười.

Tạ Duẩn Ninh còn không ý thức được phát sinh chuyện gì, trọng lượng của Khanh Trì Nhiễm ở phía sau đè trên người mình đột nhiên không còn nữa.

Tay của y nắm lấy chỗ đó của mình cũng phải xuống.

“Tiểu thiếu gia, cậu không sao chứ.” Âm thanh hoảng sợ của những người làm xông tới.

Tạ Duẩn Ninh nhanh chóng kéo lấy cái quần, đem tay của y từ trong quần của mình kéo ra — Bà nội nó, sau này có đánh chết tôi cũng không mặc cái quần lỏng như vậy đâu, đây không phải là hại người sao!

Quay đầu lại nhìn, Khanh Trì Nhiễm nằm trên mặt đất không nhúc nhích, sau lưng cắm một cái ống tiêm.

“May mà có Diệc Đông thiếu gia hấp dẫn lực chú ý, nếu không thật không biết sẽ biến hoá như thế nào.” Trong tay người làm cầm một cây súng gây mê xoa một chút mồ hôi trên trán.

Nói như vậy, vừa rồi là Tạ Diệc Đông cố ý nói như vậy sao?

Tạ Duẩn Ninh xoay người muốn đi nói lời cảm ơn, lại phát hiện cửa đã sớm không biết khi nào thì đóng lại rồi, người vốn đang đứng ở cửa không biết tung tích đâu.

“Tiểu thiếu gia, chuyện này...” Một người giúp việc đá đá Khanh Trì Nhiễm đã hôn mê, hỏi hẩn: “Muốn thông báo cho phu nhân không?”

Tạ Duẩn Ninh suy nghĩ một chút: “...Tạm thời không cần đâu.”

“Vậy đem y ném ra ngoài sao?”

Nghĩ đến lúc này vẻ mặt và cử chỉ của Khanh Trì Nhiễm không được bình thường, Tạ Duẩn Ninh lắc lắc đầu: “Tìm một phòng trống, trước tiên để y nghỉ ngơi, thông báo cho người nhà của y đến đón.”

Mặt của những người làm có vẻ kinh dị, nhưng vẫn gật đầu, từng người đều đi làm việc.

Lưu lại một mình Tạ Duẩn Ninh đứng ở phòng khách chờ ra.

Tạ Diệc Đông là... anh trai của cái thân thể này?

Sao lại khéo như vậy chứ?

Y là ánh hào quang chỉ có thể ngắm từ xa, cứ nhiên được đến bên cạnh, đây coi là phúc lợi mà chính mình đã giúp Tạ Duẩn Ninh thu thập cục diện rồi rầm lúc trước sao?

Mặc dù không thể ôm lấy, nhưng chỉ cần nhìn thôi, đã khiến cho người ta cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Tạ Duẩn Ninh sững sốt nhìn lòng bàn tay của mình.

Thầm mèn 10 năm, nói thật ra, đã không phân biệt được rốt cuộc là yêu, hay là thói quen.

Bây giờ cứ nhiên, có thể tiếp cận gần như vậy...

“Hạ thúc.” Tạ Duẩn Ninh cố gắng bình tĩnh lại, gọi quản gia đang chờ đợi sự phân công trong phòng khách.

“Tiểu thiếu gia.” Hạ thúc đi đến, chào hẩn.

“...Con muốn nhìn ảnh chụp của gia đình lúc trước...” Tạ Duẩn Ninh nói như vậy, rồi lại thêm một câu, “...Ở chỗ thúc ắt hẩn là có phải không?”

“Có.” Hạ thúc trả lời, “Xin chờ một chút.” Đi đến phía sau, dặn dò người làm nữ vài câu, lại quay lại: “...Cậu còn có gì cần nữa không?”

“Con đi tắm trước.” Tạ Duẩn Ninh nói, “Tắm xong rồi sẽ xem.”

“Được, vậy tôi sẽ gọi người phục vụ cậu tắm rửa.”

Tạ Duẩn Ninh giật giật khoé miệng: “...A, chuyện này, không cần đâu, một mình con là được rồi...” Có làm hay không? Giống như điệu bộ của hoàng đế trong tivi như vậy để làm chi a!

“Được.” Hạ thúc lại đi phân phó vài câu: “Lập tức vì cậu chuẩn bị vật dụng tắm rửa, xin chờ một chút.”

“Dạ.” Tạ Duẩn Ninh gật gật đầu, tìm một chỗ trên sofa ngồi — Bị tên gia hoả Khanh Trì Nhiễm phá một trận, thật sự rất mệt a!

“Tiểu thiếu gia, muốn đem Khanh gia ra khỏi danh sách qua lại thân thiết sao.” Quần gia không biết từ khi nào thì biến ra một cuốn sách.

“Hả?” Đùa gì vậy?

“Chính là Tà gia sẽ đối lập và giảm thiểu tiền vốn đã trợ giúp và kỹ thuật đã hỗ trợ cho đối phương và lên tiếng ủng hộ uy tín...” Hạ thúc làm tròn bốn phận mà giải thích, “Tiểu công tử của Khanh gia làm ra chuyện tính toán thương tổn thiểu gia, vô luận có phải là Khanh gia ra hiệu hay không, hệ số nguy hiểm cũng không nhỏ.”

Ngu ngốc cũng có thể nhìn ra Khanh Trì Nhiễm là tự mình thần kinh không bình thường, điều này có quan hệ gì đến nhà người ta.

Tà Duẫn Ninh rất muốn trợn hai mắt, nhưng cũng không làm ra quá rõ ràng, chỉ là úp úp mở mở lên tiếng: “...Dạ, để con suy nghĩ.” Trước tiên kéo dài, đợi mọi người quên chuyện này đi — Hắn nghĩ rất đơn thuần.

“Được.” Hạ thúc cầm bút viết cái gì đó.

Có cần thiết nghiêm túc như vậy không a!

Tà Duẫn Ninh im lặng.

Nghĩ nghĩ, nói: “Chuyện kia... Tà Diệc Đông, là anh của con?” Mặc dù nắm chắc 80%, Tà Duẫn Ninh vẫn chưa từ bỏ ý định hỏi thăm.

Quần gia cũng là một trong những thành viên trong nhà biết được Tà Duẫn Ninh “mất trí nhớ”.

Gật đầu nói: “Đúng, Diệc Đông thiểu gia là con của tam phu nhân.” Hạ thúc đúng đắn trả lời.

“Vậy y...” Vốn dĩ muốn hỏi y là người như thế nào.

Suy nghĩ một chút, thôi đi, trừ mình ra, còn sẽ có người hiểu y hơn sao? Chính mình yêu thầm y 10 năm mà.

Vẫn luôn nhìn y, luôn luôn chỉ nhìn y, cả thế giới, chỉ có màu sắc của y, những thứ khác toàn bộ đều đen trắng — Đây chính là cuộc sống mà chính mình đã mất đi.

“Tiểu thiếu gia, cậu có thể đi tắm rồi.” Tiếng nói của Hạ thúc cắt đứt suy nghĩ của Tà Duẫn Ninh.

“A, dạ.” Tà Duẫn Ninh khôi phục lại, đi về phía nhà tắm.

Đi được vài bước, Tà Duẫn Ninh lại hỏi Hạ thúc: “Hạ thúc, thúc có cảm thấy mối quan hệ của con và Tà Diệc Đông tốt không?” Hắn không phải không rõ con người của Tà Diệc Đông như thế nào, nói thật ra, y lần này giúp đỡ, hoàn toàn là ngoài dự liệu của mình.

Bởi vì thoát nhìn mối quan hệ của Tà Duẫn Ninh và y không tốt lắm, hắn không cho rằng Tà Diệc Đông là người có lòng nhiệt tình như vậy.

Hạ thúc sững sốt một chút, sau đó nói: “...Mối quan hệ của tiểu thiếu gia và Diệc Đông thiểu gia trở nên tốt rồi, người làm chúng tôi cũng rất vui mừng.”

... Được rồi, tôi đã biết đáp án.

Tà Duẫn Ninh nhún nhún vai.

Xem ra, bình thường hình thức ở chung với nhau nhất định là đầy mùi thuốc súng.

Lúc tắm xong đi ra, Hạ thúc đã đem ảnh chụp đến.

So với những bức ảnh bị vẽ đến lung tung trong căn phòng này, đây là bức ảnh gia đình có thể coi là rõ ràng hơn nhiều.

Tà Duẫn Ninh đếm đếm, trong ảnh có khoảng chừng hơn 30 người, thời gian hiện ở góc bên dưới là chụp hồi năm ngoái, trong đó bao gồm cả chính mình và Tà Diệc Đông, có 5 người trẻ tuổi, hai người lớn diện mạo bình thường ngồi chính giữa chắc hẳn là cha mẹ của Tà Duẫn Ninh, bởi vì hắn thấy mẹ của Tà Duẫn Ninh rất có tính chiếm hữu nắm chặt tay của người đàn ông bên cạnh...

Thật ra, tôi muốn nói, quá không tương xứng rồi!

Trên bức ảnh, già trẻ lớn bé trên cơ bản đều từng là chàng đẹp trai, nàng xinh gái, hoặc đem mình biến thành chàng đẹp trai, nàng xinh gái.

Người xấu nhất trong đó chính là Tạ lão gia...

Lúc Tạ Duẩn Ninh đem ảnh chụp trả lại cho Hạ thúc, phát hiện ra, ngay cả quần gia Hạ thúc đều là mặt chữ Quốc() tiêu chuẩn, là người đàn ông trung niên đẹp trai.

Tạ lão gia sẽ không tự ti mặc cảm sao?

Xem tivi, lên mạng, chọn vài bộ quần áo, một buổi tối cứ vậy qua đi.

Vào lúc 11 giờ, Tạ Duẩn Ninh nói muốn đi nghỉ ngơi, lại một lần nữa dẫn đến sự kinh ngạc của những người làm trong nhà.

...Tôi nói, Tạ Duẩn Ninh này bình thường rốt cuộc có bao nhiêu ăn hại a!

Không chú ý việc nghỉ ngơi sẽ làm cho hoóc-môn mất cân đối!

Thảo nào tính cách rất hư.

Trước lúc đi ngủ đến phòng của khách xem qua Khanh Trì Nhiễm.

Y đang trầm lắng ngủ, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, mày nhíu chặt lại, xem ra ngược lại thật có vài phần yếu đuối, làm cho người ta thương tiếc.

Tạ Duẩn Ninh có thể nhìn ra, mặc dù thoát nhìn là có chút sợ chính mình, nhưng mà Khanh Trì Nhiễm đối với mình biểu hiện nhất định không muốn xa rời và sùng bái có chút vụn vặt.

Đáng tiếc, bây giờ bên trong thể xác của Tạ Duẩn Ninh, là một linh hồn hoàn toàn ngược lại.

Mà linh hồn này, tồn sùng một người tên là Tạ Diệc Đông 10 năm ròng rã.

Hơn nữa, bây giờ xem ra, còn đang tiếp tục trên con đường đầy chông gai không có điểm cuối cùng này, một người, chết cũng không ăn năn, tiếp tục đi về phía trước.

6. Chương 5

Sau một tuần ở nhà nghỉ ngơi, quần gia lái xe đưa Tạ Duẩn Ninh đến trường học.

Tạ Duẩn Ninh đang học đại học, là một trường đại học quý tộc nổi tiếng của thành phố — Cũng chính là, chỉ cần có tiền, ai cũng đều có thể vào trường này để học.

Vừa thấy chiếc xe màu đen chở Tạ Duẩn Ninh đến trường, các học sinh ở cửa trường học đều rới rít nhường đường.

Xuống xe vừa đứng vững, vài tên gia hoả dáng vẻ lưu manh gạt mọi người ra, đến trước mặt Tạ Duẩn Ninh cúi đầu khom lưng: “Tạ thiếu, cậu đến rồi, thân thể cậu tốt hơn chút nào chưa?”

Ánh mắt của Tạ Duẩn Ninh quét một vòng mấy tên gia hoả đó — Dường như có chút ấn tượng, trong những bức ảnh chụp đó.

Những tên gia hoả này là tùy tùng của Tạ Duẩn Ninh sao?

Lại nói tiếp, Tạ gia xác thực chính là đầu não trong giới thương mại trong nước, mặc dù chưa nói tới sự nghiệp phát triển không ngừng, nhưng bởi vì thủ đoạn kinh doanh vẫn luôn tương đối bảo thủ thiết thực, lại thêm nền tảng rất vững vàng, ngược lại cũng từng bước phát triển thành cục diện lớn mạnh của ngày hôm nay.

Có người nịnh bợ đây cũng không có gì đáng trách, không nghĩ đến ngay cả Tạ Duẩn Ninh ở trường học lại còn thu nhận tiểu đệ...

Cái tên đó rốt cuộc là đến để học hay là đến để lêu lổng vậy?

Hơn nữa, trong một tuần Tạ Duẩn Ninh “dưỡng bệnh” này, mặc dù mẹ của hắn mỗi ngày đều gọi điện thoại đến, nhưng lại chưa gặp mặt lần nào.

Nói thật ra, luôn cảm thấy có thể hiểu được nguyên nhân Tạ Duẩn Ninh trở nên hổng bét như vậy — Mẹ của hắn chiếm trách nhiệm rất lớn.

Về phần người cha? Ngay cả gọi điện thoại cũng không gọi được nửa cuộc.

Thật là một đứa nhỏ xui xẻo.

Hắn đã bắt đầu đồng cảm với Tạ Duẩn Ninh rồi.

Nhưng mà, hắn cũng không có hứng thú tiếp tục sắm vai công tử nhà giàu nữa.

Cũng không để ý đến mấy người đó, lấy ra bản đồ trên tay, dựa theo thời khoá biểu trên tay mà đi về phía trước.

“Tạ thiếu, cậu muốn đến phòng học sao? Tên tiểu tử Khanh gia đó hôm nay còn chưa đi học, nhưng mà em gái của y đến rồi. Đúng rồi, còn có chị em của Đinh gia, Trương gia...”

“Đủ rồi!” Tạ Duẩn Ninh giơ tay lên, ngăn lại tên gia hoả đó tiếp tục nói: “Đến phòng học của tôi, hiểu không?” Theo những gì hắn biết, Tạ Duẩn Ninh chọn một khoa vô cùng không được chú ý — Nhân Loại Học. Trên cơ bản, đợt này học sinh đăng ký vào khoa này chỉ có không đến 10 người.

Tên gia hoả luôn ồn ào đó trừng to mắt, sau đó có chút kinh ngạc nói: “...Vậy tôi dẫn đường cho cậu?”

Nghĩ đến sự định hình phương hướng của chính mình quả thật không được tốt, Tạ Duẩn Ninh chỉ đành phải gật đầu.

Mặc dù Khoa Nhân Loại Học này chỉ có vài sinh viên, nhưng lại có cả một học viện — Không cần nói, đây cũng là sự ảnh hưởng của Tạ gia, nghe nói mẹ của Tạ Duẩn Ninh vì con trai của mình, ở cái trường học này bỏ ra không ít tiền, cũng chính bởi vì điều này, Tạ Duẩn Ninh cũng xem như là hồn thể ma vương của trường học, chỉ cần không chết người, không xảy ra sự cố trên địa bàn trường học, trường học sẽ áp dụng thái độ dung túng đối với hắn.

Lúc Tạ Duẩn Ninh vào phòng học, bên trong đã có vài sinh viên đi học sớm ngồi trong phòng học đọc sách, thấy Tạ Duẩn Ninh tiến vào, trên cơ bản đều có chung một phản ứng.

Tiếp cận hỏi thăm sức khoẻ, sau đó nhanh chóng chạy đi.

Trái lại có một nữ sinh vóc dáng nhỏ nhỏ đeo cặp kính dày đang cầm sách đọc, cũng chẳng thèm chào hỏi.

Mấy người đưa Tạ Duẩn Ninh đến cửa phòng học liền rời đi.

Trong phòng học trống rỗng chỉ có hai người.

Tạ Duẩn Ninh có chút tò mò đi qua, hỏi nữ sinh đó: “...Bạn đang xem cái gì vậy?”

Theo sự quan sát trước mắt, cùng với những tư liệu mà chính mình thu thập được, cái trường này vậy mà có sinh viên không sợ chính mình, thật khiến cho hắn có chút kinh ngạc.

Cô gái đó đẩy đẩy cặp kính trên mũi suýt nữa bị trượt xuống, ngơ ngác nhìn Tạ Duẩn Ninh, sau đó mới lộ ra một nụ cười: “...A, cậu đến rồi, Tiểu Ninh.” Tiết tấu nói chuyện của cô gái có chút chậm.

Tạ Duẩn Ninh sững sốt một chút, mới ý thức được, chính mình đã không phải là Hạ Ninh, chính mình bây giờ đóng vai Tạ Duẩn Ninh, mà người mà cô gái này kêu là Tạ Duẩn Ninh.

“Ừ.”

“Lại nói tiếp...” Cô gái đó vẫn đang chậm rãi nói chuyện, “Hôm qua lại có sinh viên thôi học nữa.”

“Nga.” Chuyện gì xảy ra, cô gái này không sợ Tạ Duẩn Ninh sao, dường như đáng vẻ nói chuyện cũng rất quen thuộc.

“Có thể hay không đến cuối cùng, chỉ có hai chúng ta ở cái lớp này?” Cô gái có chút buồn rầu nói, “...Không biết nếu như vậy, chúng ta sẽ bị điều đến khoa khác hay không...”

“Tôi nghĩ sẽ không đâu.” Chỉ cần Tạ Duẩn Ninh còn muốn học Nhân Loại Học, thì cho dù chỉ có mình hắn, trường học vẫn sẽ khiến cái khoa này tiếp tục hoạt động.

“Tiểu Ninh luôn an ủi mình như vậy.” Cô gái nở nụ cười.

Tạ Duẩn Ninh cười theo. Ách, không những quen thuộc, mà quan hệ còn rất tốt?

“Ồ, mình quên mất, Tiểu Ninh, visa của mình đã làm được rồi.” Cô gái nở một nụ cười hồn nhiên, “Có lẽ tháng sau mình phải đi rồi, như vậy, chỉ có Tiểu Ninh một mình ở đây thôi...” Lúc nói chuyện, giọng nói ngày càng nhỏ.

Tạ Duẩn Ninh đột nhiên cảm thấy tâm của chính mình co rút đau đớn một chút.

Đương nhiên, hắn hoàn toàn không nhận ra cô gái này, cũng chưa từng thấy qua cô ấy, chỉ là nói chuyện vài câu, cũng hoàn toàn không rõ mối quan hệ của cô gái này và vị Tạ Duẩn Ninh trước kia rốt cuộc là như thế nào.

Nhưng mà nghe nói lúc cô gái này phải chuyển đi, trong lòng vậy mà lại đau đớn.

Điều này thật sự khiến hắn rất ngạc nhiên.

“Tiểu Ninh, ở một mình, có lẽ sẽ cô đơn đi.” Cô gái nhỏ giọng nói.

Tạ Duẩn Ninh sửng sốt.

Sau đó cô gái ngẩng đầu lên, hướng hắn cười: “...Nhờ cậu.”

“Hả?” Tạ Duẩn Ninh sửng sờ nhìn cô gái.

“Giúp mình chăm sóc mẹ của cậu ấy, sống thật tốt với những người thân của cậu ấy được không?” Điều cô gái nói ra khiến hắn ngạc nhiên không thôi.

Hắn đứng ở đó, cả nửa ngày cũng không nói được lời nào.

“Mặc dù không biết vì sao cậu là Tiểu Ninh, nhưng mà cậu hoàn toàn không phải là cậu ấy.” Cô gái nở nụ cười, “Mình vừa nhìn liền có thể nhìn ra không phải cậu ấy.” Ánh mắt nhìn lại gần, “Cậu xem ra, kiên định hơn cậu ấy rất nhiều.”

Lời nói của cô gái mặc dù có chút nhiễu loạn, nhưng mà Tạ Duẩn Ninh rõ ràng có thể hiểu ý tứ của cô ấy.

Tạ Duẩn Ninh nhìn cô gái nét mặt bình thản, nháy mắt mấy cái, không nói lời nào.

“Hơn nữa, cậu thoát nhìn là một người tốt.” Cô gái cười, “Không cùng một dạng người với Tiểu Ninh.”

Tạ Duẩn Ninh vẫn im lặng.

Cô gái đột nhiên có chút nghịch ngợm mà cười: “Yên tâm đi, mình sẽ không nói ra đâu, bởi vì a, cho dù mình có nói, mình nghĩ, người khác cũng chỉ cho rằng mình nói nhầm thôi. Hơn nữa,” thấp giọng nói, “Cậu ấy còn sống cũng chưa chắc đã hạnh phúc...”

Tạ Duẩn Ninh có chút không hiểu lời nói của cô gái, vô luận như thế nào, có thể sống tiếp chính là chuyện hạnh phúc a...

“Tóm lại, cậu bây giờ là Tạ Duẩn Ninh.” Cô gái cười nói, “Hãy trân trọng những gì mà cậu ấy có, thay đổi một số việc, biết đâu, cậu sẽ khiến Tạ Duẩn Ninh này hạnh phúc hơn cũng không chừng.”

Sau đó, có vài sinh viên khác vào phòng học, ngồi ở nơi hẻo lánh cách xa hai người bọn họ.

Cô gái cũng không nói chuyện nữa, cúi đầu tiếp tục đọc sách.

Nói thật ra, hắn hoàn toàn không hiểu được cô gái này, cũng không rõ cô ấy rốt cuộc nghĩ như thế nào, nhưng bản năng lại nói cho hắn biết, tin tưởng cô ấy, tin tưởng cô ấy, chỉ có cô ấy là đáng tin tưởng.

Hắn thậm chí còn nghĩ, có lẽ, Tạ Duẩn Ninh rất có thiện cảm với cô gái này, nếu không thì tại sao vừa nghe đến cô gái phải rời đi liền cảm thấy đau lòng?

Nhưng trong số những đồ vật chính mình tìm được, không có một chút dấu vết nào có liên quan đến cô gái này.

Rốt cuộc giữa Tạ Duẩn Ninh lúc trước và cô gái này đã phát sinh chuyện gì?

Cô gái thấy Tạ Duẩn Ninh vẫn còn ngơ ngác ngồi ở đó, lại nói: “Nếu như, cậu muốn biết nguyên nhân, mình sẽ nói cho cậu, sau một tháng, sau khi mình rời khỏi nơi này, sẽ gửi thư đến cho cậu nói toàn bộ.” Cười, “Bây giờ, trừ khi cậu giết chết mình, nếu không, chỉ có một lựa chọn là tin tưởng mình. Hơn nữa, cậu ắt hẳn cũng biết không có người nào sẽ tin tưởng lời nói của mình.”

Tạ Duẩn Ninh gật đầu: “Tôi hiểu rồi.” Hay là, tin tưởng bản năng của cái thân thể này đi.

Xoay người muốn đi, đột nhiên lại cúi xuống, nói với cô gái: “Cái thân thể này, nghe được cậu nói muốn rời khỏi, vậy mà đã đau lòng... Cậu cảm thấy, đây là tình cảm như thế nào?” Vừa dứt lời, không để ý đến cô gái có chút ngạc nhiên, nét mặt lại có chút đau thương, đi đến bên cạnh một con một sách đang căng thẳng đọc sách, đặt mông ngồi xuống.

“Y!” Một sách đó kinh ngạc, không nghĩ đến đại ma vương của trường học vậy mà chạy đến ngồi bên cạnh chính mình, hơn nữa xem bộ dáng đó dường như tính toán nghiêm túc nghe giảng?

Bị dọa đến nỗi xem chút nữa y đã té xuống ghế.

Tạ Duẩn Ninh chỉ là liếc mắt qua một cái y đã bị dọa đến té xuống, hé ra nửa bên mặt, cái tên đó run lẩy bẩy núp sau ghế, chính mình cũng lười để ý đến y.

Trong lòng lại nghĩ thế này: Có lẽ, tôi nên sửa đổi ấn tượng đối với Tạ Duẩn Ninh, y hoàn toàn không phải là một tên hồn dân kiêu căng tuý hững, không biết trời cao đất dày.

Sau đó, thầy giáo bộ môn vào phòng học.

Tạ Duẩn Ninh đầu tiên là sửng sốt một chút, sau đó nhìn người đến, mỉm cười.

Có câu nói rất hay: Đời người ở đâu không gặp lại...

7. Chương 6

Người đi vào là người quen của chính mình — thầy giáo Đường Lễ.

Chính mình “mất mạng” đã hơn một tuần rồi.

Đường Lễ trên bục giảng ngoại trừ thoạt nhìn mặt mũi hơn lúc trước một chút, hoàn toàn không có vẻ mặt như đưa đám.

Tạ Duẩn Ninh không tự chủ cười một tiếng.

Nếu như nói chính mình còn có chuyện bận lòng gì ở trên thế giới này, đó chính là người của nhà Đường Lễ.

Chính mình bạn bè cũng không nhiều, đa số chỉ là bạn bè bình thường, nhưng chính mình thật tâm xem là bạn bè cũng chỉ có Đường Lễ mà thôi.

Có thể nói là, một nửa người thân.

Từ lúc cha mẹ gặp chuyện không may, người của Đường gia đều quan tâm chăm sóc chính mình rất nhiều, đặc biệt là Đường Lễ, từ nhỏ đến lớn vẫn luôn chăm sóc cho mình.

Có lúc, hẳn còn nghĩ, nếu không phải là Đường Lễ, nửa đời sau của mình có lẽ sẽ trải qua ở trong tù đi — Chính mình còn trẻ khí thịnh lúc bấy giờ, cũng sẽ không làm tốt hơn so với Tạ Duẩn Ninh bây giờ.

Sau khi Đường Lễ đi vào, trực tiếp mở ra giáo trình: “...Hôm nay chúng ta tiếp tục bài giảng hôm trước.” Đường như đối với việc Tạ Duẩn Ninh sẽ đi học, Đường Lễ không có cảm thấy rất kinh ngạc, chỉ là nhìn nhìn Tạ Duẩn Ninh, cái gì cũng không nói.

Ngược lại cái tên một sách ngồi bên cạnh Tạ Duẩn Ninh đó, bị dọa không ít, nói gì cũng không nghe, chỉ lo run rẩy, quan sát sắc mặt của Tạ Duẩn Ninh.

Tôi hoàn toàn không hiểu được cuộc sống sinh hoạt của Đường Lễ, thú tiêu khiển, sở thích, chỉ biết, y chăm sóc tôi, mà còn sẽ luôn chăm sóc tôi.

Bây giờ nghĩ lại, y thật ra thì hoàn toàn không có nghĩa vụ chăm sóc tôi.

Vì tôi mà nguyện ý đi chịu đựng đồng tính luyện...

Đã quá mức rồi.

Thật ra, y thậm mền tôi phải không?

Tạ Duẩn Ninh có dụng ý xấu mà nghĩ như vậy, chính mình bây giờ đã đổi thân phận, Tạ Diệc Đông là anh trai của cái thân thể này, đó càng không có khả năng, nếu không, đi y một chút?(Mã: Nguyên văn là vậy đó mọi người)

Biết đâu Đường Lễ là cong cũng không chừng?

...Đương nhiên hẳn cũng chỉ là suy nghĩ mà thôi.

Đường Lễ hoàn toàn không thích đàn ông, điều này chính mình rõ ràng hơn ai hết, vào cấp hai chính tôi đã tận mắt thấy được Đường Lễ lần đầu tiên ngọt ngào quen bạn gái, lần đầu tiên thất tình đau khổ, mà tôi lại không giúp được gì.

Tôi hoàn toàn không phải là người am hiểu việc giao du với người khác.

Tạ Duẩn Ninh khê thở dài.

Nhưng ít ra, sau khi tôi rời khỏi, tôi hy vọng cuộc sống của y không nên bị tôi ảnh hưởng.

(Mã: Sau đây là suy nghĩ của Đường Lễ, nên mình để xưng hô của Đường Lễ là tôi/chính mình/hắn, còn những người khác là y nhé.)

Đường Lễ trên bục giảng mặc dù có chút không tin sắc mặt của Tạ Duẩn Ninh — y không giống như lúc trước lúc nào mặt cũng bày ra biểu tình không nhẫn nại, thậm chí ánh mắt còn có chút chuyên chú mà nhìn chính mình.

Biểu tình như vậy, luôn khiến cho chính mình nghĩ đến người nào đó.

...

Nghĩ đến đây, Đường Lễ khê cười khổ một chút — Chính mình thật sự nghĩ nhiều rồi, là bởi vì gần đây bận rộn giải quyết chuyện hậu sự của y mà mệt mỏi quá độ sao?

Có chút không yên lòng kết thúc chương trình giảng dạy của hôm nay, Đường Lễ vội vàng rời đi.

(Mã: Hết suy nghĩ của Đường Lễ)

Trần Thu ngồi tại chỗ ngây ngẩn một hồi.

Cho đến khi cô gái lúc nãy đã nói chuyện với tôi đi qua chỗ ngồi, gõ gõ lên bàn của Tạ Duẩn Ninh: “...Lấy khí phách của ma vương của cậu ra, Tạ thiếu.”

Tạ Duẩn Ninh hoàn hồn lại đen mặt.

Mới phát hiện tên một sách ngồi bên cạnh vẫn luôn căng thẳng nhìn chính mình không nhúc nhích — chỗ của y sát tường, bên đó không có cách nào đi ra, Tạ Duẩn Ninh không xê dịch y cũng không dám động.

Tạ Duẩn Ninh đứng dậy, xấu xa cười nói: “Bốn mắt, ngày mai tớ vẫn ngồi bên cạnh cậu.” Hắn cũng không biết tên của người ta, trực tiếp gọi người ta là bốn mắt.

“A!” Một sách sợ hãi, chính xác mà nói, là ngớ ngẩn...

“Vui vẻ đi, tối nay hảo hảo mà chúc mừng một chút.” Tạ Duẩn Ninh có ý xấu mà nở nụ cười, đi ra khỏi lớp.

Lưu lại nam sinh ngây người như phỗng, vẻ mặt như ăn khổ qua.

Trêu chọc người khác, tâm tình của Tạ Duẩn Ninh tốt hơn rất nhiều, mang theo nụ cười đi ra ngoài.

Vừa ra đến cửa thấy mấy người tùy tùng kia, tâm tình thoáng cái lại rơi xuống đáy cốc — mấy tên gia hỏa này không cần đi học sao? Vậy còn học cái gì đại học.

“Tạ thiếu.” Cái tên dẫn đầu lúc này lại cúi đầu khom lưng tiến đến: “Vu gia mới khai trương khu vui chơi giải trí, nếu không chúng ta đi xem thử đi?”

Một người khác tiếp lời: “Tạ thiếu, tiểu tử của Vương gia đã giữ lại thẻ VIP cho cậu, rất hân hạnh được cậu nhận cho.”

“Bây giờ cũng có thể đi.” Còn có một tên khác cũng đang thuyết phục.

Tạ Duẩn Ninh giơ tay lên, “Im miệng.” Cắt ngang lời nói của bọn họ.

“Dạ dạ.” Ba người toàn bộ đều im lặng đứng sau Tạ Duẩn Ninh.

Sau khi đến cửa trường học, Tạ Duẩn Ninh lấy điện thoại di động ra gọi cho tài xế.

Sau khi tắt máy, phát hiện ba người đó trông mắt đều trừng ra ngoài.

Tạ Duẩn Ninh liếc bọn họ một cái, không nói lời nào.

“Chuyện đó...” Vẫn là tên cầm đầu nói chuyện, “Tạ Thiếu, không đi tiêu khiển giải trí sao?”

“Không có hứng thú.” Tạ Duẩn Ninh lười biếng nói: “Đừng đến làm phiền tôi.”

“Hả?” Đường như nghe được chuyện kinh thiên động địa, ba người đều lộ ra biểu tình khiếp sợ.

“Còn có, ba người các cậu, sau này tốt nhất đừng xuất hiện trước mặt tôi.” Tạ Duẩn Ninh nhàn nhạt nói, “Nhìn chẳng thuận mắt chút nào.” Hắn cũng không cố kỵ điều gì, đừng nói tính cách của chính mình không phải ẩn nhẫn, cho dù là như vậy, bây giờ thế lực của Tạ gia lớn như vậy, chính mình lại được cưng chiều nhất, còn bận tâm cái gì nữa!

Hơn nữa, điều ẩn nhẫn duy nhất tôi chỉ dùng cho người đặc biệt nào đó, cũng không phân chia cho ai khác.

“Tạ thiếu!” Ba người đều kinh ngạc nhìn Tạ Duẩn Ninh.

Tạ Duẩn Ninh cười lạnh một tiếng, liếc bọn họ một cái: “...Sao nào?” Hắn không biết bình thường Tạ Duẩn Ninh quản lý đám tùy tùng này như thế nào, theo hắn thấy, những tên gia hỏa này đều chỉ dựa vào ánh hào quang của Tạ Duẩn Ninh, một đám phế vật khắp nơi vui đùa mà thôi.

“...Tạ thiếu, có muốn tôi cùng đợi xe với cậu không a, a nếu không, tôi lái xe đưa cậu về.” Tên cầm đầu đó ra hiệu cho hai tên còn lại im lặng, cẩn thận tỉ mỉ mà tiếp cận, “Cha của tôi gần đây mới mua cho tôi một chiếc xe mới, nhìn gì mà nhìn, còn không đem xe lái lại đây.” Vừa nói vừa sai khiến hai tên kia đi lái xe.

Hai tên kia chạy như điên đi lấy xe.

“Không cần đâu.” Tạ Duẩn Ninh nhíu mày nói.

Tầm mắt dừng ở một chiếc xe màu đen đang lái tới.

Hắn rất rõ chiếc xe này, bảng số xe này — Dù sao cũng nhìn rất nhiều năm.

Chiếc xe dừng trước mặt Tạ Duẩn Ninh.

Cửa sổ xe hạ xuống, một khuôn mặt tuấn nhã xuất hiện trước mắt Tạ Duẩn Ninh.

Lần đầu tiên dưới ánh mặt trời, rõ ràng như thế khoảng cách gần như vậy nhìn thấy khuôn mặt của người này, điều này làm cho Tạ Duẩn Ninh có chút không có cách nào mà hít thở.

Tạ Diệc Đông mỉm cười nhìn Tạ Duẩn Ninh, lại nhìn nhìn tùy tùng bên cạnh Tạ Duẩn Ninh bởi vì sự xuất hiện của chính mình mà ngậy người.

“Tiểu Ninh, về sao? Tôi đưa cậu về.” Y thản nhiên nói.

Tạ Duẩn Ninh hoàn hồn, nghe thấy tiếng nói nhẹ nhàng của Tạ Diệc Đông, có chút không tin mà nhìn Tạ Diệc Đông — Đừng nói với tôi, thật ra mối quan hệ của y và Tạ Duẩn Ninh rất tốt.

Nhưng nhìn thấy khuôn mặt của tên tuý tùng ngó ra đó, bởi vì thời gian dài lún sâu vào rượu bia và gái đẹp, mà lộ ra sắc mặt xám xanh không hợp với tuổi tác, cảm thấy một trận chán ghét.

Gật gật đầu, mở cửa xe bước lên.

Chiếc xe rất nhanh nổ máy chạy đi.

Người đang ngây ngô đứng ở cửa trường học, miệng không khép lại được.

Trong lòng không hiểu mà gào thét: Tạ Diệc Đông đó khi nào thì quan hệ với người nhà trở nên tốt rồi!!

Tạ Duẩn Ninh sau khi lên xe, im lặng ngồi bên cạnh ghế tài xế.

Tạ Diệc Đông lái xe càng thêm không thể nói chuyện.

Tạ Duẩn Ninh im lặng là không biết nên nói cái gì.

Nói thật ra, hắn từ trước đến giờ chưa từng nghĩ chính mình sẽ có lúc được ngồi bên cạnh Tạ Diệc Đông, cách y gần như vậy.

Trái tim đang đập điên cuồng, hắn rất căng thẳng không biết đối phương có nghe được hay không.

Mặc dù chính mình lúc trước cũng đã từng có cuộc sống thối nát, chuyện nên làm hay không nên làm đều đã thử qua, nhưng mà trước mặt người này, luôn luôn chỉ có một trạng thái.

Thật ra, nhớ tới đã có lúc cũng cách người này rất gần.

Vào năm thứ ba đại học, trường học phái người tham gia tiết mục văn hoá nào đó, chính mình là nhân viên hậu cần, Tạ Diệc Đông lại là cán bộ trường học.

Thời điểm đó là vào cuối hè đầu thu, thời tiết vẫn còn rất nóng.

Hắn thấy Tạ Diệc Đông tới tới lui lui sắp xếp thứ tự của các tiết mục lên sân khấu, dặn dò chú ý nhiều việc.

Thế là lén lút đưa một chai nước.

Tạ Diệc Đông nhận lấy, sau đó nói cảm ơn.

Chính là như vậy, cũng khiến cho chính mình vui vẻ cả tuần lễ, từ đó chỉ uống nước của hiệu đó thôi.

Từ cấp 2 lên cấp 3, sau đó lên đại học, chính mình vẫn luôn là bạn học cùng lớp của y, lại chưa từng tính toán hấp dẫn sự chú ý của y — Bởi vì hắn biết, một khi tới gần, chắc chắn sẽ không che giấu được tình cảm của chính mình.

Tạ Diệc Đông là người thông minh như vậy, càng gặp sẽ lập tức phát giác được, sau đó cảm thấy chính mình ghê tởm...

Cho nên, lúc đi học tôi luôn luôn chỉ dám đứng ở góc xa xa quan sát y, lại không dám lại gần.

Hơn nữa...

Mặc dù vẫn luôn đuổi theo bước chân của y, nhưng mà tôi dám nói, y hoàn toàn không biết có một người như vậy, một người cùng y trải qua thời cấp 2, cấp 3, rồi đại học — Cho đến khi y ra nước ngoài.

Cho dù y ra nước ngoài, chính mình cũng chạy đến thuê phòng ở gần trường đại học mà y học, không hề xuất hiện trước mặt y.

Có lẽ, trong mắt của y, chính mình chỉ là một người qua đường giáp có chút quen mặt mà thôi.

“Nghe nói, cậu, mất trí nhớ?” Tạ Diệc Đông đột nhiên nói chuyện.

Tạ Duẩn Ninh sửng sốt, sau đó gật đầu: “...Rất nhiều chuyện không nhớ rõ lắm.” Hắn không dám nói quá nhiều, dù sao hắn rất rõ ràng người con trai ngồi bên cạnh mình rất thích suy đoán.

Tạ Diệc Đông cười cười: “...Xem ra dường như rất tốt.”

Tạ Duẩn Ninh hiểu rõ ý của y, là nói về mặt tính cách của mình, cùng với cuộc sống sinh hoạt.

Hắn biết Tạ Diệc Đông người này, bình thường sinh hoạt cực kỳ thận trọng, nói sâu hơn, quả thực chính là cầm dục.

Lúc chính mình làm loạn phóng túng với người khác, y chỉ là không ngừng học tập, ngẫu nhiên sẽ cùng vài người bạn cố định đi du lịch.

Trạng thái tình cảm có thể nói là trống rỗng. Đến lúc nên kết hôn, thì xuất hiện một thiên kim tiểu thư của một nhà tài phiệt cùng y đính hôn.

“...Chuyện đó, anh khi nào thì kết hôn?” Tạ Duẫn Ninh đột nhiên hỏi một câu như vậy. Hắn cũng biết chính mình lúc này thật sự không thể nói quá nhiều trước mặt Tạ Diệc Đông, nhưng chỉ là không có cách nào không chế bản thân mình.

Đối lại là người khác cũng không có cách nào nhịn được không hỏi đi.

Tôi yêu thăm anh ấy ròng rã 10 năm trời a!

Tạ Diệc Đông quay đầu nhìn Tạ Duẫn Ninh một cái.

Hắn bày ra bộ dáng tò mò, cố gắng che giấu nỗi buồn trong mắt.

Trong xe bỗng nhiên trầm lặng.

Tạ Diệc Đông chỉ là nhìn nhìn hắn, cũng không nói chuyện, quay đầu tiếp tục chuyên tâm lái xe.

Lúc Tạ Duẫn Ninh cho rằng y sẽ không trả lời, thì y đột nhiên nói: “Khoảng cuối năm.”

...Bây giờ là tháng 10, cũng chính là nói, chỉ có hơn một tháng a.

Rốt cuộc y vẫn thuộc về người khác sao?

Nói như vậy, chính mình lúc ấy có chết tâm hay không, sau đó sẽ sống nhẹ nhàng một chút?

Hắn không xác định được suy nghĩ trong lòng.

8. Chương 7

Tạ Duẫn Ninh vẫn đang suy nghĩ vấn đề của chính mình.

Thẳng đến khi tiếng nói của Tạ Diệc Đông vang lên: “Đến rồi.”

Tạ Duẫn Ninh nhìn ra ngoài cửa sổ, đúng lúc thấy được chiếc xe mình đang ngồi đang chậm chậm lái vào sân.

Hoa quế hoa sen nở cả vườn đầy náo nhiệt, được người làm vườn sắp đặt ở vị trí vô cùng đẹp, chen chúc dày đặc lại không chật chội, chỉ thấy cả vườn đầy hoa.

“Hoa nở thật đẹp.” Tạ Duẫn Ninh nhịn không được mà nói thăm một câu như vậy.

Nếu như, người cũng có thể giống như thực vật, chỉ biết sinh trưởng, không có dục vọng gì khác thì tốt rồi.

Tạ Diệc Đông liếc y một cái, dừng xe lại, không nói lời nào.

Tạ Duẫn Ninh lấy cặp xuống xe nói cảm ơn, nhìn khuôn mặt nghiêng của Tạ Diệc Đông nhã nhặn tuấn mỹ, đột nhiên ma xui quỷ khiến mà nói: “...Anh có muốn vào ngồi một chút hay không?” Nói xong thì lập tức hối hận.

Thật ngốc a!

Tạ Duẫn Ninh có thể nói như vậy với Tạ Diệc Đông sao? Chính mình không có đầu óc hay sao?

Tạ Diệc Đông nhìn thoáng qua Tạ Duẫn Ninh, đột nhiên lộ ra một biểu tình như cười mà không cười.

Tạ Duẫn Ninh thật sự muốn tạt vào cái miệng rộng của mình.

“...Tôi vào, mẹ cậu có nói gì không?” Tạ Diệc Đông thông thả ung dung hỏi.

Tạ Duẩn Ninh sững sốt một chút, ngơ ngác nhìn Tạ Diệc Đông nói: “Bà ấy rất ít khi trở về.” Ý của Tạ Diệc Đông là muốn vào sao?

Tạ Diệc Đông hơi mím môi, giơ tay lên nhìn vào đồng hồ: “Dù sao cũng còn nghỉ được 30 phút.” Vừa nói như vậy, vừa mở cửa xe xuống xe.

Không ngờ tới Tạ Diệc Đông thật sự sẽ đáp ứng lời mời của chính mình, Tạ Duẩn Ninh vô cùng ngạc nhiên.

Nhưng lập tức nở nụ cười: “30 phút cũng đủ để uống một chén trà rồi.” Dẫn Tạ Diệc Đông vào phòng khách.

Thấy Tạ Duẩn Ninh vậy mà đi chung với Tạ Diệc Đông, những người làm đều biểu đạt vẻ mặt kinh ngạc, nhưng vẫn rất đúng đắn làm việc mà mình phải làm.

Bởi vì gần đến mùa thu bầu trời buổi chiều có chút ấm áp, cho nên Tạ Duẩn Ninh muốn người làm đem bàn đặt trong đình viện.

Hai người ngồi đối mặt nhau, Tạ Duẩn Ninh thấy người đối diện rũ mi mắt, nhìn vào chất lỏng màu nâu nhạt trong cái ly màu trắng, không biết Tạ Diệc Đông đang nghĩ cái gì.

Luôn cảm thấy có chút giống như đang nằm mơ.

Đột nhiên Tạ Diệc Đông ngẩng đầu lên, Tạ Duẩn Ninh có chút bối rối dời đi ánh mắt, ho nhẹ một tiếng: “...A, trà Bá Tước thêm sữa cũng ngon lắm.”

Tạ Diệc Đông nói: “Ừ.” Không để cho người làm cách đó không xa đi qua lấy sữa, ngược lại chính mình tự đứng lên đi lấy ấm sữa.

Tạ Duẩn Ninh có chút khó hiểu cử chỉ của Tạ Diệc Đông, đột nhiên nghe được y nhỏ giọng hỏi: “...Cậu là ai? Cậu không phải là Tạ Duẩn Ninh.”

Hắn ngây ngẩn cả người.

Tạ Diệc Đông phất tay ra hiệu cho người làm đang chạy tới đứng lại chỗ cũ, sau đó vô cùng chuyên chú cầm lấy sữa bỏ vào trong trà, cũng chẳng nhìn Tạ Duẩn Ninh.

Tạ Duẩn Ninh biết chính mình trước mặt Tạ Diệc Đông căn bản không che giấu được bao lâu, chỉ là không nghĩ tới sẽ nhanh như vậy.

Nhưng mà, nói đi thì phải nói lại, có thể tiếp xúc với y một lần như vậy, cũng đã rất thoả mãn rồi.

Bởi vì, nếu như đạt được nhiều hơn nữa, lòng tham sẽ càng tăng, thì sẽ càng muốn nhiều hơn.

Cho nên, như bây giờ là đủ rồi.

Hơn nữa, chính mình vốn dĩ là một người đã chết rồi, có thể có được cơ hội này, đã vô cùng khó khăn, còn có cái gì không buông được chứ.

Nghĩ đến đây, Tạ Duẩn Ninh nở nụ cười, nói khẽ để chỉ có hai người có thể nghe được: “Đúng.”

Không ngờ Tạ Duẩn Ninh sẽ đáp trả thẳng thắn như vậy, Tạ Diệc Đông nhướng mày, đặt ấm sữa trong tay xuống, nhìn hắn, chờ đợi đoạn sau của hắn.

“Tạ Duẩn Ninh chân chính, chắc là đã biến mất rồi.” Tạ Duẩn Ninh nói, “Ý của em là có lẽ không còn tồn tại, mặc dù không biết nguyên nhân gì, nhưng em bây giờ đang ở trong thân xác này.”

Dường như cách nói của Tạ Duẩn Ninh lấy được cảm tình của Tạ Diệc Đông, y nở nụ cười: “Cậu trả lời thẳng thắn như vậy, không sợ tôi nói ra sao?”

Tạ Duẩn Ninh cười: “Muốn nói thì cứ nói đi.”

“Hả?”

“Dù sao thì cái thân xác này vốn dĩ không thuộc về em.” Đang nói đột nhiên lại có chút mờ mịt: “...Rất cuộc cái gì thuộc về em chứ?” Suy nghĩ kỹ một chút, một kiếp đã chết đi, còn thật sự không có cái gì chỉ thuộc về chính mình cả.

...Ngoại trừ kỷ niệm.

Tạ Diệc Đông thấy vẻ mặt của Tạ Duẫn Ninh có chút yếu đuối lại có chút tang thương, con người tối sầm.

“Tóm lại, tùy anh.” Tạ Duẫn Ninh đột nhiên cười, “Em chỉ cần một khắc này là được rồi.”

“Sống ngày nào hay ngày đó.” Tạ Diệc Đông thản nhiên nói.

“Chắc vậy đi.” Tạ Duẫn Ninh cười. Chính mình không giống với Tạ Diệc Đông, sẽ không suy nghĩ quá nhiều, cũng không để ý đến kết quả, chỉ cố gắng hết sức vọt tới trước. Cuối cùng sau khi làm cho chính mình sức cùng lực kiệt mới phát hiện, điều mà chính mình hướng tới không phải là sự vĩnh viễn mà đơn giản chỉ là chạm đến ánh hào quang.

Tạ Diệc Đông nhìn nhìn đồng hồ đeo tay, uống một ngụm trà, để tách trà xuống rồi nói: “Tôi phải đi rồi.”

Tạ Duẫn Ninh sững sốt: “Đi?” Sự ngơ ngác cứ lặp lại.

“Đã đến giờ rồi, công ty còn có chuyện phải xử lý.” Tạ Diệc Đông nói.

Tạ Duẫn Ninh biết, công ty của Tạ Diệc Đông không có quan hệ gì tới Tạ gia, cũng chính bởi vì điều này, cho nên hần tạm thời không muốn đem Tạ Diệc Đông cùng với gia tộc của cái thân thể này có bất kỳ liên quan gì.

“...Vậy em.” Anh cứ như vậy mà về, vậy em phải làm sao? Dù sao cũng phải nói gì đó chứ.

“Cậu sao...” Tạ Diệc Đông cười, đứng dậy, tiến lại gần, nhìn chăm chăm Tạ Duẫn Ninh, đường cong ưu mỹ, đôi môi màu hồng nhạt khép mở: “Tôi thấy cậu thuận mắt hơn.”

Ngược lại Tạ Duẫn Ninh bị làm cho bối rối, mặt đỏ cả lên — Tạ Diệc Đông từ trước đến giờ chưa từng nói chuyện với chính mình ở khoảng cách gần như vậy.

“Cho nên, chính là như vậy.” Tạ Diệc Đông cảm thấy phản ứng của Tạ Duẫn Ninh đùa thật vui, đột nhiên giơ tay ra trước mặt Tạ Duẫn Ninh, quơ quơ vẩy vẩy trong không trung, rồi buông xuống, bật người dậy: “Tạm biệt.”

Hả?

Tạ Duẫn Ninh vội vàng đứng dậy, nói với chàng trai vóc dáng thon dài: “Anh sẽ đến thăm em nữa không?”

Tạ Diệc Đông quay đầu lại, nhìn nhìn Tạ Duẫn Ninh, cười: “Để sau đi.”

Mặc dù biết y là người như vậy.

Nhưng Tạ Duẫn Ninh thấy bóng lưng của Tạ Diệc Đông dần dần rời khỏi tầm mắt của chính mình, cảm thấy có chút mất mát.

Sau khi người đi rồi, Tạ Duẫn Ninh ngồi trở lại một lần nữa, rầu rĩ uống trà.

Đối với chính mình mà nói, Tạ Diệc Đông thật sự là một người quá thông minh, thông minh đến nỗi khiến cho chính mình có chút chống đỡ không nổi.

Hơn nữa, vấn đề Tạ Diệc Đông suy nghĩ, chính mình cũng không cách nào suy đoán được.

Người làm đi đến chuẩn bị dọn dẹp tách trà của Tạ Diệc Đông.

Tạ Duẫn Ninh vội vàng ngăn lại: “Đừng đụng.”

“A?” Người làm cho dù được huấn luyện chuyên nghiệp nhất thời cũng bị luống cuống.

Tạ Duẫn Ninh đứng lên, cẩn thận bưng tách trà lên, đặt trước mặt của chính mình, sau đó nói với người làm: “Tôi không gọi thì chị đừng tới.”

“...Dạ.” Người làm ứng tiếng, xoay người trở lại vị trí cũ.

Tạ Duẫn Ninh bưng tách trà mà lúc này Tạ Diệc Đông vừa uống, đưa tới bên môi, cẩn thận, trân trọng uống một ngụm.

Tạ Diệc Đông thêm quá nhiều sữa, dường như muốn át cả mùi vị của trà, hơn nữa rất ngán — không biết y lại thêm bao nhiêu đường.

Hắn biết Tạ Diệc Đông thích ăn đồ ngọt, nhưng không nghĩ đến sẽ khủng bố đến mức độ này.

Quả thực chính là, uống một ngụm mới cảm thấy trong miệng ngọt ngấy...

Mặc dù cảm thấy cử chỉ của chính mình có chút biến thái, nhưng mà, thích một người, thì sẽ trở nên như vậy, muốn giống y, muốn đứng ở góc độ của y mà nhìn thế giới này, hoặc là nói, muốn biết thế giới trong mắt của y là như thế nào?

Từ bề ngoài nhìn được, hoàn toàn không phải là người thích ngọt, nhưng mà, đồ khủng bố như vậy, cũng có thể thích thú mà uống.

Tạ Duẫn Ninh một bên thì phỉ báng Tạ Diệc Đông trong lòng, một bên thì uống từng ngụm từng ngụm, đem trà còn dư trong tách của Tạ Diệc Đông uống hết.

Sau khi uống hết, vôi vàng uống tách của mình để làm nhạt vị giác — Hắn cảm thấy đầu lưỡi của chính mình muốn tê luôn.

Vị giác của Tạ Diệc Đông khác hẳn với người thường sao?

Hắn bập bập môi nghĩ như vậy.

Đột nhiên nhớ đến: Kỳ thực, như vậy có được tính là hôn gián tiếp không?

Nghĩ xong rồi mặt đỏ lên, cúi thấp đầu, cuộc sống sinh hoạt thối nát ở đời trước không có một tia liên quan gì với chàng trai thanh thuần, ngẩn ngơ nằm tựa vào bàn có chút ngây ngốc mà nở nụ cười.(Mã: Êm tự kỷ cấp độ cao lun rồi)

9. Chương 8

Một buổi tiệc long trọng đang được tiến hành.

Tạ Duẫn Ninh cầm ly rượu trong tay, đứng trong góc ngẩn người.

Chính giữa đại sảnh, Tạ Diệc Đông luôn mang theo nụ cười tao nhã khéo léo nói chuyện với những người xung quanh.

Mẹ của Tạ Duẫn Ninh, thì đang nói chuyện với các vị khách nữ thật vui.

Tạ gia nhận lời mời đến tiệc đính hôn của ông trùm nào đó ở địa phương.

Lần trước Tạ Diệc Đông đến trường học tìm mình cũng chính là để truyền đạt thông tin này.

Mặc dù không hiểu tại sao lại không nói, nhưng sau đó Tạ Duẫn Ninh vẫn biết được thông tin này từ Tạ phu nhân.

Mặc dù Tạ Diệc Đông là họ Tạ, trên thực tế, lại không lấy thân phận người Tạ gia.

Y cùng với những người bạn của mình từ lúc trung học đã mở một công ty nhỏ, đến nay, thiếu niên non nớt của năm đó cũng trở thành một người quân tử, công ty nho nhỏ đó, cũng phát triển thành một doanh nghiệp nổi tiếng quốc tế.

Bây giờ y đảm nhiệm quản lý công ty này, danh tiếng trong phạm vi này rất tốt, tràn đầy sức sống và tiềm lực.

Mà y hôm nay chính là lấy thân phận người đại diện công ty đến tham gia buổi tiệc này.

....Người đó, thật sự quá ưu tú.

Tạ Duẫn Ninh đứng ở chỗ khuất, có chút cô đơn mà nhìn biểu tình vui cười của Tạ Diệc Đông.

Cho nên, tôi mới cảm thấy, tôi không có cách nào xứng với y.

“Tạ thiếu sao lại trốn ở góc xó uống rượu.” Không biết là công tử trẻ tuổi nhà ai đến nói chuyện.

Tạ Duẩn Ninh mang tính lễ phép mà quay đầu lại cười: “Ngày hôm qua chơi hơi quá.” (Mã: Tui cũng chẳng biết thằng nhỏ chơi cái gì nữa a...)

“Ồ...” Người đó lộ ra nụ cười có ý tứ khác.

“Tạ thiếu, gần đây câu lạc bộ đêm của chúng tôi có người mới đến, đợi lát nữa cùng nhau đi xem thử đi?” Một người khác cũng đến nói chuyện.

Tạ Duẩn Ninh còn chưa kịp trả lời.

Lại có người chen vào nói: “Tạ thiếu, chỗ đó của nhà cậu ta chơi tới chơi lui chính là chỉ có vài kiểu, không bằng đến quán nhà tôi mới mở đi, bảo đảm ngài vui đến quên cả trời đất.”

“Tạ thiếu, tôi...”

“Tạ thiếu...”

Thì ra đàn ông ồn ào còn khủng bố hơn cả con vịt.

Tạ Duẩn Ninh trù trù khoé miệng.

Tạ phu nhân có phạm vi giao tiếp với các quý phu nhân, Tạ Diệc Đông có phạm vi giao tiếp với tinh anh của giới thương nghiệp, xem ra, tôi cũng có phạm vi giao tiếp với đám con nhà giàu đi...

Dường như Tạ Duẩn Ninh lúc trước trong cái phạm vi này vốn dĩ cũng không phải là người nói nhiều gì, hẳn đứng ở đó một chữ cũng không nói, người bên cạnh cũng không có gì không quen, vẫn thảo luận náo nhiệt, căn bản không để ý đến hắn đã đi vào cõi thần tiên đến nơi nào rồi.

Tạ phu nhân thấy ánh mắt của Tạ Duẩn Ninh nhìn đến chỗ của mình, nâng ly rượu trong tay lên, hướng hắn cười cười.

Tạ Duẩn Ninh cũng đáp lễ.

Sau đó nhìn sang Tạ Diệc Đông, bên người y đã đổi một nhóm người khác, nói chuyện hăng say.

“Duẩn Ninh...” Âm thanh có chút quen thuộc khiến cho đầu Tạ Duẩn Ninh theo bản năng bắt đầu đau, quay đầu lại nhìn — Khanh Trì Nhiễm đáng thương đang đi về phía mình, ngẩng đầu nhìn hắn.

Tạ Duẩn Ninh liếc mòng nhện xuống kích động muốn trợn trắng mắt, hít sâu một cái, nặn ra nụ cười: “...Cậu không phải ở nhà nghỉ ngơi sao?” Mấy ngày trước lúc Tạ phu nhân gọi điện thoại cho chính mình đã ám chỉ một cách khó hiểu trạng thái tinh thần của Khanh Trì Nhiễm rất không ổn định, cho nên hắn bây giờ cũng không đủ dũng cảm mà trêu chọc tên nhóc này.

“...Em muốn thấy anh.” Khanh Trì Nhiễm lông mi thật dài rũ xuống, hình thành một tầng bóng mờ, thoát nhìn ngược lại còn có chút cảm giác điềm điềm đáng yêu. “Cho nên lén lút chạy đến.” Đang nói, có chút nghi hoặc ngẩng đầu lên: “Duẩn Ninh, tại sao em bị giam trong nhà không để cho em ra ngoài gặp anh?”

Tôi dám nói cậu bởi vì tinh thần không ổn định cho nên bị cường chế giam trong nhà sao?

Tạ Duẩn Ninh ấp úng một chút, nói: “Tôi cũng không rõ.”

“Đúng a.” Khanh Trì Nhiễm cũng không truy vấn, đi đến trước mặt Tạ Duẩn Ninh, đưa tay ra mang tính thăm dò, bắt lấy cánh tay của hắn.

Vốn dĩ Tạ Duẩn Ninh muốn nghĩ cách né tránh để không kích thích đến người bệnh, nên nhịn xuống kích động này.

Thấy Tạ Duẩn Ninh không hất tay mình ra, Khanh Trì Nhiễm cong cong đuôi mắt, đem mặt tựa vào trước ngực của Tạ Duẩn Ninh: “...Không sao đâu, em chỉ muốn ở cùng anh là được rồi.”

Tạ Duẩn Ninh vô cùng không thích ứng được động tác thân mật của Khanh Trì Nhiễm đối với chính mình như vậy.

Mặc dù chính mình lúc trước hoàn toàn không có chú ý chừng mực, nhưng ở nơi công cộng, chính mình vẫn thu liễm, dù sao hành vi của bản thân mình nếu như quấy nhiễu người khác thì quá tệ rồi.

Nhưng bây giờ Khanh Trì Nhiễm đáng vẻ không coi ai ra gì này, khiến hắn vô cùng bất đắc dĩ.

Hất ra sợ kích động đến đối phương, nhịn xuống, thì chính mình vô cùng khó chịu...

Thân thể cứng đờ, dường như không biết phải làm thế nào mới tốt.

Càng bị kích chính là, mấy người đứng xung quanh đang ăn uống nói chuyện sau khi thấy Khanh Trì Nhiễm đến, cư nhiên không hẹn mà cùng lộ ra nụ cười ám muội, đều rời đi hết.

Tạ Duẩn Ninh cứng rắn đứng ở chỗ cũ, cầm ly rượu mà ngậy người.

“Duẩn Ninh, em thấy anh không vui sao?”

“Vui.” Ai đến kéo tên nhóc này đi đi a!

“Duẩn Ninh, chúng ta mới có vài tiếng không gặp, em rất nhớ anh a.”

“Vậy à.” Nói vậy, lần trước chúng ta gặp mặt đến bây giờ đã hơn một tuần rồi được hay không.

Khanh Trì Nhiễm không biết bị cái gì kích thích, ký ức đã hỗn loạn.

“Duẩn Ninh, anh ở cùng với em được không?”

“Ách...” Tạ Duẩn Ninh trợn tròn mắt.

Đột nhiên, bên cạnh truyền đến tiếng cười lạnh: “...Chủ nhân của cái nhà này mới làm một pho tượng tên Tạ Duẩn Ninh sao?”

Mặc dù giọng điệu của người đến khinh thường như vậy, Tạ Duẩn Ninh vẫn vui vẻ mà xoay người lại — Tạ Diệc Đông đến rồi.

Tạ Diệc Đông dường như đã nói chuyện với khách xong, bây giờ chỉ có mình y mang vẻ mặt giấu cợt đứng trước mặt Tạ Duẩn Ninh và Khanh Trì Nhiễm.

“Chuyện đó...” Tạ Duẩn Ninh ấp úng cả nửa ngày, sau đó có chút cứng đờ mà nặn ra một nụ cười: “...Anh.” Đây là lần đầu tiên hắn gọi Tạ Diệc Đông như vậy. (Mã: “Anh” mà Ninh Ninh gọi là “Anh trai” á mọi người, chứ không phải là xưng hô với người lớn tuổi hơn mình nha)

Đối diện với Tạ Diệc Đông khuôn mặt lúc nào cũng bình tĩnh, trong ánh mắt như loé lên ánh hào quang không biết tên, sau đó nói: “...Mặc dù không phải là bí mật gì, nhưng mà cậu thừa nhận một cách trắng trợn như vậy, ngược lại khiến tôi rất bất ngờ.”

Sau khi gọi ra, Tạ Duẩn Ninh cũng ý thức được điều này — Chính mình không thấy được Tạ Diệc Đông trước kia, đều không biết y thật ra là một thành viên của Tạ gia, điều này nói rõ rất nhiều vấn đề.

Bây giờ ở nơi công cộng mà gọi y như vậy, có thể không quá thoả đáng hay không?

Nhưng mà, cũng may, ở đây bao gồm cả hắn thì chỉ có ba người mà thôi — Trong đó đầu óc của Khanh Trì Nhiễm còn tỉnh tỉnh mê mê.

Tạ Diệc Đông thấy đáng vẻ và biểu tình không được tự nhiên của Tạ Duẩn Ninh, đột nhiên tâm tình dường như rất tốt mà nở nụ cười: “...Thấy cậu khiến cho tâm trạng của tôi tốt hơn, giúp cậu một chút vậy.”

Vừa nói như vậy, vừa lấy điện thoại di động ra, ấn số, sau đó nói vào điện thoại: “Nhà của các người có phải thiếu thứ gì hay không?”

Y hoàn toàn không nói gọi điện thoại cho ai, cũng không nói rõ ràng, nhưng Tạ Duẩn Ninh biết y đang gọi điện thoại thông báo cho người nhà của Khanh Trì Nhiễm.

Không khỏi thở phào.

“Kế tiếp.” Tạ Diệc Đông tắt máy, đi qua.

Khanh Trì Nhiễm thấy Tạ Diệc Đông đến gần Tạ Duẩn Ninh, liền đề phòng nhìn y chăm chăm: “Anh muốn làm gì, anh muốn làm gì Duẩn Ninh?”

Tạ Diệc Đông đột nhiên cười rộ lên, còn cười đến vô cùng đẹp đẽ: “Tôi hoàn toàn không phải tìm Tiểu Ninh để làm phiền.”

Khanh Trì Nhiễm ngơ ngác không hiểu mà nhìn y.

“Tôi là tìm cậu để làm phiền.” Lời nói kèm theo động tác hung hăng, đem Khanh Trì Nhiễm trực tiếp đánh bay ra ngoài.

Tạ Duẩn Ninh trợn mắt há hốc mồm.

Hiện trường buổi tiệc bởi vì Khanh Trì Nhiễm ngã xuống đất mà đọng ngả vô số đồ đạc hơn nữa dẫn đến âm thanh lộn xộn.

Mọi người kinh ngạc và sợ hãi mà nhìn sang bên này.

Khanh Trì Nhiễm bị một quyền đánh đến đến nỗi hôn mê bất tỉnh, nửa ngày cũng không động đậy.

Tạ Diệc Đông mỉm cười: “Công tử của Khanh gia, dưới như tinh thần có chút vấn đề.”

Mọi người ồn ào.

Tạ Duẩn Ninh ngậy người.

Nói thật ra, hẳn đề nghị Tạ phu nhân không nên đem chuyện Khanh Trì Nhiễm có bệnh về thần kinh nói ra ngoài, cũng là không muốn đem người nhà của y ép vào bước đường cùng, dù sao hẳn thấy được lúc trước trong tư liệu hình ảnh lưu lại cũng cảm thấy dường như rất có lỗi với Khanh Trì Nhiễm, hơn nữa nghe nói Khanh gia chỉ có một đứa con ruột, là người thừa kế duy nhất.

Một khi bị những người trong phạm vi này biết được Khanh Trì Nhiễm có bệnh về thần kinh, sự nghiệp của Khanh gia cũng sẽ chịu đả kích rất lớn.

Không ngờ Tạ Diệc Đông vừa đến liền ra tay bạo như vậy.

“Đừng ôm cái gì tâm lý gặp may.” Tạ Diệc Đông nhỏ giọng nói: “Đừng nói một tên điên nhà bọn họ sẽ sợ sẩy để y chạy ra ngoài, y sao lại trà trộn vào được? Đây còn không phải là buổi tiệc bình thường.”

Tạ Duẩn Ninh bừng tỉnh hiểu ra.

Thấy biểu tình của Tạ Duẩn Ninh, Tạ Diệc Đông lắc lắc đầu: “...Cho dù nội dung bên trong thay đổi,” Liếc đầu hẳn một cái: “Đầu óc dường như còn không đủ dùng.”(Mã: Ý của Tạ Diệc Đông là linh hồn thì thay đổi nhưng đầu óc vẫn vậy ý.)

Tạ Duẩn Ninh xấu hổ.

Không có cách nào, chính mình kiếp trước căn bản không tiếp xúc đến những thứ này, làm sao mà suy nghĩ thấu đáo được như vậy.

“Tình trạng tinh thần của Khanh Trì Nhiễm không ổn định là bởi vì Khanh gia tạo áp lực quá lớn, đoán chừng là muốn đem Khanh Trì Nhiễm buộc chung một chỗ với cậu.” Tạ Diệc Đông nói, “Một khi cậu hôm nay cùng y ra ra vào vào, ngày mai sẽ được lên báo. Đến lúc đó sản nghiệp của Khanh gia liền không còn gì lo lắng.”

Thì ra còn có kế hoạch như vậy.

Tạ Duẩn Ninh lần thứ hai há hốc mồm.

“Bây giờ cậu trước tiên nói rõ đầu óc của Khanh Trì Nhiễm có vấn đề, coi như chúng ta thắng.” Tạ Diệc Đông giải thích ngắn gọn, “Ra tay trước thì chiếm được lợi thế.”

Thì ra là như vậy.

Thấy vẻ mặt ngốc ngốc của Tạ Duẩn Ninh, Tạ Diệc Đông tựa hồ cũng xuất hiện một chút dáng vẻ đen mặt: “...Tôi đi.” Xoay người muốn trở về phạm vi giao tiếp lúc trước để nói chuyện.

“Chuyện đó...” Tạ Duẩn Ninh ở đằng sau gọi y lại.

Tạ Diệc Đông không quay đầu lại, nhưng bước chân thì dừng lại.

“Cám ơn anh, nếu như có thể, hôm nào có thể để em mời anh ăn cơm hoặc uống trà được không...” Nói xong liền hối hận, chính mình sao lại có giọng điệu thiết tha như vậy chứ?

Tạ Diệc Đông không trả lời, trực tiếp đi thẳng về phía trước.

“Tiểu Ninh!” Tạ phu nhân cuối cùng cũng trấn an được các quý phu nhân khác, vội vàng chạy đến.

...Thật là, tôi đây sao lại được náo nhiệt một trận

10. Chương 9

Một người, thông thường chỉ có một sinh mệnh, cho nên rất nhiều chuyện sai lầm, đều không có cách nào bù đắp được.

Cũng chính là như vậy, con người mới cố gắng sống, vì những sự việc nào đó đối với chính mình mà nói có ý nghĩa vô cùng sâu sắc, mà không ngừng nỗ lực bước về phía trước.

Nhưng cũng có một số người, cuộc đời không có chí hướng gì, cũng không có mục tiêu gì, cứ sống, chỉ là sống mà thôi.

Sống chính là sống, chết chính là chết, giữa hai điều này hoàn toàn không có sự khác biệt quá nhiều.

Tạ Duẩn Ninh chính là người như vậy.

Cho nên, cơ hội được sống một lần nữa như vậy, có lẽ đối với người khác mà nói, có thể sẽ muốn mượn thân phận của thân thể này làm chút chuyện mà đời trước không cách nào đạt được, hoặc là bắt đầu một phần sự nghiệp, hoặc là mặc sức hưởng thụ.

Nhưng mà đối với Tạ Duẩn Ninh mà nói, cơ hội sống lại cũng chỉ là dùng để giết thời gian, nhàn nhã mà vượt qua mỗi ngày.

Có lúc, hắn thậm chí cảm thấy rằng, thật ra thì lần sống lại này, là ông trời nghiêm phạt chính mình đã lãng phí cuộc sống.

Bởi vì những điều mình muốn mãi mãi đều không đạt được, cho dù sống lại một lần nữa, đối phương ở ngay bên cạnh nhưng không thể với tới thì làm sao?

Từ đầu đến cuối không cách nào đưa tay ra ôm lấy được.

Chỉ có thể ngắm nhìn như vậy, thật giống như là một loại dần vật mang tính kéo dài thôi.

Mỗi ngày chỉ là cuộc sống lặp lại của ngày hôm trước thôi.

Thức dậy, rửa mặt, ăn sáng, đi học, về nhà, ăn cơm, phát ngốc, đi ngủ.

Hoàn toàn không có hứng thú với việc vui chơi giải trí, nghiêm túc đi học càng không cần thiết, lục đục với nhau không tới phiên hắn động não.

Chuyện hắn muốn làm chính là sống theo ý mình, muốn thế nào thì cứ làm thế đó.

Vấn đề là, đối với người mà đời trước đã ném hết các loại kích thích, hưởng hết các thú vui mà nói, thật ra cũng không có chuyện gì đáng giá để chờ mong.

Tạ Duẩn Ninh thông minh bất ngờ, khiến cho người trong nhà này không có cách nào thích ứng được trong khoảng thời gian dài, Hạ thúc nhiều lần hỏi hắn muốn tổ chức tiệc tùng gì hay không.

Thậm chí hiệu trưởng trường hắn còn tìm hắn nói chuyện, hỏi thăm hắn có phải có điều gì không hài lòng với trường học hay không.

Tạ phu nhân đương nhiên cũng gọi điện thoại đến nhiều lần, hỏi thăm tình hình gần đây của hắn, hỏi khéo hắn có cái gì không thoải mái, hay là ai đã đắc tội với hắn.

Bạn bè không tốt khác càng không được yên tĩnh, thỉnh thoảng lại đến hỏi tình hình.

...Tôi chỉ là, cảm thấy nhàm chán mà thôi.

Cho nên nói, chết là một kết cuộc nhất định của con người.

Chỉ có như vậy, mới có thể hoàn toàn tiến vào sự nghỉ ngơi, sinh mệnh lại có thú vị, luôn sẽ cảm thấy nhàm chán, chỉ có chết đi, mới có thể kết thúc sự rỗng tuếch như vậy.

Hắn không đọc sách, cũng không xem tivi, chương trình học của đại học rất nhẹ nhàng, hơn nữa hắn cũng không có dự tính đem môn học ít người chú ý này nghiên cứu ra cái gì, thế là buổi trưa mỗi ngày sau khi từ trường học trở về, việc làm duy nhất chính là ngẩn người, ngồi trong vườn hoa dưới ánh nắng mặt trời mà ngầy người, trời mưa, thì ngồi cạnh cửa sổ sất đất mà ngầy người.

Hoàn toàn không cảm thấy vô nghĩa, cũng không cảm thấy có ý nghĩa.

Dường như hoàn toàn không có khác biệt.

Hoặc là nói, đối với tôi mà nói, cái gì là có ý nghĩa cái gì không có ý nghĩa?

Tạ Duẩn Ninh mỉm cười.

Cách buổi tiệc lần trước đã nửa tháng, Tạ phu nhân ngoại trừ gọi điện thoại đến, cũng không có đến đây.

Tạ Diệc Đông thì càng không cần phải nói, căn bản không thể đến đây.

Hơn nữa, Tạ Duẩn Ninh phát hiện, mặc dù nói ân cần hỏi thăm đủ kiểu không ngừng, trên thực tế, tựa hồ không có lấy một người bạn chân chính thật sự.

Không hề có ai đến thăm, cả ngày trước mặt chỉ có những người làm.

“Tiểu thiếu gia.” Trên tay Hạ thúc đang cầm laptop có nề nếp mà nói với Tạ Duẩn Ninh: “Hôm nay Trương gia khai trương khách sạn có mời cậu, ...Đặng thị...” Nói một đồng bla bla...

Tạ Duẩn Ninh chỉ có hai chữ: “Không đi.”

Mỗi ngày luôn có những lời mời không hết, rất nhiều những buổi tiệc phải tham gia.

Hạ thúc có lẽ là người cùng hắn tiếp xúc nhiều nhất, cho nên thích ứng cũng rất nhanh, gật đầu, ngón tay gõ trên bàn phím vài cái, sau đó in ra, đưa cho Tạ Duẩn Ninh: “Tiểu thiếu gia, đây là lịch trình cụ thể của ngày hôm nay.”

Tạ Duẩn Ninh tùy ý tiếp nhận, sau đó ném lên bàn trà bên cạnh, tiếp tục dựa vào sofa mà ngẩn người.

Hôm nay mặc dù trời không mưa, nhưng mà trời âm u, mây đen giăng đầy trời ở bên ngoài, báo hiệu bất cứ lúc nào cũng có thể đổ một trận mưa lớn.

Hơn nữa nhiệt độ cũng dần dần hạ xuống, ngoại trừ xuất hiện mặt trời, nếu không thời gian dài ở bên ngoài cũng không phải là chủ ý tốt gì.

Một lần nữa xác nhận lại còn có chuyện gì cần phải chú ý hay không, Hạ thúc ở trong nhà chuyển một vòng rồi trở lại, vẫn thấy Tạ Duẩn Ninh ánh mắt thờ ơ đang dựa vào sofa ngẩn người này giờ, do dự một chút, nói: “Tiểu thiếu gia, cần kêu người lái xe chở cậu đi vòng vòng không?”

“Không đi.” Tạ Duẩn Ninh vẻ mặt không thay đổi, chỉ mấp máy miệng.

Hạ thúc thấy dáng vẻ đó của Tạ Duẩn Ninh, muốn nói chút gì đó, cuối cùng vẫn im lặng, rời khỏi phòng khách — Dù sao chính mình chỉ là quản gia người ta thuê, lại không phải người thân bạn bè, có tư cách gì mà can thiệp vào cuộc sống của người khác.

Kỳ thực, lúc này Tạ Duẩn Ninh đang tựa vào sofa trong lòng cũng giống như vẻ mặt hắn biểu hiện ra ngoài — trống rỗng.

Hắn cái gì cũng không nghĩ, cũng không nghĩ đến sau này muốn như thế nào, theo hắn thấy, sinh mệnh của chính mình trước đó không lâu đã tuyên bố kết thúc, mặc dù ngay từ đầu nghĩ đến thân phận hiện giờ của mình, lại là em trai của Tạ Diệc Đông, điều này khiến chính mình rất vui, nhưng nghĩ lại một chút, không

nói Tạ Diệc Đông bây giờ đã biết chính mình không phải là em trai của y, cho dù là biết rồi, y cũng không thể cùng nam nhân làm ra cái gì quẩn quýt trên phương diện tình cảm, huống chi thân phận của chính mình là em trai của y.

Tóm lại, ngoài mặt xem ra khoảng cách với y dường như rất gần, trên thực tế, là càng xa xôi.

Cho nên, Tạ Duẩn Ninh thật sự không có cách nào cảm nhận được chỗ tốt mà lần trọng sinh này đã mang lại cho chính mình, thân phận như vậy lại có cái gì đáng để chờ đợi.

Qua một lát, Hạ thúc nói: “Tiểu thiếu gia, có vài vị tiểu thư thiếu gia trong gia tộc đến thăm cậu, bây giờ đang trên đường tới.”

Tạ Duẩn Ninh sững sốt một chút, sau đó gật gật đầu.

Suýt nữa quên mất, ngoại trừ chính mình và Tạ Diệc Đông, Tạ gia còn có những người thừa kế khác, cho nên cho dù mình không đi gây sự, bọn họ cũng sẽ không yên tĩnh.

Hắn không có bất kỳ người thân nào, vào lúc chính mình còn không quá hiểu chuyện, cha mẹ đã qua đời, cho nên hoàn toàn không hiểu được có anh em tỷ muội là cảm giác gì.

Mặc dù bây giờ đang trong thân phận của Tạ Duẩn Ninh, là em trai của Tạ Diệc Đông, nhưng mà lại hoàn toàn không có tự giác như vậy.

Vừa nghĩ đến cái thân phận này cư nhiên còn có người thân, điều này khiến hắn có chút luống cuống — Mặc dù hắn rõ ràng người tới không lương thiện gì.

Suy nghĩ một chút, muốn Hạ thúc dặn dò người làm, quét dọn phòng ở, cắt tỉa hoa và cây cối, sau đó muốn phòng bếp sử dụng đồ ăn tươi mới nhất.

Người làm lại lần nữa biểu thị sự kinh ngạc, nhưng vẫn nghe theo lời dặn dò, từng người đều đi làm việc của mình.

Tạ Duẩn Ninh không biết chính mình lúc trước ở cùng với các anh em tỷ muội như thế nào, hắn có thể tìm được manh mối ghi lại đều chỉ nói cuộc sống có bao nhiêu phóng túng của chủ nhân cái thân thể này, trừ cái đó ra, dường như không phát hiện được gì nữa.

Nhưng theo tình hình mà chính mình hiểu biết cùng với biểu hiện khéo léo của những người xung quanh cũng có thể đoán ra, quan hệ tuyệt đối không tốt!

Nhưng mà lại có một chuyện: Dù sao là tôi chiếm giữ cái thân thể này, cho nên đời này thật sự là kiếm được, tôi muốn thế nào đều không có vấn đề gì đi.

Thay vì tuân theo cuộc sống bữa bộn của Tạ Duẩn Ninh lúc trước mà sống tiếp, còn không bằng thử một chút cảm giác có người thân là như thế nào?

Dù sao nhàn rồi cũng là nhàn rồi, dù sao cũng không có chuyện gì làm.

Bởi vì Tạ gia là người có tiền, cho nên sự đấu đá giữa những người thừa kế nhất định rất nghiêm trọng, nhưng mà nếu như tôi đối với điều đó hoàn toàn không có hứng thú thì sao?

Không biết bọn họ lại dùng vẻ mặt gì để đối mặt với tôi?

Là nhỏ cò tận gốc, hay là mặc kệ, hoặc là dứt khoát sử dụng tôi?

Tạ Duẩn Ninh vừa nghĩ đến cuộc sống sau này, liền cảm thấy tựa hồ cũng không nhàm chán lắm.

Sợ?

Không, có gì đâu mà sợ?

Một người đã chết rồi còn sẽ sợ cái gì nữa?

Từ đầu đến cuối, tôi cũng không có đem chính mình làm thành Tạ Duẩn Ninh.

Tôi chỉ là một linh hồn vốn nên chết rồi mà thôi.

11. Chương 10

Sau một tiếng, người đầu tiên đến là đại thiếu gia của Tạ gia — Tạ Đới Quân.

Nghe nói là con của nhị phu nhân, sau khi từ nước ngoài trở về vẫn luôn giúp đỡ xử lý công việc của gia tộc.

Tạ Duẩn Ninh đứng ở cửa sổ nhìn chàng trai từ trong xe bước ra, mặc âu phục, vẻ mặt lạnh lùng.

Hắn thực sự không biết phải nói gì với cái tên này.

Nói thật ra, ngoại trừ Tạ Diệc Đông, những người khác hẳn đều không có hứng thú để nói chuyện.

Mặc dù nói có chút tò mò rất cuộc có người thân sẽ có cảm giác gì, nhưng vừa nghĩ đến phải ứng phó với cái tên này, liền cảm thấy nhứt đầu.

“Tiểu thiếu gia, đại thiếu gia đang ở phòng khách chờ cậu.” Người làm gõ cửa gọi hắn.

...Thật muốn giả bộ choáng váng đầu.

Tạ Duẩn Ninh bất đắc dĩ trả lời: “Tôi biết rồi, sẽ xuống liền.”

Ra khỏi phòng, cùng Tạ Đới Quân trực tiếp nói chuyện, Tạ Duẩn Ninh phát hiện, kỳ thực cũng không có đáng sợ như mình tưởng tượng.

Có lẽ là chính mình đã thật lâu chưa cùng người khác trò chuyện, có lẽ là bởi vì thật sự có chút bắt đầu nhớ đến Đường Lễ.

Chàng trai đang ngồi trước mặt nói chuyện, hẳn hoàn toàn không chán ghét.

Hơn nữa, hắn cũng có thể cảm giác được, biểu hiện của chính mình có chút khiến cho chàng trai bất ngờ.

“Duẩn Ninh, em muốn học tập cái gì hay không? Anh mở một công ty nhỏ cho em luyện tập một chút.” Mới chưa đến nửa tiếng, Tạ Đới Quân đã bắt đầu gọi hắn là Duẩn Ninh rồi.

“...Em cái gì cũng không biết, sao mà luyện.” Tạ Duẩn Ninh không rõ đối phương hỏi như vậy có phải đang thăm dò cái gì hay không, hắn chỉ là thành thật trả lời.

Hơn nữa hắn ngoại trừ bí mật chính mình được sống lại ra, những thứ khác cũng không có gì có thể giấu diếm, chính mình đối với sản nghiệp của Tạ gia không có bất kỳ hứng thú gì, cũng không có dự định ám toán ai giữa bọn họ, cũng không có ham muốn dã tâm gì...

Nói đến có chút khó nghe, ngoại trừ làm con sâu gạo, còn không có giá trị gì khác.

“Anh có thể phái trợ lý đến dạy em, em không biết có thể tùy thời mà gọi điện thoại cho anh.” Anh cả Tạ nói.

“Thôi...” Tạ Duẩn Ninh lắc lắc đầu: “Em không có hứng thú gì cả. Em cảm thấy như vậy là rất tốt rồi.”

Tạ Đới Quân thở dài: “...Nếu như là em của lúc trước, em cũng không nói cái gì, bây giờ em...” Cần nhắc một chút rồi nói: “Lại không có phương thức giải trí gì, cả ngày rảnh rỗi ở trong nhà gây người cũng rất nhàm chán đi.”

“...Anh cả, anh đừng quản em...” Tạ Duẩn Ninh cười đùa nói, “Em cảm thấy như vậy rất tốt.”

“Con cái của Tạ gia, ai mà không làm kinh doanh?” Tạ Đới Quân cười khổ, “Ngay cả Ái Văn đều sớm đến công ty học tập rồi.”

Ái Văn là đứa con nhỏ nhất của Tạ gia, bây giờ mới học cấp ba, nghe nói cũng làm được vài vụ kinh doanh không lớn không nhỏ — Chính là không biết là dựa vào thực lực của chính mình hay là người khác mở cửa sau cho.

Đột nhiên, người làm đi đến ghé tai nói thầm: “Ái Văn tiểu thư đến.”

Tạ Duẩn Ninh ngẩn ngơ, nhìn nhìn Tạ Đới Quân.

“Ái Văn đến sao?” Tạ Đới Quân cười.

Tạ Duẩn Ninh gật đầu, để người làm mời người vào, sau đó gật đầu với Tạ Đới Quân.

“Xem ra.” Tạ Đới Quân nói: “Ái Văn và A Thượng vẫn luôn không quá quen thuộc phong cách sống của em. Hai đứa nó nói muốn đến thăm em, anh có chút bất ngờ.” Tạ Thượng là công tử thứ ba của Tạ gia, lớn hơn Tạ Duẩn Ninh hai tuổi, nhưng mà, từ trên ảnh chụp, gần như cũng già dặn kinh nghiệm không kém gì Tạ Đới Quân đã 30.

Anh liền trực tiếp nói cuộc sống của tôi quá thối nát, cho nên người Tạ gia đều không thích đến chỗ của tôi phải không?

Tạ Duẩn Ninh âm thầm niệm ở trong lòng.

Qua một khoảng thời gian, hắn cũng dự định làm rõ thành phần của cái gia đình này.

Hậu bối của người trong tộc Tạ gia có anh trai em gái năm người.

Chính mình và Tạ Diệc Đông ở bên ngoài, ba người khác đều cùng với Tạ lão gia và mẹ của bọn họ ở tại nhà chính.

Hơn nữa, không biết có phải là cố ý hay không.

Tạ Diệc Đông ở ngoài cùng bạn của y thành lập công ty, sự nghiệp gia tộc cùng y có quan hệ duy nhất chính là — Bạn hợp tác.

Mà Tạ Duẩn Ninh, cũng chính là chính mình, ở công ty mặc dù chiếm một chút cổ phần, lại hoàn toàn không có thực quyền gì, trên cơ bản chưa bao giờ tham gia vào sự nghiệp của gia tộc.

Mà khéo ở chỗ, chính mình và Tạ Diệc Đông đều ở cách nhà chính khá xa.

Mặc dù không hề có khủng bố khoa trương của đại gia tộc trong truyền thuyết, trên thực tế, cũng sẽ không đơn thuần mà đến đây đi.

Chỉ là các hậu bối của Tạ gia, so với con cái của gia đình bình thường phải am hiểu kiềm chế hơn nữa.

Tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên, bóng dáng thướt tha của cô gái nhỏ nhất của Tạ gia xuất hiện ở cửa phòng khách.

Đầu tiên là nhìn Tạ Đới Quân, sau đó lại nhìn Tạ Duẩn Ninh, cuối cùng mới mở miệng: “Anh cả, anh tư.”

“Tuỳ ý ngồi đi.” Tạ Duẩn Ninh mở miệng nói.

“Nghe nói thân thể của anh tư không thoải mái, cho nên em muốn đến thăm anh.” Tạ Ái Văn có chút dè dặt mà nhìn Tạ Duẩn Ninh, đắn đo một chút, mới nói ra một câu như vậy.

“Cảm ơn.” Tạ Duẩn Ninh mỉm cười — Hắn có chút không hiểu nổi, rõ ràng đứa nhỏ này còn là học sinh cấp ba, vậy mà lại lộ ra ánh mắt bình tĩnh chừng chặc như vậy, nói thật ra, có phải quá chừng chặc hay không?

Tạ Ái Văn cơ hồ có chút ngạc nhiên khi Tạ Duẩn Ninh nói cảm ơn, sững sốt một chút, mới nói: “Quà thăm bệnh, em đã kêu vệ sĩ đem đến trước rồi.”

...Con cái của tạ gia đều có vệ sĩ đi theo, chính mình nghe Hạ thúc nói cũng có, nhưng nghĩ nghĩ bên cạnh dường như không có mấy người?

Không biết là tiền thuê vệ sĩ bị ai khấu trừ mất rồi?

Tạ Duẩn Ninh trong lòng đi vào cõi thần tiên không thực tế.

“...”

“...Anh...”

“...Duẩn Ninh!”

“A!” Hắn sững sốt, cuối cùng cũng bình tĩnh.

Tạ Ái Văn ngồi ở đối diện đã không cách nào giấu được sự kinh ngạc của nàng, ngơ ngác mà nhìn Tạ Duẩn Ninh ngẩn ra.

Tạ Đới Quân cười khổ một chút: “A Thượng nói trên đường bị kẹt xe, phải muộn một chút mới có thể tới được.”

“A, dạ.” Tạ Duẩn Ninh gật gật đầu. Nhìn Tạ Ái Văn ngơ ngác ngồi đối diện, đột nhiên lại ý thức được, chính mình như vậy khiến cho người ta ngồi không như vậy có phải là không quá tốt hay không a?

Vội vàng gọi nội tuyến kêu Hạ thúc đến.

“Tiểu thiếu gia.” Hạ thúc giống như đang đứng ở cửa, Tạ Duẩn Ninh vừa cúp máy, ông liền gõ cửa.

Ngược lại Tạ Duẩn Ninh bị dọa sợ, sửng sốt một chút, xoay đầu hỏi Tạ Đới Quân: “...Quản gia ở nhà chính, cũng tốc độ như vậy sao?”

Tạ Đới Quân cười khổ: “Có lẽ chỉ có ở chỗ của em.”

“Tiểu thiếu gia?” Hạ thúc đang gõ cửa.

“Mời vào.” Tạ Duẩn Ninh mới nhớ ra còn chưa kêu người ta đi vào.

Hạ thúc sau khi đơn giản chào hỏi Tạ Đới Quân và Tạ Ái Văn, hỏi Tạ Duẩn Ninh có gì cần dặn.

“Àn, vị này...” Tạ Duẩn Ninh suy nghĩ một chút, lại đổi cách nói: “Ách. Cũng chính là tiểu muội nhà tôi...” Chắc hẳn gọi như vậy sai rồi đi.

Hắn không chú ý đến Tạ Ái Văn và Tạ Đới Quân nghe được cách nói như vậy lần nữa ngơ ngác.

“Em gái của tôi nàng là con gái, con gái tương đối thích bánh ngọt.” Tạ Duẩn Ninh suy nghĩ cả nửa ngày, cũng nghĩ không ra món điểm tâm ngọt nào thích hợp, thế là xoay đầu nhìn Tạ Ái Văn: “Cái đó.... ách, em gái...” Tôi gọi như vậy không có vấn đề gì chứ? Nàng là đứa con nhỏ nhất của Tạ gia.

Ôi, quả nhiên không có kinh nghiệm thật là cái gì cũng không hiểu.

Hắn có chút nhức đầu.

Tạ Ái Văn theo bản năng mà trả lời: “Dạ.”

“Em thích bánh ngọt gì, cứ nói với Hạ thúc.” Tạ Duẩn Ninh thật sự không có cách nào, đành phải trực tiếp đem cái trách nhiệm này cho Hạ thúc hoàn thành: “Anh không nhớ em thích ăn cái gì.” Mặc dù nói, giữa những hậu bối của Tạ gia ở chung hoàn toàn không tốt, nhưng hiểu biết cơ bản, hẳn nghĩ chắc hẳn vẫn có.

“Hả?” Tạ Ái Văn sửng sốt.

“Anh thích chè Hạch Đào.” Tạ Đới Quân bật ra một câu như vậy. (Mã: Hạch đào là óc chó đó mọi người)

“Được.” Hạ thúc không hổ là người bình tĩnh nhất trong cái nhà này, ông rất bình tĩnh mà gật đầu, sau đó chuyển qua hỏi Tạ Ái Văn: “Ái Văn tiểu thư thì sao?”

“Bánh ngọt thạch anh.” Tạ Ái Văn ngơ ngác nói, nói xong lại chuyển khuôn mặt kinh ngạc nhìn Tạ Đới Quân: “Anh cả, anh thì ra là thích chè Hạch Đào!”

Tạ Đới Quân cũng ngạc nhiên như vậy: “Em nói với anh không thích ăn đồ ngọt mà.”

“Anh cũng vậy mà.”

Tạ Duẩn Ninh ngồi bên cạnh nhìn đến đen mặt vô cùng — Đây là chuyện gì vậy a?

Tại sao hai anh em thoát nhìn rất hoà thuận mà ngay cả đồ ăn mà chính mình thích cũng phải giấu diếm?

Hạ thúc đi chưa tới một phút, lại gõ gõ cửa: “Tiểu thiếu gia, Thượng thiếu gia đến rồi, tôi trực tiếp mời cậu ấy lên rồi.”

Tạ Duẩn Ninh ngẩn ra, gọi Hạ thúc lại: “Hạ thúc, chuyện đó, anh ba, anh ấy thích ăn cái gì?”

Bên trong phòng khách, Tạ Ái Văn cùng Tạ Đới Quân lần nữa lộ ra vẻ mặt quỷ dị.

Ở cửa, Hạ thúc im lặng một chút, nói: “...Tôi cảm thấy cái vấn đề này, tiểu thiếu gia cậu tự mình đi hỏi cậu ấy sẽ tốt hơn.”

Tạ Đới Quân ho khan một chút, sau đó nói: “Ách, anh chỉ là đoán thôi, kỳ thực, Hạ thúc, ông phân phó làm nhiều bánh ngọt một chút là được.”

“Hả?” Tạ Ái Văn lần đầu lộ ra ánh mắt hiếu kỳ đơn thuần mà ở tuổi của nàng nên có: “Tạ Thượng cũng thích đồ ngọt sao?”

Tạ Duẩn Ninh để ý được, nàng dưới sự ngạc nhiên, gọi là Tạ Thượng, mà không phải là anh ba.

Tạ Đới Quân nói: “Anh chỉ là đoán thôi.”

“Tôi hiểu rồi.” Hạ thúc đáp lời.

Qua một phút, tiếng gõ cửa vang lên: “Tiểu thiếu gia, Thượng thiếu gia đến rồi.”

12. Chương 11

Tạ Thượng ở trên ảnh chụp so với bên ngoài trẻ hơn không ít — Dù sao cũng lớn hơn Tạ Duẩn Ninh hai tuổi, cho dù cổ làm vẻ chừng chạc như thế nào đi nữa, tuổi tác thật sự cũng không cách nào giấu được.

Tính cách cũng nóng nảy hơn Tạ Đới Quân một chút, nhưng mà, tóm lại, coi như là một người tương đối thẳng thắn nhất trong ba người.

Mức độ thẳng thắn biểu hiện ở bên ngoài, Tạ Duẩn Ninh vừa tỉnh lại, thấy sắc trời đã tối, thế là liền hỏi: “...Đã đến thời gian ăn cơm tối rồi, không bằng ở lại ăn cơm luôn không?” Kỳ thực, đây là lời nói khách sáo rất rất rõ ràng, ý chính là thời gian không còn sớm nữa, ba vị chắc hẳn nên về đi chứ?

Không có cách nào, ba người bọn họ sau khi đến đông đủ không lâu, chủ đề nói chuyện liền biến thành vấn đề kinh doanh, lại biến thành tình hình công việc của gia tộc — Điều này đối với Tạ Duẩn Ninh căn bản không có hứng thú mà nói, so với khúc hát ru còn có hiệu quả hơn.

Tạ Duẩn Ninh nhàm chán muốn chết ngay cả đờ người ra cũng không có cách nào — Dù sao ba người đó còn tốt đẹp mà ngồi nói chuyện.

Thế là, hẳn câu được câu không mà nghe ba người nói chuyện, cuối cùng được anh trai Chu gia mời đi uống trà... (Mã: Anh trai Chu gia là Chu Công đó mọi người, ý là ẽm buồn ngủ đó)

Mở mắt nhìn một cái.

Ồ, trời sắp tối rồi! Ba người này vẫn còn ở đây!

Ba người vẫn đang nhỏ giọng thương lượng đều yên tĩnh lại.

Mắt nhìn mắt.

Tạ Đới Quân và Tạ Ái Văn còn có chút khách sáo mà không lên tiếng, Tạ Thượng thì ngược lại, nở nụ cười nói: “...Vậy quá tốt rồi.”

Cứ như vậy, ba người dĩ nhiên ở lại ăn tối.

Sau khi dọn dờ buổi tối xong, Tạ Duẩn Ninh nhức đầu mà nhìn ba người đó tiếp tục thương lượng chuyện của gia tộc.

Hắn bây giờ vô cùng hối hận, thật sự không nên gặp bọn họ, bây giờ chính mình ngay cả thời gian ngăn người cũng không có, chính mình là chủ nhà lại không thể bỏ mặt bọn họ mà đi vào cõi thần tiên được. Nhưng vấn đề là ngồi ở đây cũng quá nhàm chán rồi!

Hắn thật sự không hiểu nổi, rốt cuộc ở đâu lấy lòng được ba vị khách này, để bọn họ dường như rất hài lòng khi ở đây, cũng không muốn trở về.

Cơm tối Hạ thúc chuẩn bị đặc biệt phong phú.

Tạ Duẩn Ninh ngồi ở giữa Tạ Ái Văn và Tạ Thượng, Tạ Đới Quân ngồi đối diện.

Một bên nhìn ba người đó diễn tiết mục anh em cung kính, một bên không ngừng nói thầm trong lòng.

Thật không hổ là những người mang mặt nạ làm kinh doanh, cư nhiên có thể biểu hiện chân tình thật ý như vậy, nếu như tôi không phải chính tai nghe được người Tạ gia đều che giấu sở thích của chính mình, nếu như không phải tôi nghe được Tạ Á Văn trực tiếp gọi tên của Tạ Thượng, tôi thật sự liên tưởng mối quan hệ của bọn họ thật sự rất tốt.

Nhưng điều kỳ lạ là, chống lại ánh mắt của chính mình, lại mang theo càng nhiều sự tò mò và không hiểu.

Tạ Duẫn Ninh cũng không hiểu được ba người bọn họ rốt cuộc đang nghĩ cái gì, một bên thì nghĩ dù sao chính mình cũng không có cái gì tốt để tính toán, một bên thì tùy ba người bọn họ trêu chọc lẫn nhau.

Trong lúc nhất thời, trên bàn cơm còn thật sự bày ra một loại không khí một người cùng ăn cơm náo nhiệt và hoà hợp.

Có lẽ cảnh tượng như vậy ở cái nhà này chưa từng xuất hiện, vẻ mặt của không ít người làm đều có chút dờ ra.

“Duẫn Ninh.” Tạ Thượng cười híp mắt mà gấp một miếng gà thơm ngon vào chén của Tạ Duẫn Ninh: “...Gần đây học tập vất vả rồi đi. Đây.”

“...A, cảm ơn.” Tạ Duẫn Ninh đen mặt mà nhìn chén cơm của mình đã chất đầy đồ ăn — Anh chắc chắn biết tôi học tập hoàn toàn không vất vả đi!

“Duẫn Ninh.” Tạ Á Văn không hiểu vì sao cũng gọi như vậy: “Cho anh.” Đem nửa con cá nướng cho Tạ Duẫn Ninh.

Tạ Duẫn Ninh vốn là muốn từ chối — Đùa gì thế, nhiều như vậy, tôi sao có thể ăn hết đây!

Nhưng vừa thấy dáng vẻ có chút thẹn thùng của Tạ Á Văn, thế là cũng cứng ngắc mà cười: “...Cảm ơn.” Người làm bên cạnh nhin cười, múc bớt ra cái đĩa nhỏ, đặt trước mặt Tạ Duẫn Ninh.

Tạ Duẫn Ninh nhúc nhích đầu nhìn đĩa đồ ăn thứ ba đặt trước mặt mình.

“Tiểu Ninh,” Tạ Đới Quân đã gọi càng thân thiết hơn, “Đây...” Cũng không cho từ chối mà đem đĩa đồ ăn đưa qua.

Tạ Duẫn Ninh khoé miệng giật một cái: “Cảm ơn.”

Hắn rốt cuộc cũng nhìn ra.

Những người này căn bản chính là đem đồ ăn mà chính mình không thích ăn đưa hết cho hắn, để ngừa người khác nhét cho bọn họ.

Tạ Á Văn đó không phải là thẹn thùng a, thuần túy là bởi vì hăm hại tôi cho nên trong lòng không yên đi...

Thật không hổ là người một nhà...

Quá giày vò người ta rồi!

Sau khi tiến hành buổi cơm tối ấm áp xong.

Tạ Duẫn Ninh thấy ba người họ dường như không có dự định rời đi, thế là bắt đắ dĩ kêu Hạ thúc mang trà và bánh ngọt lên, mấy người đó tiếp tục ở phòng khách vừa nói chuyện phiếm, vừa ngồi xung quanh Tạ Duẫn Ninh, người đọc sách thì đọc sách, người lên mạng thì lên mạng.

Tạ Duẫn Ninh không nói gì nhìn ba người họ rõ ràng không xem mình là người ngoài — Đây là nhà của tôi mà? Sao lại cảm thấy, bọn họ so với tôi còn quen thuộc hơn một chút?

Đột nhiên Hạ thúc gõ cửa, đi vào.

Ba người lộ ra biểu tình không vui khi bị người khác làm phiền.

Tạ Duẫn Ninh bên cạnh thấy như vậy thật sự rất muốn nôn — Rõ ràng đây là nhà của tôi, các người dựa vào cái gì a!

“Thất lễ rồi.” Hạ thúc hướng mọi người nở nụ cười xin lỗi, sau đó đi đến trước mặt Tạ Duẫn Ninh, ghé tai nói thầm: “Tiểu thiếu gia, Diệc Đông thiếu gì đến rồi.” Không hiểu sao lại làm như vậy, âm thanh của Hạ thúc có chút lớn, hoàn toàn không cần phải dán sát vào lỗ tai mà nói.

“A...” Tạ Duẫn Ninh có chút ngạc nhiên, không nghĩ đến Tạ Diệc Đông sẽ đến vào lúc này.

Ngẩng đầu, còn chưa bày tỏ thái độ gì cả.

Phát hiện, ba người vốn là biểu tình coi như nhẹ nhõm đột nhiên đều im lặng hẳn.

Hả?

Đây là có chuyện gì?

Cửa đột nhiên “tạch” một tiếng, được mở ra.

Bên ngoài còn có sự ngăn cản của người làm: “Diệc, Diệc Đông thiếu gia, cậu...”

Tiếng bước chân truyền đến.

Tiếp theo, thanh âm lạnh lùng của Tạ Diệc Đông vang lên: “...Các vị, tôi có phải đến không đúng lúc rồi hay không?”

Thật ra Tạ Duẫn Ninh còn vô cùng vui mừng, dù sao chính mình muốn gặp được Tạ Diệc Đông không phải là chuyện dễ dàng gì, bây giờ cứ nhiên có thể nhìn thấy Tạ Diệc Đông chủ động đến đây, điều này không cần nói là chuyện vô cùng may mắn.

Nhưng không khí hiện trường lại vô cùng vi diệu, khiến cho hắn cũng không có cách nào mà biểu hiện ra dáng vẻ vui mừng được, chỉ là ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng cười chào hỏi với Tạ Diệc Đông: “Anh ăn cơm chưa?”

Tạ Diệc Đông không trả lời, thản nhiên đảo mắt qua Tạ Duẫn Ninh, sau đó lại nhìn sang những người khác.

Tạ Duẫn Ninh phát hiện, chỉ cần ánh mắt của Tạ Diệc Đông quét mắt đến chỗ nào, động tác vẻ mặt của mọi người đều cứng nhắc.

“...Duẫn Ninh...” Tạ Ái Văn là người đầu tiên ngồi không yên, đứng dậy gật đầu với hắn: “Đột nhiên nhớ ra, em còn có công việc chưa làm xong. Em về trước.” Đầu cũng không quay lại mà đi ra ngoài.

“A, Duẫn Ninh, anh đưa Ái Văn về.” Tạ Thượng cũng đi theo ra ngoài.

Chỉ có Tạ Đới Quân, không có khoa trương bằng, cười cười với Tạ Diệc Đông: “Khó mà thấy được em.”

“Ừ.” Tạ Diệc Đông cũng mỉm cười theo.

“Gần đây thế nào?” Tạ Đới Quân cười hỏi.

“Tàm tạm.” Tạ Diệc Đông mỉm cười, rồi đi qua.

Tạ Duẫn Ninh phát hiện, bởi vì Tạ Diệc Đông lại gần, Tạ Đới Quân không tự giác mà bày ra tư thế phòng vệ.

“Duẫn Ninh, em sao lại không đợi anh cùng ăn cơm chung?” Tạ Diệc Đông đi về phía bên ghế vịn dĩ của Tạ Ái Văn và Tạ Thượng ngồi, đứng vững, đột nhiên cười hỏi Tạ Duẫn Ninh.

“A?” Tạ Duẫn Ninh không hiểu ra sao cả mà nhìn Tạ Diệc Đông — Đây là diễn cái gì vậy?

“Hại anh nghe nói anh cả đến, còn cố gắng gấp gấp trở về như vậy.” Tạ Diệc Đông mỉm cười.

Ồ?

Tạ Duẫn Ninh ngẩn ngơ — Tạ Diệc Đông là đang sợ tôi bị Tạ Đới Quân bọn họ ăn hiếp, cho nên mới qua đây sao?

“Xem ra, các người ở chung cũng không tệ lắm.” Tạ Diệc Đông mỉm cười.

...Sao lại cảm thấy, y cười như vậy, có chút đáng sợ.

Tạ Duẩn Ninh ngơ ngác nhìn Tạ Diệc Đông.

Tạ Đới Quân tựa hồ có chút lo lắng nhìn Tạ Duẩn Ninh, sau đó nói: “...Vây, anh về trước.” Hướng Tạ Duẩn Ninh cười cười: “Hôm nay rất vui, Tiểu Ninh.”

Tạ Duẩn Ninh không tự giác mà đáp lại nụ cười.

Mặc dù ba người này lúc nào cũng không ngừng tính toán lẫn nhau, nhưng dường như hoàn toàn không có tính toán lên người chính mình — Ngoại trừ lúc ăn cơm.

Cho nên cũng không có gì chán ghét, trái lại có chút ngạc nhiên.

“Có rảnh thì đến tìm anh.” Tạ Đới Quân nói với Tạ Diệc Đông, “Anh mời em ăn cơm.”

“Cám ơn anh cả.” Tạ Diệc Đông mỉm cười.

Tạ Đới Quân cười với Tạ Duẩn Ninh xong cũng đi ra ngoài.

Hạ thức tựa hồ nhìn qua đây mấy lần, thấy không có gì cần ông làm, lần nữa đóng cửa phòng khách đi ra ngoài.

Trong phòng khách trống rỗng, chỉ có hai người Tạ Duẩn Ninh và Tạ Diệc Đông.

Tạ Diệc Đông mỉm cười chậm chậm quét qua cách bày ghế trong phòng, sau đó đột nhiên nói: “...Tôi cho rằng quan hệ của cậu với bọn họ không tốt.”

“Bởi vì không có xung đột lợi ích gì đi.” Tạ Duẩn Ninh cảm thấy phản ứng của Tạ Diệc Đông có chút kỳ lạ, nhưng cũng không nghĩ nhiều, trả lời y. “Cảm thấy em không có uy hiếp, cho nên không định làm gì với em.”

“Cậu ngược lại rất rõ.” Tạ Diệc Đông cười ra tiếng, sau đó một chân đá văng cái ghế mà Tạ Ái Văn đã ngồi, nhìn thẳng vào Tạ Duẩn Ninh: “...Cậu thích tôi, đúng không?”

“Hả!” Tạ Duẩn Ninh bị dọa hết hồn.

“Tôi có thể nhìn ra.” Tạ Diệc Đông lãnh đạm cười, “Đúng không?”

Tạ Duẩn Ninh há hốc mồm, đột nhiên không biết phải nói cái gì mới tốt.

“Lại nói tiếp...” Tạ Diệc Đông mắt nhắm lại, từ trên xuống dưới đánh giá Tạ Duẩn Ninh: “Ánh mắt của cậu rất giống với tên nhóc kia.”

Lời này vừa nói ra, Tạ Duẩn Ninh cảm thấy dạ dày cũng bắt đầu bởi vì khản trương mà đau đớn.

Làm ơn đừng nói, làm ơn đừng phát hiện, làm ơn...

“Tên nhóc đó yêu thâm tôi.” Tạ Diệc Đông lộ ra nụ cười ảm áp mà tàn nhẫn, “Nhưng mà, lúc trước, đã té xuống vách núi, chết mất rồi. Có thể trước khi chết, vẫn còn yêu tôi...ha...”

Tạ Duẩn Ninh cặp mắt tròn tròn, nhìn Tạ Diệc Đông, hồi lâu cũng không nói ra được cái gì.

Thì ra, y đã biết...

“Tôi biết tên nhóc đó bắt đầu sùng bái tôi, đến bây giờ, có lẽ là...” Tạ Diệc Đông thờ ơ cười: “5 năm, 6 năm? A, không nhớ nữa.” Chuyển qua cười với hắn: “Thời gian đủ dài, đúng không?”

Thật ra là 10 năm.

Tạ Duẩn Ninh phát hiện, chính mình giờ khắc này, vô cùng ghét Tạ Diệc Đông nhắc tới tình cảm của chính mình.

Không thể nói gì cả.

Mặc dù đã sớm dự đoán được địa vị của chính mình ở trong lòng của y, cũng chính là bởi vì có dự cảm như vậy, cho nên mới cái gì cũng không dám nói, nhưng mà, bị y dùng giọng điệu không có gì đáng kể như vậy nhắc tới, luôn cảm thấy ngực vô cùng đau đớn.

“Cậu thích tôi, đúng không?” Tạ Diệc Đông lần nữa lặp lại, mỉm cười, nâng cằm lên nói.

13. Chương 12

Tôi vẫn luôn, vẫn luôn thích một người con trai.

Từ trước đến giờ chỉ dám trốn ở một góc xó, theo dõi tất cả của y.

Không dám yêu cầu xa xỉ y sẽ chú ý đến sự tồn tại của tôi, càng không dám yêu cầu xa xỉ y sẽ đem ánh mắt rơi trên người tôi.

Nhưng giờ khắc này...

Tạ Duẫn Ninh bị đối tượng mà mình luôn nhung nhớ lấy một vẻ mặt chuyên chú nhìn chăm chú vào mình, chỉ cảm thấy cả người lạnh buốt.

“Cho nên, cậu chắc chắn rất hy vọng tôi đối với cậu như vậy phải không?” Tạ Diệc Đông mỉm cười, ngón tay khéo léo theo vạt áo của Tạ Duẫn Ninh trượt vào trong áo.

Nhiệt độ hơi lạnh, khiến cho toàn thân Tạ Duẫn Ninh nổi da gà.

“Tự cho là đúng, hừ...” Tay của Tạ Diệc Đông chuẩn xác mà công kích bộ vị nhạy cảm của Tạ Duẫn Ninh, ánh mắt về mặt lại là giễu cợt: “Dựa vào cái gì đến thích tôi, lại dựa vào cái gì tự tiện rời đi?”

Tạ Duẫn Ninh tâm trạng vô cùng phức tạp.

Phản ứng trên thân thể không lừa được người, nhưng trong lòng lại cực kỳ bài xích động tác của Tạ Diệc Đông.

Tôi không thích như vậy.

Tôi thích người này, vẫn luôn thích, cho nên, chính là bởi vì điều này, tôi mới không muốn bị cái tên này đùa giỡn lạnh nhạt như vậy.

“...Đừng...” Sự giãy dụa của Tạ Duẫn Ninh có chút vô lực, âm thanh khàn khàn.

“Hả?” Tạ Diệc Đông cười nhạt, “Đừng?” Tay lại dùng sức một chút.

Tạ Duẫn Ninh bị nắm lấy chỗ nhạy cảm liền nhẹn không được mở miệng rên rỉ, lập tức ý thức được sự thoải thích của chính mình, lại liều mạng cắn chặt môi, không chịu phát ra một chút âm thanh nào nữa.

“Cái gì...” Tạ Diệc Đông hai mắt chăm chú nhìn dáng vẻ của Tạ Duẫn Ninh nửa say mê nửa khổ sở tuyệt vọng, có chút không hài lòng mà lẩm bẩm: “Cậu không phải là thích tôi sao? Tại sao không vui?”

Sức lực của Tạ Duẫn Ninh dường như bị rút sạch, trọng lượng cả người đều dựa vào người của Tạ Diệc Đông, coi như là biết Tạ Diệc Đông nói cái gì, cũng không cách nào làm ra được phản ứng gì.

Không thể phát ra âm thanh, chết cũng không thể phát ra âm thanh.

Hắn không biết tại sao Tạ Diệc Đông lại đột nhiên làm như vậy, nhưng một khi một màn này bị người khác thấy được, mang đến sự phiền phức cho Tạ Diệc Đông, vậy thật sự không hay chút nào.

Tạm thời không nói mặc dù bây giờ xã hội sẽ nhìn giữa đồng tính và tình ái khoan dung rất nhiều, nhưng phần lớn vẫn không cách nào thân nhiên tiếp nhận, chính mình lấy cái thân phận là em trai của Tạ Diệc Đông, cũng đủ khiến người ta nhức đầu. Càng thêm đừng nói bây giờ Tạ Diệc Đông có địa vị trong giới kinh doanh, tiền đồ...

Vừa nghĩ đến điều này, cho dù lại quên hết tất cả, hắn cũng có thể đứng lúc nhắc nhở chính mình, ngàn vạn lần không thể phát ra âm thanh gì.

Tạ Diệc Đông thờ ơ nhìn Tạ Duẫn Ninh giống như một con bạch dương vô lực giãy dụa trong tay mình.

Rõ ràng không có cách nào áp chế được tình dục của chính mình, lại quyết chống lại.

Môi cũng đã bị cắn đến chảy máu, lại vẫn liều mạng mà cắn chặt không chịu nhả ra.

Có đáng ghét như vậy sao?

Nhìn nhìn, y liền cảm thấy...

Rất nhàm chán.

Đột nhiên, không có bất kỳ điềm báo trước nào, Tạ Diệc Đông đột nhiên thu tay lại, xoa một chút chất lỏng trên tay dính trên quần của Tạ Duẩn Ninh, sau đó đứng dậy, xoay người đi ra ngoài.

Tạ Duẩn Ninh mất đi chỗ dựa lập tức ngã xuống đất, mở to miệng thở hổn hển nhìn Tạ Diệc Đông đi ra ngoài.

Kéo chốt cửa, Tạ Diệc Đông đột nhiên xoay người lại: “Đừng đến gần tôi nữa!” Sau đó vô cùng bạo lực mà đóng sầm cửa, rời đi.

...Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tại sao?

Đầu óc có chút chóng rộng.

Hắn ngơ ngác nằm một lúc, mới có sức lực mà bò dậy sửa sang lại quần áo.

Bị người đó chỉ định chạm như vậy, cũng không có sức lực phản kháng chút nào, tôi rốt cuộc có nhiều khát vọng a...

Vào lúc tắm rửa thân thể, bị hơi nước bốc lên, đột nhiên nước mắt nhịn không được mà tuôn ra khỏi hốc mắt.

Tôi thật chán ghét, bị đối xử như vậy, lại còn nghĩ đến y.

Tôi rốt cuộc là bị coi thường à!

Sống lại cái gì, không phải là đem sự giày vò lúc trước tăng thêm thôi sao...

Người con trai đó, căn bản không có tình cảm gì được không?

Tôi còn yêu cầu xa xỉ cái gì chứ?

Buổi tối hôm đó, Tạ Duẩn Ninh dường như không ngủ được, ngày thứ hai sau đó, mang theo cặp mắt gấu mèo mà đi học.

Còn chưa đến giờ vào học, bên trong phòng học vẫn chỉ có lát đất vài người.

Cô gái đó không có ở đây, nhưng mà cái tên bốn mắt trước kia vẫn ngồi ở vị trí cũ đọc sách.

Nghe được động tĩnh, ngẩng đầu lên thấy Tạ Duẩn Ninh cười âm hiểm hướng chỗ chính mình đi tới, không khỏi rụt cổ một cái.

“Cậu chờ mong cuộc gặp gỡ của chúng ta như vậy sao?” Tạ Duẩn Ninh cười đi tới, ngồi xuống. “Ngay cả chỗ ngồi cũng không xê dịch một chút.”

Bốn mắt ra sức mà hướng qua ghế bên cạnh.

“Tớ không có bệnh truyền nhiễm, yên tâm đi.” Tạ Duẩn Ninh ngáp một cái, sau đó nằm úp sấp.

Bốn mắt tỉ mỉ quan sát Tạ Duẩn Ninh một chút, phát hiện cái tên ngày thật sự chỉ nằm sấp ngủ thôi, chuyện khác cũng không làm, mới thở phào nhẹ nhõm.

Vừa yên tĩnh, bụng cũng đói, y mới nhớ tối hôm nay buổi sáng dậy quá sớm, vẫn luôn ngồi ở đây đọc sách, kết quả vậy mà quên mất ăn sáng.

Đột nhiên bụng vang lên tiếng “ọc ọc”.

Bốn mắt bị dọa cho giật mình, sợ rằng làm tỉnh giấc cái tên không được lương thiện bên cạnh, vội vàng che lại bụng, sau đó mới cẩn thận tỉ mỉ nhìn qua người bên cạnh.

Chỉ thấy hắn, mở to đôi mắt có chút mơ hồ: “...Sao? Đói bụng hả?”

Này?

Bốn mắt căng thẳng nhìn hấn, không lên tiếng.

“Tớ cũng không ăn cậu.” Tạ Duẫn Ninh ngáp một cái, lục lọi trong cặp: “Cho cậu.”

“Bang” một tiếng vang thật lớn, cái hộp nặng nề đập lên bàn.

Bốn mắt bị dọa cho giật mình, theo bản năng nhìn xung quanh — Động tĩnh lớn như vậy, không phải hại cho những người xung quanh không cách nào yên tĩnh mà đọc sách được sao.

Kết quả phát hiện, bây giờ trong phòng học chỉ có chính mình và tên ma vương bên cạnh...

Người khác toàn bộ đều không có nghĩa khí mà chạy ra ngoài rồi...

...Sao lại như vậy a!

Bốn mắt khóc không ra nước mắt.

“Ăn đi.” Tạ Duẫn Ninh lại nằm sấp tiếp, sâu muộn nói: “Tôi ăn không vô.”

Mở hộp ra, là bữa sáng vô cùng phong phú, hoàn toàn không giống như nhà mình làm, hơn nữa thật sự chưa đựng vào một miếng nào.

Bốn mắt có chút lưỡng lự mà gấp một miếng thạch cưa, cắn một cái.

Vẫn còn nóng hổi, rất ngon.

Tại sao ăn không vô?

Từ bên này, có thể thấy được sườn mặt của Tạ Duẫn Ninh, dưới khoé mắt có bóng râm vô cùng rõ ràng.

“...Chuyện đó, cậu bị mất ngủ sao?”

“Uhm.” Tạ Duẫn Ninh đầu cũng không ngẩng lên mà trả lời.

“Nhà tớ có thuốc đặc trị mất ngủ, tớ sẽ kê tài xế mang đến cho cậu?” Bốn mắt dè dặt nói.

“Hả?” Tạ Duẫn Ninh lúc này mới ngẩng đầu lên, nhìn một sách.

“...Nhà tớ làm kinh doanh dược liệu.” Bốn mắt nhìn vào ánh mắt của Tạ Duẫn Ninh, lập tức né tránh, đỏ mặt, ấp úng nói: “Cho nên có chế thuốc gia truyền.”

“Cậu cũng quá hướng nội rồi đi.” Tạ Duẫn Ninh thăm thòi, nằm úp sấp: “Tuỳ cậu.”

Thì ra cái trường học này, còn thật sự tuỳ tiện một trảo chính là con em nhà giàu a, điều này thoát nhìn tên một sách tầm thường như vậy vậy mà cũng là con cái của gia đình có tiền.

“Đúng rồi,” Một sách ở bên cạnh tiếp tục dè dặt nói: “Có thể cậu đã quên tớ rồi, cho nên tớ vẫn là giới thiệu lại từ đầu, tớ tên là Phạm Trì.” Do dự một chút, lại nói: “...Uhm, buổi sáng rất phong phú, cảm ơn cậu.”

Tạ Duẫn Ninh nằm sấp giả chết.

Phạm Trì? Không phải chứ...

Tổng tài của công ty chế được rất nổi tiếng tên toàn quốc vừa vặn là họ Phạm!

Hơn nữa nghe nói chỉ có một người thừa kế, tên chính là Phạm Trì...

Cư nhiên là tên gia hoả này?

Có làm không a, y như vậy, có thể quản lý được sản nghiệp to lớn của nhà y không?

Phạm gia sắp không được rồi, tên gia hoả này cư nhiên là người thừa kế sau này...

Hết chương 12.

14. Chương 13

Thuốc của nhà Phạm Trì quả nhiên rất có hiệu quả, Tạ Duẩn Ninh sau khi uống thuốc xong, đêm đó ngủ rất ngon, hơn nữa, hình như loại thuốc này cũng không có tác dụng phụ lớn gì, nghe nói là không có ý định đưa ra thị trường, chỉ dùng làm thuốc đặc trị trong nội bộ gia đình.

Hơn nữa từ sau khi trải qua sự kiện bữa ăn sáng, Phạm Trì tựa hồ hiểu rõ Tạ Duẩn Ninh so với lúc trước không giống nhau, dần dần cũng thân thiết hơn với Tạ Duẩn Ninh.

Đối với Phạm gia mà nói, vô cùng vui mừng khi thấy mối quan hệ của Phạm Trì và Tạ Duẩn Ninh trở nên thân thiết.

Phạm gia coi như là đại gia tộc văn minh, đối với việc kết bạn của Phạm Trì sẽ không can thiệp quá nhiều, nhưng việc kết bạn của Phạm Trì nếu như có thể khiến cho sự nghiệp của Phạm gia phát triển càng thuận lợi, đương nhiên là chuyện vện cả đôi đường.

Tạ Duẩn Ninh cũng không có quyền thế thật sự gì ở Tạ gia, nhưng Tạ phu nhân đối với việc ngoan ngoãn phục tùng của Tạ Duẩn Ninh đó chính là chuyện mà mọi người đều biết, hơn nữa, Tạ gia lão gia thời gian qua yêu cầu nghiêm khắc đối với con cái gần như khắc nghiệt, tựa hồ đối với hàng thứ tư này, đứa nhỏ tuy tiện làm xằng cũng áp dụng thái độ không can thiệp.

Cho nên đây cũng chính là nguyên nhân chủ yếu nhất mà Tạ Duẩn Ninh mặc dù không tham dự vào sự nghiệp phát triển của Tạ gia, lại bị người ta cẩn thận nhìn hót.

Tạ Diệc Đông sau lần chạm mặt đó, đã hơn một tháng rồi không có xuất hiện.

Đối với Tạ Duẩn Ninh mà nói, ngược lại cũng không cảm thấy mất mát gì — Bởi vì hắn đã trải qua sự coi nhẹ của Tạ Diệc Đông cả mười năm, sớm thành thói quen, nào có sẽ để ý một tháng này.

Chỉ là sẽ thường nghĩ đến sự tình đã phát sinh vào tối hôm đó, điều này khiến hắn thường xuyên mất ngủ.

Rốt cuộc Tạ Diệc Đông vì sao lại làm như vậy, phát sinh chuyện gì sao?

Cả đêm đều nghĩ đến những vấn đề này mà tri tri không thể yên giấc.

Đó hoàn toàn không phải là sự tình mà Tạ Diệc Đông trong trí nhớ của chính mình sẽ làm ra.

Điều này khiến hắn vô cùng để ý.

Hắn cũng không có uất ức, chỉ là nghĩ đến những chuyện đó, sẽ suy nghĩ cả đêm, đợi đến lúc bình tĩnh, lại phát hiện trời đã sáng rồi.

Nhưng trạng thái của hắn như vậy, khiến cho Tạ phu nhân rất lo lắng.

Mặc dù thuốc đặc trị của Phạm gia rất tốt, nhưng nếu như số lần uống quá nhiều, sẽ sản sinh sự kháng thuốc, còn rất dễ bị nghiện, cho nên, Phạm Trì cũng không quá đồng ý đưa thuốc cho Tạ Duẩn Ninh, cho dù thuốc có tốt, cũng không phải kẻo cứng có thể ăn chơi, hơn nữa kẻo ăn nhiều sẽ dẫn đến cơ thể xuất hiện vấn đề, càng không cần nói đến thuốc.

Tóm lại, Tạ Duẩn Ninh sau khi trải qua một tháng tinh thần uể oải, trưa hôm nay tan học, lúc Tạ Duẩn Ninh đi ra cổng trường đợi tài xế đến, một chiếc xe màu trắng chậm chậm lái qua, trong xe, là khuôn mặt nghiêm túc của Tạ Đới Quân.

“...Anh cả?” Tạ Duẩn Ninh trừng to mắt thốt lên.

Mặc dù ngày đó sau khi cùng bọn họ cùng nhau ăn cơm, cũng biến thành trò chuyện nhiều hơn, nhưng bởi vì mọi người đều rất bận, dường như công việc mỗi ngày đều sắp xếp kín mít, trên cơ bản còn chưa gặp lại ba người bọn họ.

Tạ Đới Quân bởi vì tiếng gọi này của Tạ Duẩn Ninh, mà nở nụ cười: “Tiểu Ninh.”

“Sao anh cả lại ở đây?” Tạ Duẩn Ninh không hiểu mà nhìn Tạ Đới Quân, “Làm việc ở gần đây sao?”

“Không có.” Tạ Đới Quân cười, “Bởi vì không có chuyện gì, cho nên muốn tìm em đi ăn trưa, có rảnh không?”

Tạ Duẩn Ninh sững sốt một chút, gật gật đầu.

“Anh đã đặt chỗ xong rồi.” Tạ Đới Quân cười, “Lên xe đi.”

Ba người này trong nhà, mỗi ngày đều bận rộn vô cùng, tối hôm qua Tạ Ái Văn còn gọi điện thoại đến nói bận đến nỗi thời gian ăn cũng không có, ngay cả Ái Văn nhỏ nhất cũng như vậy, Tạ Đới Quân là con cả chắc chắn bận rộn hơn, Tạ Duẩn Ninh mới không tin Tạ Đới Quân sẽ không có chuyện gì mà tìm chính mình đi ăn trưa, chắc chắn y tìm chính mình ắt hẳn là có chuyện gì cần nói.

Quả nhiên, sau khi gọi món xong, Tạ Đới Quân liền đi thẳng vào vấn đề nói: “Tiểu Ninh, mối quan hệ của em và Diệc Đông rất tốt sao?”

“Hả?” Tạ Duẩn Ninh sững sốt.

“Anh thấy các em dường như rất quen thuộc.” Tạ Đới Quân nói.

“...Chưa đến mức độ đó...” Tạ Duẩn Ninh suy nghĩ một chút, đột nhiên cảm thấy, thật đúng là không có cách nào nói rõ cho người bên cạnh tình trạng phức tạp như vậy.

Tạ Đới Quân trầm mặc một chút, thấy Tạ Duẩn Ninh không lên tiếng, dường như muốn nhìn rõ Tạ Duẩn Ninh rốt cuộc đang nghĩ cái gì.

Tạ Duẩn Ninh có chút không được tự nhiên mà cúi đầu uống nước.

“Nếu là như vậy, thì tốt rồi.” Tạ Đới Quân nói, “Đừng tiếp xúc với y quá nhiều.”

“Tại sao?” Tạ Duẩn Ninh theo bản năng mà hỏi. Sau khi đối diện với ánh mắt có thâm ý khác của Tạ Đới Quân, liền giải thích: “...Em chỉ là tò mò...mà thôi.”

Tạ Đới Quân cũng không nói thẳng ra, nhìn nhìn Tạ Duẩn Ninh, sau đó nói: “Bởi vì tên gia hỏa đó, rất nguy hiểm.”

“A?” Đây là cách nói gì vậy? Ý là nói có người muốn đối phó với y, sợ tôi bị liên lụy sao?

Tạ Đới Quân liếc mắt liền nhìn ra Tạ Duẩn Ninh đang nghĩ cái gì, thản nhiên nói: “Anh là nói, tính cách của Tạ Diệc Đông rất nguy hiểm.”

“A?” Tính cách của Tạ Diệc Đông rất nguy hiểm? Y hình như hoàn toàn không phải là kiểu người bị kích động mà? Làm sao có thể đi làm chuyện nguy hiểm.

Tạ Đới Quân thấy vẻ mặt của Tạ Duẩn Ninh có chút phản đối, thở dài nói: “Vốn dĩ anh cũng không muốn nói ra chuyện này, nhưng thấy em không có dáng vẻ phòng bị chút nào đối với y, anh thật sự không yên tâm.”

Lẽ nào, Tạ Diệc Đông cũng sẽ có một mặt không muốn người khác biết?

Tạ Duẩn Ninh vô cùng tò mò.

“Tạ Diệc Đông kém anh 5 tuổi.” Tạ Đới Quân suy nghĩ một chút, dường như đang cân nhắc xem nói như thế nào, “Nói thật ra, y từ nhỏ đã không giống với những đứa nhỏ khác.”

Không giống với những đứa nhỏ khác? Đây là cách nói gì vậy? Lẽ nào từ nhỏ Tạ Diệc Đông đã rất thông minh, thiên phú dị bẩm?

“Y là...” Tạ Đới Quân nhíu mày, “Nói thế nào nhỉ, là đứa nhỏ rất, rất đáng sợ.”

“Hả?” Tạ Duẩn Ninh ngây ngốc nhìn Tạ Đới Quân, không hiểu vì sao y lại nói ra lời như vậy.

“Những đứa nhỏ trong nhà căn bản đều có một bộ dụng cụ của riêng mình, căn bản sẽ không dùng chung, cho nên, hoàn toàn không có người phát hiện chỗ nào không đúng, nhưng y sau tuần đầu tiên đi học, thầy giáo của y liền đến nói cái bàn mà y đã dùng qua... các thiết bị công cộng y đều không để cho người khác đụng vào, lúc vào học, y thậm chí đem các bạn học trong lớp đều đuổi ra ngoài, chỉ để một mình thầy giáo ở lại trong lớp...” Tạ Đới Quân do dự: “Nói đến, kỳ thực những chuyện này đã là điểm báo trước của những chuyện kia, chỉ là lúc đó cũng không có mấy ai xem trọng, cha thậm chí dứt khoát mời cho y một gia sư dạy kèm ở nhà, để y không cần phải đến trường đi học.”

Tạ Duẩn Ninh nhú mày — Luôn cảm thấy, nói ra dường như là sự nuông chiều đối với Tạ Diệc Đông, trên thực tế ngược lại cảm thấy có chút giống như là ngại phiền phức.

“Như vậy trải qua 3 năm, Ái Văn cũng ra đời.” Tạ Đới Quân lần nữa thở dài, “Vào ngày sinh nhật thứ 10 của y, y đã làm ra một chuyện rất đáng sợ.”

“Chuyện rất đáng sợ?” Tạ Duẩn Ninh sửng sốt. Nói thật ra, hẳn thật sự nghĩ không ra Tạ Diệc Đông làm ra chuyện đáng sợ là chuyện gì.

“Y tự tay làm một cái bánh kem.” Tạ Đới Quân vẽ mặt ngưng trọng nói.

“Hả?” Tạ Diệc Đông 10 tuổi làm bánh kem là rất giỏi rồi, nhưng cũng đâu đến nỗi đáng sợ chứ?

Tạ Đới Quân nhìn ra vẻ mặt của Tạ Duẩn Ninh, cười khổ một tiếng, nói: “Cái bánh kem đó bên trong bỏ vào một lượng lớn chất lỏng của cây Trúc Đào.”

“A!” Tạ Duẩn Ninh ngây người.

“Sau đó đem bánh kem phân chia cho chúng ta ăn, ngay cả Ái Văn cũng bị y kiên quyết nhét một miếng nhỏ.”

Tạ Duẩn Ninh không dám tin tưởng lớn mắt: “...Anh nói thật?”

“Đúng, y muốn độc chết những đứa nhỏ trong nhà.” Tạ Đới Quân nói. “Y nói với chúng ta, cái bánh kem đó là y mua, sau đó chính mình cũng ăn một miếng nhỏ.”

Tạ Duẩn Ninh lúc này mới hiểu được ý nghĩa trong lời nói của Tạ Đới Quân: “...Rất có tính toán...”

“Rất đáng sợ.” Tạ Đới Quân cười khổ, “Nói thật ra, trẻ con của nhà chúng ta mặc dù chưa đến nỗi gốc, nhưng cũng chưa bao giờ có tâm cơ không giống con nít như vậy.”

“Vậy sau đó anh làm sao mà biết được?”

“Sau ngày sinh nhật gặp chuyện không may đó, bởi vì phát hiện sớm, cho nên mọi người đều được cấp cứu.” Tạ Đới Quân nói, “Sau đó, y chính mình chủ động yêu cầu dọn ra ngoài, bắt đầu giống như một người bình thường đi học ở trường, làm quen những người bạn mới. Chuyện này vẫn luôn không tra được kết quả làm người ta hài lòng, sau đó mọi người đều không có chuyện gì, cũng không giải quyết được gì.” Cười khổ một tiếng, “Một ngày cách đây không lâu, y ở cuộc tụ họp nào đó thấy được anh, giống như nói chuyện phiếm mà nói đến chuyện năm đó, sao đó nói với anh, là y làm.”

“Các anh vẫn không có tra ra sao?” Tạ Duẩn Ninh kinh ngạc trừng to mắt.

“Lúc đó ngay cả một chút đầu mối cũng nhìn không ra, bây giờ càng không thể điều tra được. Cho dù anh bây giờ biết là y làm, cũng tìm không ra bằng chứng chứng thực chuyện này.” Tạ Đới Quân đành chịu mà thở dài: “Anh cảm thấy tên gia hỏa đó may mà cũng không phải là người có ham muốn quá mức mạnh mẽ, nếu không, có lẽ sẽ trở thành một tội phạm thiên tài...”

“Anh ấy vì sao lại phải làm như vậy?” Tạ Duẩn Ninh không hiểu.

“Vẫn không rõ sao? Y hy vọng những đứa nhỏ trong nhà toàn bộ chết hết, sau đó tất cả của cải Tạ gia, đều là của y, bởi vì y vẫn luôn như vậy, với bất kỳ người nào cũng không muốn cùng một chỗ, nhưng mà...” Tạ Đới Quân khó có được lúc hài hước, cười một cái, nói, “Anh nghĩ y có lẽ hoàn toàn không phải vì sản nghiệp của gia tộc gì đó, dù sao lúc đó y là người được công nhận có khả năng thừa kế Tạ gia cao nhất, y hoàn toàn không cần phải uống công vô ích.” Suy nghĩ một chút lại nói tiếp: “Kỳ thực, anh cũng không rõ người đó rốt cuộc nghĩ cái gì. Nói cách khác, tên gia hỏa đó có chút vấn đề. Làm không tốt thì sẽ cho em đến một chút, em vẫn không hiểu như thế nào lại tội y. Như vậy, em hiểu không?”

Tạ Duẩn Ninh như có điều suy nghĩ gật đầu.

Nói thật, hẳn hoàn toàn không nghĩ đến Tạ Diệc Đông sẽ làm ra chuyện như vậy.

“Vậy tại sao, sau đó anh ấy lại chủ động rời khỏi nhà?”

“Không rõ.” Tạ Đới Quân nói, lắc lắc đầu, có chút bất đắc dĩ mà cười: “Nhưng anh lúc nghe y nói ra chân tướng, thật sự có một loại tâm tình nghĩ lại mà thấy sợ — may mà y đã rời khỏi nhà.”

“Sau đó, anh ba và tiểu muội đều sợ y?”

Tạ Đới Quân gật đầu: “Ừ, hình như vào lúc chúng ta không biết được, Diệc Đông đem A Thượng chinh rất thâm, cho nên cho dù y đã rời khỏi nhà chính nhiều năm rồi, A Thượng vừa thấy y liền sợ hãi. Ái Văn thì, có lẽ là bởi vì bản năng? Hoặc là cũng bị tên gia hỏa đó làm chuyện gì không thể phai mờ...”

Có thể làm cho một đứa trẻ con như Tạ Ái Văn lúc đó đến bây giờ vẫn còn nhớ, anh rốt cuộc đã làm chuyện gì vậy Tạ Diệc Đông...

Tạ Duẩn Ninh đen mặt.

Đột nhiên, hắn nhớ đến một chuyện: “Nói tiếp, em cũng trúng chiêu sao?” Cảm thấy hình như không có bị nói đến?

Tạ Đới Quân nhìn Tạ Duẩn Ninh, buồn cười nói: “Anh nói em đó, thật sự là cái gì cũng không nhớ.”

“A?”

“Em từ lúc vừa sinh ra thì không ở cùng một chỗ với bọn anh, ngay cả tết cũng không về.”

“A?”

Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Hết chương 13.

15. Chương 14

Càng tới gần hôn lễ của Tạ Diệc Đông, sự lộ diện của Tạ Diệc Đông trên các đài truyền hình của các hãng truyền thông lớn cũng dần dần nhiều hơn.

Vốn dĩ thương nhân là nghề nghiệp không quá phách lối(), nhưng bởi vì đối tượng kết hôn của Tạ Diệc Đông là thiên kim tiểu thư của giới kinh doanh, hơn nữa Tạ Diệc Đông còn có ngoại hình tuấn tú không thua gì minh tinh, đến nỗi hấp dẫn không ít sự quan tâm của giới truyền thông giải trí.

Không nói đến xuất thân danh môn của vị hôn thê của Tạ Diệc Đông, lớn lên cực kỳ xinh đẹp, năng lực của chính Tạ Diệc Đông lại càng không cần phải nói nhiều, cuộc sống ngày thường cũng vô cùng thận trọng, hai người này ở cùng với nhau, quả thực giống như một đôi được trời đất tạo nên.

Xứng đôi như vậy ở một mức độ nào đó quả thực là thoả mãn sự hướng tới của mọi người đối với tình yêu hôn nhân tốt đẹp.

Theo cách nói của Tạ Ái Văn mà nói, hoàn mỹ giống như hoàng tử và công chúa trong truyện cổ tích — Được rồi, chỉ có người trong cuộc mới biết đây là hoàng tử vạn vẹo...

Tóm lại, không phải do Tạ Duẩn Ninh có muốn thấy hay không, khuôn mặt với nụ cười lãnh đạm của Tạ Diệc Đông lúc nào cũng bắt gặp hiện trước mắt.

Đối tượng thăm mến 10 năm sắp thuộc về người khác.

Không có ai vui vẻ cho được.

Cho dù biết Tạ Diệc Đông là một người như vậy, cũng không có cách nào...

Tình cảm yêu thích, dường như đã trở thành quán tính, cũng không phân rõ được rốt cuộc tâm tình như thế nào, hoặc là nói, đã trở thành bản năng có thể sẽ càng thoả đáng.

Tôi, Tạ Duẩn Ninh, vẫn luôn thích Tạ Diệc Đông, sau đó, cũng sẽ tiếp tục thăm mến.

Chính là đơn giản như vậy.

“Duẩn Ninh.” Phạm Trì đang đọc sách, phát hiện Tạ Duẩn Ninh lại nằm úp sấp, thế là bất đắc dĩ gọi hân: “Sắp vào học rồi.”

“Uhm.” Tạ Duẩn Ninh tùy tiện đáp ứng một tiếng.

“Là môn của thầy Đường Lễ.” Phạm Trì tiếp tục nói.

“Uhm.” Vậy càng tốt, tôi chỉ cần không nhảy Belly Dance trong giờ học của y, y sẽ không quan tâm tới tôi làm cái gì.

“Y nếu như thấy cậu đang ngủ, sẽ buồn đó.”

“Uhm.” Đùa gì thế, y mỗi lần chỉ dạy xong liền đi, y sẽ buồn, tôi sẽ đem đầu mình xuống cho cậu làm banh đá.

“Phải trân trọng thành quả lao động của y a.”

“Uhm.” Tôi nghĩ y có lẽ ngay cả tên của cậu cũng chẳng nhớ, cậu không thấy y chưa bao giờ gọi ai trả lời câu hỏi, cũng không để ý đến sao?

“Tóm lại, cậu nhanh dậy đi, thầy Đường Lễ sắp vào tới lớp rồi.” Phạm Trì đẩy đẩy hân. “Nếu như cậu không dậy, tôi sẽ niệm bên tai cậu hoài luôn, cậu về nhà rồi thì mỗi đêm sẽ gọi điện thoại đến quấy rầy cậu, nhắn tin nhắn rác vào hộp thư của cậu, sẽ dán keo dán sắt vào chỗ ngồi của cậu, trên ghế sẽ bỏ đinh gù...”

Tạ Duẩn Ninh đen mặt, cuối cùng cũng ngồi thẳng dậy: “Cậu có thể làm mấy cái thủ đoạn mới mẻ hơn được không?”

“Những điều đó tôi đều học được trên tivi.” Phạm Trì trừng to mắt. “Không được sao?”

“...Vấn đề không phải là được hay không được.” Tạ Duẩn Ninh vô lực.

“A, thầy Đường Lễ tới rồi.” Phạm Trì lập tức ngồi ngay ngắn: “Có chuyện gì hết giờ nói.”

Cậu một sách chết tiệt này, xem tôi cuối giờ chỉnh cậu thế nào!”

Tạ Duẩn Ninh bất đắc dĩ thở dài, ngồi ngay ngắn.

Đường Lễ, hình như là ốm đi.

Mặc dù nhìn không ra dáng vẻ tinh thần uể oải gì, nhưng quả thực là ốm đi một vòng.

Không biết, sau đó y đã trải qua như thế nào?

Lại nói, chúng tôi từ nhỏ đến lớn cùng nhau lớn lên, mặc dù thời gian bởi vì liên quan đến việc học mà chia cách vài năm, nhưng cũng chưa từng cắt đứt liên lạc, vẫn luôn vô cùng biết rõ tình hình của đối phương.

Hân hoàn toàn không biết Đường Lễ rốt cuộc như thế nào, nhưng ít nhất, người bạn duy nhất mà chính mình thật tâm đối đãi, chỉ có Đường Lễ mà thôi.

Bây giờ xem ra, y dáng vẻ cũng không khá lắm.

Người khác có lẽ nhìn không ra, nhưng mà chính mình với y quen biết không phải là một hai ngày, đương nhiên có thể nhìn ra, từ sau khi phát sinh chuyện chính mình té xuống sườn núi, Đường Lễ chưa từng có tâm trạng tốt.

Nhưng hân cũng không có dự định đi tìm Đường Lễ.

Phải nói thế nào nhỉ, hân cảm thấy, đối với Đường Lễ mà nói, chính mình đã là một người đã mất, có lẽ y bây giờ cảm thấy rất buồn, nhưng thời gian dần trôi, y cũng sẽ từ trong sự đau xót mà khôi phục như cũ, sau đó, không cần chăm sóc chính mình nữa, tự do tự tại sống cuộc sống mà y muốn.

Đối với Đường Lễ mà nói, chính mình từ nhỏ đã mất cha mẹ có lẽ là trách nhiệm của y.

Bây giờ không có tôi, y sẽ tốt hơn một chút phải không?

Đường Lễ rất nhanh giải quyết xong chương trình dạy học, sau khi tuyên bố hết giờ, ở trên bục giảng thu dọn đồ đạc.

“Này.” Đột nhiên Phạm Trì bên cạnh đưng đưng Tạ Duẩn Ninh.

Tạ Duẩn Ninh chẳng hiểu ra sao mà xoay đầu lại.

Phạm Trì nghiêm túc nhỏ giọng nói: “Cậu đừng đánh chủ ý lên thầy Đường Lễ, thầy không thích con trai.”

Tạ Duẩn Ninh đen mặt. “Tớ nói cậu a, quá chấp nhất với y phải không?” Mở miệng ra là thầy Đường Lễ, “Cậu yêu thâm y á!”

Không ngờ tới, Phạm Trì vậy mà đột nhiên đỏ mặt.

Tạ Duẩn Ninh mắt như muốn nhảy ra ngoài.

Không, không phải đâu!

Không thể nào đâu!

Tạ Duẩn Ninh ngây ngốc mà nhìn Phạm Trì.

Phạm Trì hoàn toàn không phủ nhận, chỉ là nhỏ giọng lí nhí một câu: “Nếu không, tớ làm gì học cái ngành này, ngành này đối với sự nghiệp của gia đình mình chẳng có chút giúp đỡ nào cả, hơn nữa, cậu học trong cái lớp này, tớ sao có thể tự kiếm phiền phức chứ.”

Tạ Duẩn Ninh nhìn nhìn Phạm Trì, lại nhìn nhìn bóng dáng của Đường Lễ đã đi xa — Không phải đâu!

Đường Lễ sẽ có người thâm mến, đây không phải điều gì lạ, bởi vì Đường Lễ cũng xem như là đẹp trai, hơn nữa còn rất có khí chất tri thức.

Vấn đề là, Đường Lễ, thế nhưng là thẳng a, so với cây Bạch Dương còn thẳng hơn!

Cho dù lúc trước cùng tôi chơi trò chơi tình yêu, vậy cũng xuất phát từ sự nuông chiều chăm sóc đối với tôi, không hề có yếu tố tình cảm nào khác.

Phạm Trì cái tên gia hoả này vậy mà yêu đơn phương thẳng nam Đường Lễ?

...Đây không phải là tự mình chuốc lấy cực khổ sao?

Có lẽ là thấy được ánh mắt đồng tình của Tạ Duẩn Ninh, Phạm Trì có chút bất mãn mà nhìn Tạ Duẩn Ninh: “Tớ sẽ không nói với y. Tớ sẽ không tự làm mình bẽ mặt đâu.” Dừng một chút, lại lẩm nhẩm: “Tớ cũng không hy vọng y bối rối.”

Đột nhiên cảm thấy, tâm tính của Phạm Trì, thật sự rất giống với chính mình.

Điều này khiến cho Tạ Duẩn Ninh có một loại tâm tình cùng cảnh ngộ thì thông cảm nhau, cười một cái, cũng không nói gì.

“Đúng rồi, hôm nay là sinh nhật của tớ.” Phạm Trì nói, “Cậu muốn đến không?”

“Không có thư mời sao?” Cứ như vậy mà mời tôi tham gia tiệc sinh nhật, cho dù là bạn bè cũng quá tùy tiện rồi đi...

“Chỉ là buổi gặp gỡ gia đình bình thường thôi.” Phạm Trì có chút ngượng ngùng cười cười, “Cũng không tính làm lớn đâu.”

Tạ Duẩn Ninh nhìn y: “Tại sao mời tớ? Gia tộc thêm quang vinh sao?” Thúc đẩy mối quan hệ của hai nhà?

“Không phải như vậy.” Phạm Trì vội vã giải thích, “Chỉ là, tớ từ nhỏ đến lớn không có bạn bè, cho nên, cảm thấy có thể cùng cậu kết giao bạn bè bình thường như vậy, rất vui.”

Cho nên nói, con cái trong gia đình có tiền như chúng tôi rốt cuộc là trải qua cuộc sống như thế nào vậy...

Ngay cả bạn bè bình thường qua lại cũng không có sao?

“Mặc dù tớ biết bạn bè không phải là chuyện đơn giản như vậy, nhưng mà, tớ rất hy vọng có một ngày có thể trở thành bạn của cậu.” Phạm Trì chân thành nói: “Mối quan hệ của gia tộc là một mặt, nhưng cho dù gia tộc không ủng hộ, tớ cũng hy vọng có thể trở thành bạn của cậu.”

Tạ Duẫn Ninh có chút không được tự nhiên mà nói: “...Làm sao vậy, đột nhiên nói ra điều này.” Thật sự nói thẳng ra, cái tên gia hoả này, lẽ nào y không biết ngưng ngưng sao?

Phạm Trì nở nụ cười: “Xin lỗi, không tự chủ được...” Lại hỏi Tạ Duẫn Ninh: “Cậu tối hôm nay đến chứ?”

“Uhm, tất nhiên rồi, cậu đã chân thành mời tớ đến mà.” Tạ Duẫn Ninh gật đầu.

Hắn cũng không am hiểu việc giao tiếp với người khác, cho dù là chính mình trước kia, cũng chỉ sống trong thế giới của chính mình, đem mọi thứ xung quanh toàn bộ đều bỏ qua, đột nhiên nghe được Phạm Trì nói như vậy, khiến hắn có chút luống cuống.

Nhưng mà, lại có một loại cảm giác thật ra thì như vậy cũng không xấu.

Rốt cuộc là bởi vì sao, tôi mới trở nên không quá giống tôi của trước kia?

Đúng, tôi vẫn thích Tạ Diệc Đông như lúc trước, nhưng luôn cảm thấy, có những điều trong mắt tựa hồ thấy được không quá giống.

Bởi vì không có Đường Lễ bên cạnh, cho nên chuyện gì cũng phải tự mình xử lý?

Hay là bởi vì cho dù bản thân đã thật sự chết rồi, cho nên càng thêm thờ ơ đối phó với mọi chuyện?

Hay là, muốn biết Tạ Diệc Đông rốt cuộc đã sống trong thế giới như thế nào?

E rằng, đều có?

16. Chương 15

Buổi tối là tiệc gặp gỡ, quả nhiên theo như lời Phạm Trì nói, chỉ là buổi tụ họp gia đình nho nhỏ, có mặt ở buổi tiệc chỉ có người nhà Phạm gia và vài vị khách tương đối thân thiết với Phạm gia.

Mặc dù là như vậy, nhưng dù sao thế lực của Tạ gia đặt ở đó, cho nên những người có mặt ở đó đều khó tránh khỏi có chút nịnh hót hiềm nghi, cứ như vậy, Tạ Duẫn Ninh liền cảm thấy phiền phức vô vị, tùy tiện nói chuyện vài câu, liền dự định nói một tiếng với Phạm Trì liền đi.

Phạm Trì bị bắt tiếp rượu, cả người đều đứng không yên, dựa vào cây cột nhìn Tạ Duẫn Ninh cười ngây ngô.

Tạ Duẫn Ninh hoài nghi y có thể căn bản chẳng biết chính mình rốt cuộc đang nói cái gì, nhưng cũng lười quản, nói xong liền muốn đi.

“Cậu muốn đi đâu?” Phạm Trì bắt lấy Tạ Duẫn Ninh.

“Đi về.” Vừa nãy không phải đã nói rồi sao.

Phạm Trì ngắc đầu: “...Tôi đưa cậu về.”

“Ồ...” Còn làm khách sáo như vậy làm chi. Dù sao ở trường học không phải mỗi ngày đều gặp sao? Một bên nghĩ như vậy, một bên lấy điện thoại di động.

“Cậu làm gì thế?”

“Gọi tài xế lái xe đến.” Tạ Duẫn Ninh không hiểu ra sao mà nhìn Phạm Trì đang cúi đầu — Cái tên gia hoả này đang làm cái gì thế? Say đến nỗi không còn biết trời trăng mây đất gì rồi hay sao.

“Tớ kêu tài xế chở cậu về.” Phạm Trì nói, kéo Tạ Duẫn Ninh đi ra ngoài.

“Này?” Tạ Duẫn Ninh có chút kinh ngạc mà bị dắt đi. Tên gia hoả này hôm nay có chút kỳ lạ nha?

Phạm Trì sau khi trực tiếp đem Tạ Duẫn Ninh mang ra khỏi nhà chính của Phạm gia, quanh co vòng vèo đi qua vườn hoa phía sau Phạm gia, trên đường đậu một chiếc xe thể thao màu đỏ.

Phạm Trì mở cửa xe, chính mình lên xe, sau đó gọi Tạ Duẫn Ninh: “Lên xe.”

“A...” Tạ Duẩn Ninh ngậy ngốc ngồi ở ghế bên cạnh tài xế. Tên gia hỏa này không phải dự định cứ như vậy mà đưa tôi về đi?

Sau khi vài tiếng khởi động xe vang lên, cửa xe triệt để khoá lại, Phạm Trì ngồi ở chỗ tài xế lúc này mới ngẩng đầu lên, mắt nhìn thẳng Tạ Duẩn Ninh: “Trước tiên cùng tớ đi chỗ này.”

“Hả?” Tạ Duẩn Ninh ngậy người.

Không phải lời nói của Phạm Trì làm hấn ngậy người, mà là con người trước mắt này.

Không đeo mắt kính, nút áo mở đến ba cúc, kiểu tóc có hơi lộn xộn, mặt mũi lẳng lơ, thần sắc mạnh mẽ.

“Cậu là ai vậy?” Rõ ràng là bị Phạm Trì kéo đi, sao lại tiến vào trong xe thì biến thành chàng trai lẳng lơ rồi!

“Chính là tớ.” Phạm Trì phong trần lộ ra hàm răng trắng như tuyết, có chút tà ác nói: “Sao, bị tớ mê hoặc rồi.”

Tạ Duẩn Ninh liếc một cái coi như là trả lời.

“Tớ hôm nay tròn 19 tuổi, tuần sau thì phải tuyên bố đối tượng đính hôn của tớ...” Phạm Trì đột nhiên nói.

Tạ Duẩn Ninh quay đầu nhìn y.

“Thật ngưỡng mộ cậu.” Phạm Trì đột nhiên cười, khởi động xe. “Bởi vì sự nghiệp gia tộc không có liên quan tới cậu, cho nên muốn thế nào thì cứ thế đó.”

Tạ Duẩn Ninh sửng sốt một chút. Nói thật ra, hấn còn thật sự không nghĩ đến chuyện này.

Bây giờ nghe Phạm Trì nói như vậy, dường như đúng là như vậy.

Người Tạ gia ắt hẳn có chỗ tốt, tôi hình như không thiếu, người Tạ gia ắt hẳn cũng có khổ cực, tôi cũng không có tham dự vào.

Lẽ nào tôi thật sự rất may mắn?

“Tóm lại, tớ hôm nay lần cuối cùng đi nhìn người đó, sau đó, tớ liền cam tâm tình nguyện đính hôn, kết hôn, từ nay về sau cũng không hy vọng xa vời nữa.” Phạm Trì nói với giọng điệu thản nhiên, “Tớ muốn mời cậu đi theo làm chứng.”

“Ách, đương nhiên không thành vấn đề...” Tạ Duẩn Ninh vẫn cảm thấy có chút không cách nào bình tĩnh được, “Nhưng mà cậu...” Sao có thể, đột nhiên từ một tên gia hỏa bảo thủ nhất gan lại biến thành một chàng trai mạnh mẽ phong trần!

Phạm Trì hình như cũng hiểu được hấn muốn nói cái gì, nhượng mảy: “Điều này quan trọng sao?”

“...Ách...” Quan trọng thì không quan trọng, vấn đề là, tôi chẳng hiểu ra sao cả!

“Người của nhà chúng tớ đều như vậy, 19 tuổi mới xem như là thành niên.” Phạm Trì nói.

“...” Đây lẽ nào chính là nhân cách thay đổi lớn trong thời kỳ thành niên trong truyền thuyết?

Lộn xộn cái gì! Rõ ràng nhân loại vào 18 tuổi là thành niên mà!

Tạ Duẩn Ninh hết ý kiến.

“Tóm lại, chính là như vậy.” Phạm Trì cười cười, “Có thể ngày mai tớ sẽ đi làm thủ tục nghỉ học.”

“Hả?” Tạ Duẩn Ninh sửng sốt, “Cậu muốn đi đâu?”

“Xuất ngoại, sau đó trở về tiếp nhận sự nghiệp của gia đình.” Phạm Trì nói.

Tạ Duẩn Ninh trầm mặc một chút, sau đó gật gật đầu, “...Uhm.”

“Tớ còn cơ hội không?” Phạm Trì đột nhiên cười híp mắt lại gần, nhìn chằm chằm Tạ Duẩn Ninh.

“Gi?” Tạ Duẩn Ninh theo bản năng lùi về sau mà né — Khuôn mặt của Phạm Trì sau khi bỏ mắt kính ra quả thật rất đẹp trai, chủ yếu là cái tên gia hoả này bây giờ làm cho người khác có cảm giác có tính xâm chiếm, luôn cảm thấy không quá thoải mái.

Phạm Trì thấy dáng vẻ của Tạ Duẩn Ninh có chút chật vật, cười cười, cũng không đùa hấn nữa, ngồi thẳng lại: “Tư cách làm bạn của cậu.”

Tạ Duẩn Ninh không hiểu mà nhìn Phạm Trì: “Tại sao?”

“Bởi vì, người như cậu, trong thế giới của chúng tớ rất ít thấy đi? Cũng không cần lo lắng cậu sẽ có cái gì mưu đồ các loại...” Phạm Trì nhún vai. “Có lẽ là như vậy đi, tớ cũng không rõ lắm.”

Tạ Duẩn Ninh im lặng một chút, không lên tiếng.

Xe yên ổn mà chạy được một lát, cuối cùng cũng tới khu dân cư mà Tạ Duẩn Ninh vô cùng quen thuộc đó.

Chính mình cùng Đường Lễ ở chỗ này mà lớn lên, nhà của mình đối diện chính là biệt thự của nhà Đường Lễ, cha mẹ Đường gia mỗi ngày ngủ rất sớm, hơn mười giờ là đèn trong nhà đều tắt hết, Đường Lễ là con cú mèo điển hình, cho nên mỗi ngày đều phải đến 3 4 giờ mới tắt đèn đi ngủ, mỗi lần chính mình nửa đêm tỉnh ngủ đều có thể thấy đèn trong phòng Đường Lễ vẫn còn sáng.

Lúc đó, chính mình đối diện với ánh đèn đó chỉ cảm thấy: Thật tốt, không phải chỉ có một mình mình.

Bây giờ nhớ lại, Đường gia thật sự đã cho mình quá nhiều ấm áp, mà chính mình lại chẳng làm được gì cho họ.

Tự mình làm chuyện của mình, nhìn thẳng vào ánh sáng phía trước, liều mạng mà theo đuổi, cái gì cũng không thấy được, cảm nhận không được.

Đem xe dừng lại, Phạm Trì xuống xe lấy điện thoại di động ra bấm số.

Tạ Duẩn Ninh cũng xuống xe theo.

Giống như quái thú đứng ở trong bóng tối mà nhìn những căn nhà giống nhau quan sát xung quanh — Đường như không có gì thay đổi.

...Đây là, nhà của Hạ Ninh.

Mà, Hạ Ninh đó, đã chết rồi.

Bây giờ đứng ở nơi đây, là Tạ Duẩn Ninh.

Bên kia, Phạm Trì vô cùng thuần thực mà lấy giọng điệu của tên một sách trước kia lấp ba lấp bắp mà nói chuyện điện thoại.

...Không cần phải nói, đương nhiên là muốn làm cho Đường Lễ rung rinh.

Cúp điện thoại, Phạm Trì hướng Tạ Duẩn Ninh mỉm cười: “Cậu cảm thấy tớ có thể gọi y ra hay không?”

Liên quan gì đến tôi?

Tạ Duẩn Ninh trong lòng phỉ nhổ, nhưng ngoài miệng vẫn nói: “Thầy Đường Lễ thoát nhìn không giống như người nhiệt tình như vậy.”

“Ừ, cho nên, tôi đã nói với y, kỳ thực tôi bị người bạn nào đó đã qua đời trước đó không lâu của y lừa tài lừa sắc.” Phạm Trì cười. “Muốn tìm y thương lượng một chút.”

Bạn đã qua đời trước đó không lâu, đương nhiên là chỉ Hạ Ninh.

Tạ Duẩn Ninh không nói gì mà nhìn cái tên gia hoả phong trần cười đến vân đạm phong khinh đó.

Đừng nói cậu bị người khác lừa tài lừa sắc, cậu gạt tài sắc của người ta mới là bình thường đó.

Hơn nữa, cậu ngay cả người chết cũng không buông tha, cậu quá đáng rồi đó!

Nhưng mà, Tạ Duẩn Ninh biết, Phạm Trì nếu như thật sự nói như vậy, Đường Lễ chắc chắn sẽ đi ra.

Trong tim của Đường Lễ, chính mình tồn tại giống như là em trai của y, y căn bản không thể làm như không đếm xỉa đến.

Quả nhiên, không đến 1 phút, Đường Lễ khoác áo khoác chạy ra.

Phạm Trì tựa vào thân cây trước nhà, đứng trong bóng tối mà vẫy tay với Đường Lễ: “Hi~”

Đường Lễ đẩy mắt kính, nhìn nhìn Phạm Trì, lại nhìn nhìn Tạ Duẩn Ninh đứng phát gốc ở một bên, chỉnh lại áo, mới chậm chậm đạp lên cái bóng dưới đèn đường mà đi tới.

“Tôi không biết Hạ Ninh rốt cuộc với cậu có gì qua lại, nhưng y đã chết rồi, xin đừng làm những chuyện dư thừa.” Có lẽ là cảm thấy Tạ Duẩn Ninh tương đối giống người bị người bội tình bạc nghĩa, Đường Lễ do dự một chút, đi qua.

Tạ Duẩn Ninh đen mặt.

Tôi đã sớm nói rồi, tên gia hỏa này căn bản sẽ không nhớ y có mấy học sinh, đáng đáp ra sao...

“Là em tìm thầy...” Phạm Trì từ dưới thân cây đi qua, mang theo nụ cười, nhìn Đường Lễ.

Đường Lễ nâng mắt, nhìn Phạm Trì, không nói lời nào.

Nhưng mà ánh mắt đã nói lên tất cả.

Người giống như cậu? Cậu sẽ bị người khác lừa sao? Đùa gì thế!

Phạm Trì cũng hiểu, cười cười, đi về phía trước: “Kỳ thực, em tìm thầy thôi, còn có một chuyện rất quan trọng.”

Đường Lễ theo bản năng lùi về sau một bước: “Đứng nói là được rồi, không cần dựa vào gần như vậy.”

“Vậy sao có thể, đây là bí mật không thể để người ngoài nghe thấy được.” Phạm Trì cười.

Đường Lễ do dự, lấy một loại ánh mắt không tin tưởng mà nhìn Phạm Trì.

Đột nhiên, Phạm Trì duỗi tay ra, nắm lấy vạt áo của Đường Lễ, mạnh mẽ hôn lên.

Tạ Duẩn Ninh hai mắt dường như muốn nhảy ra ngoài — Phạm Trì cái tên gia hỏa này thật sự đã làm!

Trời ơi!

“Bí mật đó chính là, em yêu thâm thầy, 6 năm lẻ 3 tháng 14 ngày.” Phạm Trì mang theo nụ cười bất cần đời, nói vô cùng nghiêm túc.

Tạ Duẩn Ninh trong lòng kêu thảm một tiếng, theo bản năng nhìn Đường Lễ.

Tên kia hoá đá rồi...

...Tôi thấy, tôi vẫn là nhanh chóng chạy đi...

Thừa dịp Đường Lễ còn chưa nổi đoá...

Đã có chủ ý nhất định, Tạ Duẩn Ninh rón ra rón rén mà chuẩn đi.

Tiếp theo, phía sau truyền đến tiếng gầm thét của Đường Lễ: “...Thì ra là cậu lừa tôi!”

17. Chương 16

“Tạm biệt...” Đường Lễ Phạm Trì, Tạ Duẩn Ninh chậm chậm hướng đường trở về mà đi.

Bởi vì Phạm Trì đến vội vàng, một người cũng không theo tới.

Vốn là Tạ Duẩn Ninh cũng dự định gọi điện thoại kêu tài xế đến đón, nhưng liền thay đổi chủ ý, chính mình rất lâu rồi chưa đi bộ một mình vào buổi tối, thế là liền dọc theo lối đi bộ chậm rãi đi.

Lập tức liền tới toà nhà có kiến trúc cao nhất trong thành phố thuộc về công ty của Tạ Diệc Đông.

Xa xa có thể thấy được ánh đèn phát ra từ tầng cao nhất.

Bây giờ người ở trên đó có phải là Tạ Diệc Đông hay không? Hay là đồng nghiệp của y?

Tạ Duẩn Ninh dần dần thả chậm cước bộ.

Cuối cùng cũng đến dưới toà nhà, hấn ngẩng đầu lên, đứng dưới đèn đường bên cạnh toà nhà, lẳng lặng nhìn về ánh đèn sáng rực xa xăm đó.

Có lẽ đã là thói quen, có lẽ là hiểu được chính mình không có bất kỳ chờ đợi gì, cho nên, chỉ cần nhìn, liền cảm thấy đã rất yên tâm rồi.

Sau khi ngậy người nhìn như vậy khoảng 5 phút, từ đằng sau một chiếc xe vô cùng quen thuộc đang chậm rãi lái qua, vượt qua Tạ Duẩn Ninh, dừng lại trước toà nhà.

Tạ Duẩn Ninh muốn trốn cũng không kịp, đành phải sững sờ mà nhìn chiếc xe đến ngậy người.

Từ trong xe bước ra quả nhiên là Tạ Diệc Đông.

Đường như không thấy được Tạ Duẩn Ninh, xuống xe đóng cửa, đi thẳng vào toà nhà.

Ánh mắt từ đầu tới cuối cũng không liếc về bên này một cái.

Nếu như không phải Tạ Duẩn Ninh thấy được cái bóng của mình dưới ngọn đèn, hấn cũng hoài nghi chính mình có phải đã biến mất hay không.

Bây giờ xem ra, không phải là tôi biến mất, mà là, y căn bản không muốn nhìn thấy tôi...

Tạ Duẩn Ninh cúi đầu, lắc đầu cười.

Quả nhiên vẫn có chút khổ sở.

Nếu như vẫn luôn chỉ là người qua đường trong mắt y, trước kia không cùng y nói chuyện, có lẽ, bây giờ y như vậy, tôi hoàn toàn cảm thấy bình thường.

Nhưng bởi vì đã từng có thể cùng y trò chuyện, cho nên, bị y cố ý không chú ý đến như vậy, luôn cảm thấy trong lòng ngực đau đớn âm ỉ.

Tôi a, thật dễ dàng tiến vào trạng thái.

Bởi vì một chút xú hiềm lạnh, liền trở nên quên hết tất cả.

Kỳ thực vốn dĩ tôi và y có một khoảng cách như vậy đó.

Khẽ thở dài, Tạ Duẩn Ninh chậm chậm bước đi thông thả.

Hấn không rõ ngày đó rốt cuộc Tạ Diệc Đông bị điên cái gì, nhưng vẫn biết, nếu như chính mình lúc đó không đẩy y ra, không kháng cự, có lẽ Tạ Diệc Đông sẽ không áp dụng thái độ coi thường như vậy với chính mình.

Mặc dù là bây giờ như vậy khiến hấn cảm thấy rất buồn, nhưng hấn biết, nếu như cho chính mình cơ hội một lần nữa, vẫn sẽ không do dự mà đẩy Tạ Diệc Đông ra.

Cũng không phải bởi vì những thứ tôn nghiêm đàn ông gì, cũng không phải bởi vì yêu thâm Tạ Diệc Đông.

Ngược lại, chính là bởi vì còn thích Tạ Diệc Đông, cho nên, mới không muốn như vậy.

Bởi vì thích người đó, so với ai đều phải nghiêm túc hơn, so với bất kỳ người nào đều phải thích hơn, cho nên cảm tình như vậy, mới không muốn tùy tiện mà bị phủ nhận.

Nhưng mà nếu như ngầm cho phép chuyện như vậy phát sinh, thì chẳng khác nào thừa nhận chính mình đối với tình cảm của y cũng chỉ thể thôi.

Bây giờ xem ra, cái tên Tạ Diệc Đông đó, mới không cần cái gì tình cảm hay không tình cảm.

Tạ Duẩn Ninh cười khổ.

Đột nhiên, tiếng điện thoại vang lên.

Tạ Duẩn Ninh bị dọa cho nhảy dựng, sửng sốt một chút, mới bình tĩnh lại, nhìn màn hình hiển thị là một số lạ, do dự một chút, vẫn là bắt máy. “Alo.”

“Duẩn...Duẩn Ninh...” Hơi thở mong manh giống như âm thanh âm hồn lúc nửa đêm thiếu chút nữa dọa cho Tạ Duẩn Ninh đánh rớt cái điện thoại đang cầm trong tay.

“Cứu... Cứu em...Duẩn Ninh...” Thanh âm đó tiếp tục nói.

Xung quanh là dòng người qua lại tấp nập, Tạ Duẩn Ninh bình tĩnh lại, mới nghe ra được giọng nói của Khanh Trì Nhiễm đã lâu không gặp. “Khanh Trì Nhiễm?”

“...Duẩn Ninh...Cứu em...” Khanh Trì Nhiễm tiếp tục cầu cứu.

Tạ Duẩn Ninh nghe được giọng nói của y không thích hợp, lại nghĩ đến nhà của y tác phong thủ đoạn lạnh lùng như vậy, căng thẳng hẳn lên: “Có chuyện gì? Cậu bây giờ đang ở đâu?”

“Đừng đưa em đến trại an dưỡng được không... Em khoẻ rồi, em thật sự khoẻ rồi, anh xem em nói chuyện rất bình thường phải không?” Khanh Trì Nhiễm nghe được tiếng trả lời của Tạ Duẩn Ninh, dường như sôi nổi hơn một chút, nhưng trong lúc nói chuyện mang theo một chút tiếng khóc nức nở, “...Em lén chạy ra ngoài, bọn họ giam giữ em, còn không cho em gặp người khác, mỗi ngày nếu như không làm điện giật thì không cho ăn cơm... Rất khó chịu, rất khó chịu...” Nói đến phần sau, Khanh Trì Nhiễm thật sự khóc lên.

Tạ Duẩn Ninh vừa nghĩ đến, Khanh Trì Nhiễm bị làm thành như vậy, cũng là do ngày đó Tạ Diệc Đông vạch trần tinh thần của Khanh Trì Nhiễm có vấn đề mới dẫn đến như vậy, không khỏi có chút áy náy: “Cậu bây giờ đang ở đâu?”

“Đừng mang cảnh sát đến, đừng mang cảnh sát đến...” Khanh Trì Nhiễm khóc lóc kể lể.

“Được được.” Tạ Duẩn Ninh đáp ứng, “Không bằng, tôi trước tiên đưa cậu về nhà của tôi, sau đó, tôi sẽ nói với người nhà của cậu?” Mặc dù bệnh cần phải trị liệu, nhưng đối xử như vậy với một người bệnh, cũng quá đáng rồi, hoàn toàn có thể khởi tố Khanh gia.

“Thật sao?” Khanh Trì Nhiễm do dự một chút.

“Ừ.” Tạ Duẩn Ninh đáp ứng, “Như vậy được rồi, cậu trước tiên đến nhà tôi, tôi lập tức về nhà.”

Khanh Trì Nhiễm đột nhiên không hiểu ra sao mà cười rộ lên: “Được, được, quyết định vậy đi.”

Cúp điện thoại, Tạ Duẩn Ninh tăng nhanh cước bộ về nhà, một bên gọi điện thoại kêu tài xế đến đón.

Bây giờ Khanh Trì Nhiễm đang đợi mình, vậy cũng không thể ở trên đường lắc lư.

Sắp tới địa điểm đã hẹn với tài xế, đi qua một cái bồn bình trồng hoa ít người qua lại.

Lúc đi tới cây ngọc lan cao lớn, hắn đột nhiên theo bản năng cảm thấy có chút kỳ quái, còn không kịp quay đầu lại nhìn. Đột nhiên nghe được từ đằng sau truyền đến một thanh âm líu ríu có chút quen thuộc: “Duẩn Ninh, em không thể chờ đợi để được gặp anh, cho nên đến đón anh nè.” Đồng thời có cái gì đó đánh tới sau ót của chính mình truyền đến một trận đau đớn mãnh liệt.

Hắn còn không kịp kêu cứu, liền thấy trước mắt tối sầm, ngã xuống, cái gì cũng không biết.

Lúc tỉnh lại lần thứ hai, chỉ cảm thấy đầu vô cùng đau.

Cái cảm giác đó có chút giống như chính mình lúc vừa mới biến thành Tạ Duẩn Ninh vậy.

Cả người đều tràn ngập một loại cảm giác không thể thích ứng được.

Nhưng lập tức hắn liền phát hiện cảm giác này từ đâu mà đến.

Chính mình bây giờ đang ở trong một không gian giống như tầng hầm ngầm.

Chỉ có bóng đèn mờ nhạt treo giữa không trung, chốc chốc thì sáng chốc chốc thì tối.

Khanh Trì Nhiễm mặc một cái áo blouse màu trắng không hiểu được là lấy từ đâu ra, bên trong là đồng phục bệnh nhân của trại an dưỡng, cười híp mắt mà vuốt ve khuôn mặt của chính mình.

Mà chính mình, trần như nhộng đang bị cố định trên vách tường.

Vách tường lạnh lẽo đã bị thân thể dán vào có chút độ ẩm.

Vừa nhận ra được tình trạng nhếch nhác của bản thân mình, Tạ Duẩn Ninh liền theo bản năng bắt đầu giãy dụa — Đùa cái gì vậy, cho dù tôi đối với việc sống tiếp chẳng có ham muốn gì, cũng không cần biến thành cái dạng như vậy chứ!

“Ồ.” Cảm giác được sự giãy dụa của Tạ Duẩn Ninh, Khanh Trì Nhiễm lui về sau nửa bước, cười nói với Tạ Duẩn Ninh: “Anh tỉnh rồi? Duẩn Ninh.”

“Đây là đâu, thả tôi ra.” Tạ Duẩn Ninh trừng y.

Tôi quả nhiên là ngu ngốc, sao lại đi tin một người điên chứ!

“Đây là nhà của chúng ta đó.” Khanh Trì Nhiễm vừa cười vừa vuốt ve khuôn mặt của Tạ Duẩn Ninh: “Đừng xấu hổ, để chúng ta làm những chuyện rất lâu rồi chúng ta chưa làm.” Một mặt nói như vậy, một mặt vươn tay thăm dò xuống muốn nắm lấy bộ vị đó của Tạ Duẩn Ninh.

Không phải chứ!

Không nên vừa đến liền chơi cái trò khấu vị nặng này chứ!

Tôi thật sự không có bất kỳ hứng thú nào đối với cậu, tôi đã qua độ tuổi hưng phấn rồi!

Tạ Duẩn Ninh liếc mòng lủi thân thể về sau, không muốn để Khanh Trì Nhiễm đụng vào chính mình.

Khanh Trì Nhiễm mấy lần đều không nắm được, có chút không vui, nhú mày: “Duẩn Ninh, anh đừng lộn xộn, nếu không, em nắm được có thể sẽ không cần thận kéo...” Làm điệu bộ tư thế dùng sức. “Xuống.”

Tạ Duẩn Ninh thân thể cứng đờ, dừng lại động tác giãy dụa.

Hắn dường như là rất đau.

Khanh Trì Nhiễm hài lòng nhìn Tạ Duẩn Ninh, vươn tay ra, ý tứ hàm xúc vô cùng sắc tình mà vuốt ve thân thể của Tạ Duẩn Ninh, dọc theo đường cong cơ thể chậm chậm hướng xuống.

Nam nhân đích xác là có dục vọng ham muốn, nhưng ở vào tình trạng như vậy, vô luận là ai, cũng chẳng lên nổi.

Khanh Trì Nhiễm cả nửa ngày, cái bộ vị đó của Tạ Duẩn Ninh vẫn mềm nhũn, thế là lại ngậm một chút, kết quả, Tạ Duẩn Ninh vẫn không có động tĩnh.

Cuối cùng không nhẫn nại nữa, cúi người xuống, tay đi vòng qua phía sau hắn, thuận theo khe mông hướng xuống...

Tạ Duẩn Ninh mồ hôi lạnh tuôn ra.

Tên gia hỏa sẽ không phải muốn đem tôi ra làm chứ!

“Nếu Duẩn Ninh hôm nay không có cách nào, vậy thì để em đến yêu Duẩn Ninh nha.” Khanh Trì Nhiễm phun ra thịt mềm của Tạ Duẩn Ninh, nói chuyện có chút giống như làm nũng.

Tạ Duẩn Ninh nổi hết cả da gà rồi...

“Buông tôi ra!” Giãy dụa một lần nữa.

“Duẩn Ninh.” Khanh Trì Nhiễm giữ chặt thân thể của Tạ Duẩn Ninh, đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn Tạ Duẩn Ninh.

Giờ phút này, đôi mắt trong veo của y không có bất kỳ một tia cuồng loạn nào, thoát nhìn giống như một người bình thường.

Thấy được vẻ mặt như vậy của Khanh Trì Nhiễm, Tạ Duẩn Ninh cũng sửng sốt một chút.

“Anh đã có người mình thích rồi đi.” Khanh Trì Nhiễm cong cong khóe môi cười. “Thích đến nỗi nếu như không phải người đó, thì không có cách nào cưỡng lên được.”

Tạ Duẩn Ninh sững sốt một chút, sau đó nhìn y, không nói tiếng nào.

“Không thể nào.” Khanh Trì Nhiễm lại lần nữa cười rộ lên, khôi phục tố chất thần kinh như trước: “Em làm hỏng anh, không thể ích kỷ như vậy mà đi thích người khác nha...” Đồng thời, ngón tay trượt vào trong khe hở nhỏ nhỏ đó, muốn tiến vào thăm dò. “Em cũng muốn làm hỏng anh...ha ha...”

Tạ Duẩn Ninh theo bản năng nhắm chặt mắt.

Hắn cũng không phải lần đầu tiên cùng người khác phát sinh quan hệ, cái thân thể này đương nhiên cũng không phải lần đầu tiên.

Nhưng mà, hắn chính là cảm thấy có chút tiếc nuối.

Lại không nói rõ được sao lại tiếc nuối như vậy.

Nhưng mà, ngón tay của Khanh Trì Nhiễm không có đâm vào.

Đó là bởi vì, cửa của tầng hầm ngầm đột nhiên bị đập ra.

“Ầm ầm” một tiếng, thanh âm rất lớn, làm cho màng nhĩ đều đau nhức.

18. Chương 17

Người đó trực tiếp xông vào, hung hăng đập một cước vào Khanh Trì Nhiễm.

Khanh Trì Nhiễm bị một cước đập té nhào vào góc tường, nửa ngày cũng không đứng dậy nổi, nghiêng người cuộn thành một đoàn, không ngừng nôn khan.

Tạ Duẩn Ninh dù thế nào chẳng nữa cũng không tưởng tượng nổi Tạ Diệc Đông có thể xuất hiện trước mắt.

Y không phải tăng ca sao?

Tại sao lại ở đây?

Nói thật ra, để Tạ Diệc Đông thấy được dáng vẻ của chính mình chật vật như vậy, hắn ngược lại thà rằng không muốn Tạ Diệc Đông cứu.

Sau khi Tạ Diệc Đông đập Khanh Trì Nhiễm ngã ra đất, lại xông tới đá mấy cái.

Tạ Duẩn Ninh từ trước đến giờ chưa từng thấy dáng vẻ của Tạ Diệc Đông lúc đánh nhau, cho tới nay, Tạ Diệc Đông mà chính mình thấy được chính là một thanh niên tuấn tú tao nhã lịch sự, cho dù gặp phải chuyện gì, đều có thể áp dụng phương pháp giải quyết hoà bình và thông minh, hắn từ trước đến giờ không nghĩ đến Tạ Diệc Đông đó cũng sẽ đánh nhau, hơn nữa hạ thủ còn vô cùng hung ác.

Khanh Trì Nhiễm rất nhanh bị ngã đến chỉ có thể phát ra âm thanh ghen ngào thống khổ.

Tạ Duẩn Ninh sợ xảy ra chuyện, giấy dựa gọi Tạ Diệc Đông: “Dừng, dừng, đừng đánh nữa!”

Tạ Diệc Đông ngoảnh mặt làm ngơ tiếp tục đập.

Tạ Duẩn Ninh không có cách nào, lớn tiếng quát: “Anh, y sẽ chết đó!” Hắn không hy vọng bởi vì mối quan hệ của chính mình mang đến sự phiền toái cho Tạ Diệc Đông.

Tạ Diệc Đông nghe được tiếng quát của Tạ Duẩn Ninh, cuối cùng cũng dừng lại.

Thở hổn hển nói lỏng cà vạt, cởi áo khoác đắp lên người Tạ Duẩn Ninh, sau đó cúi người xuống lục lọi trên quần áo của Khanh Trì Nhiễm — Dích xác là lục trên quần áo, bởi vì Tạ Diệc Đông không có một chút biểu cảm nào mà đem Khanh Trì Nhiễm lột đến sạch sẽ, đem người trần như nhộng đập qua một bên, chính mình lại lục trong đồng quần áo, lục cả nửa ngày, cũng không tìm được chìa khoá của xích sắt, lại bực dọc mà đập một cái vào phần bụng của Khanh Trì Nhiễm, cuối cùng lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại.

Không biết là gọi cho ai, nhưng mà Tạ Duẩn Ninh nghe được giọng điệu của y vô cùng xấu xa mà đem người ở đầu dây bên kia khiển trách một trận, sau đó muốn người đó lập tức lái xe đến đây.

Cúp điện thoại, nhìn cũng không nhìn Tạ Duẩn Ninh, đem quần áo đá ra, không biết từ đâu mà lấy ra một cái bật lửa, “phụt” một tiếng đốt nóng quần áo đó, lửa đốt lên.

Tạ Duẩn Ninh trợn mắt há hốc mồm nhìn.

Sao Tạ Diệc Đông làm những việc này thuần thục đến như vậy? Thoạt nhìn người này mới giống người lặn lội trong giới xã hội đen!

So với người này, tôi cảm thấy tôi thật sự là một tiểu thiên sứ trong sáng hiền lành.

Đốt một lát, Tạ Diệc Đông lại đi vào, lấy điện thoại di động ra mở camera, chụp vài tấm của Khanh Trì Nhiễm đang ngất xỉu.

Tạ Duẩn Ninh ngây người.

...Y muốn làm gì vậy!

Rất nhanh, Tạ Diệc Đông liền nói đáp án cho hắn.

Chỉ thấy sau khi y chụp ảnh xong, liền gọi điện thoại, gọi thẳng đến đương gia của Khanh gia, sau đó nói: “Trong chừng thiếu gia của các người, nếu không tôi không chắc của y sẽ xuất hiện trên mặt báo ngày mai hay không.” Cúp điện thoại, sau đó nhìn thời gian trên di động, xoay người muốn đi.

(: Mã nghĩ đó chắc là ảnh nude á)

Lúc đi đến cửa, Tạ Duẩn Ninh gọi y lại: “Anh... Anh phải đi hả?”

Tạ Diệc Đông dừng bước, không nói gì.

“Cám ơn anh.” Tạ Duẩn Ninh lại nói tiếp.

Tạ Diệc Đông một chữ cũng không nói, cũng không để ý đến y, trực tiếp đi ra ngoài.

Tạ Duẩn Ninh nhìn theo bóng dáng của Tạ Diệc Đông đi ra ngoài, đột nhiên cảm thấy, thay vì nói là ánh sáng, còn không bằng nói, giống như một con sói cô độc lẻ loi đi một mình.

Hắn không hiểu vì sao Tạ Diệc Đông đột nhiên xuất hiện ở đây để cứu chính mình, cũng không thể nói rõ Tạ Diệc Đông bây giờ rốt cuộc đang nghĩ cái gì, nhưng mà hắn phát hiện, dựa theo mỗi lần tiếp xúc, dần dần có thể thấy được Tạ Diệc Đông chân thật dưới ánh hào quang chói mắt.

Mỗi lần hiểu được một chút đều khiến người ta càng khổ sở thêm một chút...

Càng muốn tới gần hơn một chút...

Cũng không phải là ban đầu hướng về phía ánh sáng đó, càng nhiều hơn chính là một loại tâm tình giống như là đau lòng.

Bởi vì thoạt nhìn, y hoàn toàn không vui vẻ, cũng không cảm thấy y có bất kỳ tâm tình hài lòng vui sướng nào.

Thông minh, bình tĩnh, thông thái, anh tuấn, nhiều tiền, có mị lực, còn có rất nhiều thứ mà phần lớn mọi người tha thiết ước mơ, nhưng lại không hạnh phúc.

Đây chính là Tạ Diệc Đông hiện tại trong mắt của hắn.

“Tiểu thiếu gia!” Thanh âm quen thuộc của Hạ thúc cắt đứt tâm tư của Tạ Duẩn Ninh.

Chỉ thấy Hạ thúc thuần thục mở ra thùng dụng cụ, thành thạo đem xích sắt mở ra, sau đó lại rất nhanh chóng lấy ra một cái mền dày bao Tạ Duẩn Ninh lại, rồi đem người nhét vào trong xe.

Trong xe đang mở hệ thống sưởi, Tạ Duẩn Ninh lúc này mới ý thức được bây giờ là cuối tháng 11, thời tiết đã bắt đầu trở lạnh, lúc trước hoàn toàn không rảnh để nghĩ đến điều này.

Hạ thúc động tác vô cùng gọn gàng làm xong tất cả, sau đó đưa hắn về nhà.

Qua khoảng chừng 10 phút, Tạ Duẩn Ninh cảm thấy đã có cảm giác đến nỗi thân thể có chút cứng ngắc mới dần dần ấm áp trở lại.

“Hạ thúc, vừa nãy anh của con gọi điện thoại cho thúc hả?”

“Ừ.” Hạ thúc bình tĩnh trả lời.

“Con xin lỗi, hại thúc bị y mắng.” Tạ Duẩn Ninh cảm thấy có lỗi với người ta, “Là con hôm nay nói thúc đừng theo con.”

“Không, đây là sự thất trách của tôi.” Hạ thúc nói, “Bảo vệ sự an toàn của cậu là một trong những công việc của tôi.”

Tạ Duẩn Ninh trừng to mắt: “Hả?” Bảo vệ sự an toàn của tôi? “Hạ thúc, lẽ nào người là bảo tiêu của con trong truyền thuyết?”

“Không có trong truyền thuyết, chỉ là bảo tiêu của cậu mà thôi.” Hạ thúc dường như bị cách nói của Tạ Duẩn Ninh làm cho có chút buồn cười, cong cong khóe môi nói.

“Nhưng mà, Hạ thúc giống như là quân gia, còn kiêm chức thợ mở khoá...” Tạ Duẩn Ninh nói thầm, cuối cùng kêu lên, “Hạ thúc, thúc thật lợi hại.”

Hạ thúc vẫn vô cùng bình tĩnh nói: “Bảo hộ sự an toàn của cậu mới là chức vị chính của tôi.”

“Vậy nói như vậy, thúc nhất định sẽ đánh nhau sao.” Tạ Duẩn Ninh sùng bái nhìn Hạ thúc, “Nhất định là một cao thủ?”

“Chỉ là bảo tiêu mà thôi.” Đáp án của Hạ thúc vẫn như cũ vô cùng bình tĩnh.

“Lẽ nào là cao thủ võ lâm trong truyền thuyết?”

Con trai bình thường đối với thân phận của cao thủ võ thuật không cách nào tự kiểm chế được mà xuất hiện sự ngưỡng mộ, điều này có chút giống như bản năng sùng bái người mạnh mẽ giữa người với người. “Giống như ở ẩn trong chốn đô thị...”

Hạ thúc cuối cùng cũng đành chịu, co rút khóe miệng: “Cậu nghĩ nhiều quá rồi, tiểu thiếu gia, tôi chỉ là bảo tiêu bình thường.”

“Thật không?” Tạ Duẩn Ninh không tin nhìn nhìn Hạ thúc — Chỉ có cao thủ mới thần nhiên như vậy.

“Đúng vậy, tiểu thiếu gia.” Hạ thúc kiên quyết trả lời hắn.

Thật sao...

Nếu người ta đã nói như vậy, tôi còn có thể nói cái gì.

Tạ Duẩn Ninh cũng đành phải câm miệng, nhắm mắt lại giả vờ ngủ say.

“Hạ thúc.”

“Vâng, tiểu thiếu gia.”

“Thúc đừng giận anh ấy, anh ấy chỉ là tâm tình có chút không tốt.”

“Được, tôi biết rồi.”

“Hạ thúc, thúc cảm thấy anh ấy là người như thế nào?”

“Diệt Đông thiếu gia rất thông minh.” Hạ thúc trả lời rất máy móc.

“Hạ thúc, thúc nói xem anh ấy vì sao không đến thăm con nữa?”

Hạ thúc không lên tiếng, chỉ là im lặng nghe hắn nói.

“Con hoàn toàn không muốn bắt hoà với anh ấy.” Tạ Duẩn Ninh kéo cái mền, thấp giọng nói, “Nhưng con luôn làm không tốt.”

“Con lúc nào cũng không hiểu được anh ấy đang nghĩ cái gì.”

“Con thật sự không thông minh như anh ấy...”

Tiếp theo, trên đường về nhà, Tạ Duẩn Ninh lại lần lượt nói những lời này, Hạ thúc chẳng nói câu nào chỉ lắng nghe.

Lúc sắp đến nhà, Hạ thúc nói: “...Tiểu thiếu gia, từ lúc cậu 5 tuổi tôi đã chăm sóc cho cậu đến hôm nay, nói thật ra, tôi cảm thấy khoảng thời gian này cậu thay đổi rất lớn.”

Tạ Duẩn Ninh im lặng. Nói thừa, tôi đã đổi thành một người khác rồi, nào có thay đổi không lớn được chứ?

“Nhưng mà theo những gì tôi thấy được, tôi cảm thấy thay đổi như vậy cũng chưa hẳn là chuyện xấu...”

Hả? Nghe được Hạ thúc nói như vậy, Tạ Duẩn Ninh ngược lại lại ngẩn ngơ.

“Bây giờ phu nhân, lão gia không có lo lắng về cậu nữa, các thiếu gia tiểu thư ở nhà chính cũng tới qua lại.” Hạ thúc nói, “So với lúc trước, thật sự là tốt hơn rất nhiều.”

...Lúc trước Tạ Duẩn Ninh rốt cuộc có bao nhiêu hồng vậy!

Những chuyện mà bây giờ tôi làm chỉ là những chuyện rất bình thường thôi.

“Điều này rất tốt. Cho nên, tiểu thiếu gia, cậu không cần lo lắng, tôi nghĩ Diệc Đông thiếu gia cũng nhất định cũng thích cậu...” Dừng một chút, lại nói, “Nếu như cậu muốn biết y rốt cuộc nghĩ như thế nào, tại sao không hỏi thử y đi? Tôi nghĩ y sẽ rất vui nói cho cậu biết.”

Tạ Duẩn Ninh do dự một chút mới nói: “...Dạ, con... Qua khoảng thời gian này sẽ hỏi...” Trước mắt con còn chưa có dũng khí đó...

Nhưng mà nếu như y kết hôn rồi, tôi có thể sẽ tương đối hờ hững một chút.

Hạ thúc im lặng một chút, lại nói: “Tiểu thiếu gia, hãy nhớ lấy, từ lúc cậu 5 tuổi tôi đã chăm sóc cho cậu.”

Tạ Duẩn Ninh đầu tiên là sửng sốt một chút, sau đó mới gật đầu: “Dạ.”

13 năm rồi sao?

Người thúc này luôn chăm sóc cho Tạ Duẩn Ninh.

Nếu như y biết Tạ Duẩn Ninh mà chính mình luôn chăm sóc đã không còn tồn tại nữa, có lẽ sẽ vô cùng khổ sở đi.

19. Chương 18

Mặc dù là trần trường bị Khanh Trì Nhiễm giảng co một buổi tối, nhưng kỳ diệu là, Tạ Duẩn Ninh lại không phát bệnh cảm cúm.

Mặc dù một buổi tối không ngủ, nhưng ngày hôm sau vậy mà cũng có tinh thần sáng lạn đeo cặp mắt gấu trúc đi học.

Lúc hắn đến phòng học, còn chẳng có ai, nữ sinh lúc trước quen biết Tạ Duẩn Ninh đó đã rất lâu rồi không thấy, suy nghĩ kỹ một chút, cô gái đó dường như chỉ gặp phải hai ba lần, cũng không có nhiều cơ hội gặp nhau như Phạm Trì.

Nói đến Phạm Trì, Tạ Duẩn Ninh đột nhiên nhớ đến chuyện ngày hôm qua — Rốt cuộc cuối cùng Đường Lễ xử lý Phạm Trì như thế nào?

Mới nghĩ đến đó, tình cảnh làm cho Tạ Duẩn Ninh kinh ngạc đã xuất hiện, theo sau vài bạn học rải rác tiến vào phòng học, hắn thấy được Phạm Trì chân trước bước vào phòng học, Đường Lễ đi sát ngay phía sau cũng vào phòng học.

— Dừng nói là, hai người bọn họ là cùng nhau đến nha.

Nói thật ra, tôi thà rằng tin tưởng bọn họ là gặp nhau ở trên đường — Vấn đề là sao lại có thể vừa khéo như vậy chứ!

Tạ Duẩn Ninh mặt đen thui mà nhìn Phạm Trì khập khiễng đi đến chỗ kế bên chính mình.

...Không phải chứ...

Hắn thật sự không dám tin chính mình vậy mà có thể thấy được một màn như vậy.

Tác phong cuộc sống của Đường Lễ xưa nay rất tốt đẹp, chưa bao giờ làm chuyện xằng bậy như những người khác, cũng có bạn giường cố định của chính mình — quan trọng là, bạn giường cố định của Đường Lễ là con gái!

Nhưng mà, tại sao Phạm Trì đi đứng như vậy?

Hắn ngây ngốc mà nhìn Phạm Trì.

Phạm Trì còn là cái dạng lẳng lơ ngày hôm qua...

Xem ra Phạm Trì lúc trước sẽ không quay lại.

Ăn mặc rất sắc sỡ, bên trong phối một cái áo T-shirt cổ rộng, trên cổ cột một cái khăn lụa, đem phần da thịt có thể lộ ra ngoài che đến kín đáo.

Trang phục khả nghi này khiến cho Tạ Duẩn Ninh nhìn càng lác cả mắt.

Không biết là, tối hôm qua, hai người bọn họ có phải là củi khô lửa bốc một phát không thể cứu vãn nữa rồi hay không?

“Nhìn gì mà nhìn.” Phạm Trì nhỏ giọng nói: “Nghe giảng đi, lát hết giờ lại nói chuyện.”

Xem ra mặc dù trở nên rất rối loạn, nhưng sự kính trọng đối với Đường Lễ dường như không thay đổi...

Tạ Duẩn Ninh cong cong khoé miệng, cũng không lên tiếng.

Kỳ thực, bình thường Tạ Duẩn Ninh mặc dù cũng không nghiêm túc nghe giảng bài lắm, nhưng mà tốt xấu gì lỗ tai vẫn còn giả bộ được chút xíu, nhưng mà hôm nay, hắn thật sự cái gì cũng không nghe vào được...

Lý do rất đơn giản, ánh mắt của hắn đã lo chiếu cố quan sát đến Đường Lễ và Phạm Trì.

Nhưng điều khiến hắn thất vọng là, Phạm Trì trái lại có chút ngượng ngùng mà nhìn Đường Lễ đến hoa mắt, ánh mắt Đường Lễ hoàn toàn là nhìn học sinh bình thường, dừng cũng không nhiều hơn 1 giây trên người Phạm Trì.

Lẽ nào Đường Lễ dự định bội tình bạc nghĩa? Không thể đâu, y không phải là người như vậy.

Hai tiết học cứ như vậy mà trôi qua trong lúc Tạ Duẩn Ninh miên man suy nghĩ.

Vừa hết tiết, đợi Đường Lễ vừa đi ra, Tạ Duẩn Ninh lập tức bắt Phạm Trì lại: “...Cậu...” Lời đến khoé miệng, đột nhiên lại không thể hỏi ra được.

“Thầy Đường Lễ thật sự rất mạnh mẽ.” Phạm Trì dánh vé giống như mê gái mà chủ động nói ra.

Này...

Tạ Duẩn Ninh đen mặt.

Lời nói trắng trợn như vậy cũng đừng có nói ở nơi công cộng chứ?

“Tớ sáng hôm nay xem chút nữa là dậy không nổi.” Phạm Trì hoàn toàn không phát giác được ánh mắt quỷ dị của Tạ Duẩn Ninh, cứ tiếp tục nói.

Tạ Duẩn Ninh sững sốt một chút, không biết nên nói cái gì mới tốt.

“Tớ thật sự vẫn không thể chết tâm được...” Phạm Trì lẩm bẩm, ngoảnh đầu lại định trưng cầu ý kiến của Tạ Duẩn Ninh.

Lại thấy hắn đang dùng vẻ mặt như thấy quỷ mà nhìn mình chằm chằm, không nhịn được hỏi: “...Sao vậy?”

“...Cậu...” Tạ Duẩn Ninh nhìn vẻ mặt vô tội đó của Phạm Trì, liền không biết nói gì nữa. “Cậu không thể bớt phóng túng một chút sao?”

“Hả?” Phạm Trì không hiểu nhìn Tạ Duẩn Ninh.

“Các người...” Tạ Duẩn Ninh rất ngượng ngùng nói ra khi còn đang ở trường học.

“Hôm qua sau khi cậu rời đi, tớ liền bị thầy Đường Lễ đánh cho một trận, tớ cũng có luyện qua chuyên môn, thế mà hoàn toàn đánh không lại thầy.” Phạm Trì cứ thế nói, “Cả người đau muốn chết, tớ phải ráng nhịn đau để đi học đó.”

“Trời ơi!” Tạ Duẩn Ninh kinh ngạc kêu lên. Thì ra là như vậy sao?

“Sao thế?” Phạm Trì ngơ ngác nhìn Tạ Duẩn Ninh.

“Không, không có gì...” Tạ Duẩn Ninh lắp ba lắp bắp mà trả lời. Trời ạ, tôi đã hiểu lầm quá xa rồi.

“Thầy Đường Lễ thật sự đẹp trai xuất sắc.” Phạm Trì cũng không có hứng thú mà suy xét đến Tạ Duẩn Ninh đang suy nghĩ cái gì, cứ tự mơ màng một mình: “Tớ thật sự vẫn rất yêu thầy ấy, không được, tớ không thể cứ cam chịu số phận như vậy được.”

“Vậy cậu quần khăn lụa làm cái gì thế!” Tạ Duẩn Ninh nhin không được mà oán hận.

“Bởi vì thời tiết rất lạnh a.” Phạm Trì trả lời như chuyện đương nhiên.

“Vậy cậu sao không mặc nhiều một chút.” Một cái khăn lụa có thể dẫn đến tác dụng giữ ấm gì chứ?

“Hình tượng của tớ không cho phép tớ mặc nhiều như vậy, sẽ biến thành người rất không có mị lực.” Phạm Trì như cũ rất nghiêm túc mà trả lời cho Tạ Duẩn Ninh.

...Tôi thật sự muốn đánh cái tên gia hỏa này...

“Vậy tại sao cậu lại cùng đi vào với thầy Đường Lễ?” Tạ Duẩn Ninh hung dữ mà trừng Phạm Trì — Tiểu tử, cậu tốt nhất nên cho tôi một lời giải thích hợp lý.

Có lẽ là ánh mắt của Tạ Duẩn Ninh không đủ sức sát thương, Phạm Trì hoàn toàn không có dáng vẻ sợ hãi chút nào, nghe được hắn nói như vậy, ngược lại kinh ngạc trừng to mắt: “Tớ cùng thầy Đường Lễ cùng đi vào sao?”

“Thầy vào sau cậu vài giây!”

Phạm Trì nháy mắt mấy cái, sau đó lộ ra một nụ cười vui vẻ: “Tớ nói rồi tớ và thầy ấy quả nhiên là có duyên phận mà! Đây nhất định là vận mệnh mà ông trời đã định trước...”

Tạ Duẩn Ninh nhất thời vô lực nằm rạp xuống bàn.

“Cậu sao thế?” Phạm Trì mặc dù vui vẻ nhưng vẫn rất quan tâm đến người bạn cùng bàn của mình bị làm cho tâm sức đều một phờ.

“A, phải nói thế nào nhỉ, tớ cảm thấy tâm tình hiện tại của tớ giống như đột nhiên lên hỏa tiễn đi du lịch một chuyến lên mặt trăng nên bị mất trọng lực vậy, kết quả lúc rơi xuống mở mắt ra lại phát hiện thì ra là đang mơ... Cảm giác như vậy đó.” Tạ Duẩn Ninh vô lực mà trả lời.

“Hả?” Phạm Trì không hiểu ra sao cả mà nhìn Tạ Duẩn Ninh, “Tớ sao nghe không hiểu gì cả?”

“...Cậu có thể không chú ý đến tớ không sao cả.” Tạ Duẩn Ninh thì thào, “Không bằng nói, tớ hy vọng cậu không đếm xỉa đến tớ, đương nhiên, tớ cũng sẽ không chú ý đến cậu, từ nay về sau...”

“Sao đột nhiên lại nói ra những lời mà tớ nghe không hiểu này.” Phạm Trì nghi ngờ mà nhìn Tạ Duẩn Ninh, nhưng lập tức lại vui vẻ hẳn lên: “Đúng rồi, tớ quyết định rồi, không xuất ngoại nữa, ở lại đây.”

Tạ Duẩn Ninh giống như rên rỉ mà hỏi: “Sau khi cậu tỏ tình, thầy Đường Lễ nói gì?”

“Thầy chỉ nói rất ghét người khác lừa mình, sau đó liền đánh tớ một trận.” Phạm Trì vui vẻ nói.

“Bị đánh mà cậu vui lắm hả?” Tạ Duẩn Ninh cuối cùng cũng nhìn thấu được tâm tiểu bạch bên ngoài vẻ phong trần của tên gia hỏa này, ngay cả nói chuyện đều biến thành co quắp.

“Sao có thể như vậy được.” Phạm Trì nói, “Nhưng mà, thầy cũng không phải bởi vì tớ tỏ tình với y mà gạt y a, cho nên nói, tớ hoàn toàn không bị y ghét. Nói như vậy, tớ cũng không phải là không có hy vọng!”

Mặc dù sự vui vẻ của cậu khiến tôi rất tán thưởng, nhưng mà tôi muốn nói, y quả thực không có ghét cậu, trên thực tế, y có thể đã quên mất việc tỏ tình của cậu ngày hôm qua rồi, cậu không thấy được ánh mắt lúc y nhìn thấy cậu cũng chẳng dừng lại một giây nào sao?

Tạ Duẩn Ninh cũng không nói tiếp nữa, nằm xuống, phất tay một cái: “Ừ, cậu tiếp tục cố lên.”

“Cám ơn.” Phạm Trì vui rạo rức mà nói cảm ơn.

“Ha...” Tạ Duẩn Ninh ngoài cười mà trong không cười nhếch nhếch khoé miệng.

Sau khi hết giờ học, Tạ Duẩn Ninh kẹp sách chuẩn bị về nhà.

Mới vừa lộ ra một cái chân, liền nghe được trên hành lang truyền tới thanh âm ngạc nhiên mừng rỡ trong trẻo của con gái: “Anh.”

Hả?

Tạ Duẩn Ninh còn chưa phản ứng kịp, chỉ là theo bản năng ngẩng đầu lên, hướng về phía âm thanh mà nhìn.

Ở đầu hành lang, Tạ Ái Văn mặc đồng phục học sinh đang cười híp mắt mà nhìn chính mình, lần thứ hai kêu một tiếng giòn giã: “Anh, anh tan học hả?”

“A...Ừ.” Tại sao lại đột nhiên chạy đến đây?

Tạ Duẩn Ninh không giải thích được mà tiến lên đón.

Hoàn toàn là xuất phát từ phản ứng theo bản năng, hần thuận miệng hỏi Tạ Ái Văn: “Em hôm nay không đi học hả?”

Tạ Ái Văn đầu tiên là sững sốt một chút, sau đó trên mặt lộ ra nụ cười nhìn Tạ Duẩn Ninh, cũng không nói chuyện.

Trái lại Tạ Duẩn Ninh, bị nhìn đến có chút hoảng sợ.

“Em chưa bao giờ nghe ai hỏi em như vậy đó.” Thẳng đến khi Tạ Duẩn Ninh đi đường đều không được tự nhiên đến nỗi bắt đầu cùng tay cùng chân*, Tạ Ái Văn mới cười hì hì mà nói. “Em vẫn luôn cảm thấy, đột nhiên cũng có một ý nghĩ: Mình cũng có anh trai. Hắc hắc.”

* : Cùng tay cùng chân. Nghĩa là tay trái chân trái cùng lúc vận động, tay phải chân phải cùng lúc vận động.

Kỳ thực một chút cũng không mắc cười...

Tạ Duẩn Ninh không khỏi đưa tay gõ đầu Tạ Ái Văn: “Đây là sự thật.”

Tạ Ái Văn cười cười sờ vào chỗ Tạ Duẩn Ninh vừa mới lấy ngón tay gõ vào, không nói chuyện nữa.

20. Chương 19

Con cái của Tạ gia, đều có bề ngoài cực kỳ bắt mắt, đặc biệt là Tạ Ái Văn tuổi nhỏ nhất.

Ngồi ở cửa hàng tiện lợi chưa đến 10 phút, Tạ Duẩn Ninh liền mãnh liệt cảm nhận được ánh mắt ngưỡng mộ ghen tị phát ra từ các chàng trai xung quanh.

Mặc dù em ấy vẫn còn là một học sinh cấp ba, nhưng lại có phong thái khéo léo chẳng thua kém gì với các cô gái đã trưởng thành, đặc biệt là nụ cười.

Chỉ là ngồi ở đây mỉm cười, liền tuyên bố xuất thân của em ấy hoàn toàn không giống người bình thường, đó là một loại cảm giác tồn tại từ dưới sự chỉ đạo lễ nghi nghiêm khắc mới có thể đường ra được.

“Ăn trưa chưa?” Tạ Duẩn Ninh ngồi một bên tùy ý gặm bánh bao mới mua lúc này, một bên hỏi Tạ Ái Văn đang ngồi trước mặt.

Tạ Ái Văn cười nói: “Còn chưa đến thời gian cơm trưa, hơn nữa anh ăn đồ ăn ở những cửa hàng này không tốt lắm đâu.”

Tạ Duẩn Ninh buồn cười nói: “Lẽ nào ba bữa cơm anh đều phải ăn những đồ ăn gọi là dinh dưỡng cân đối mới được sao?”

“Ít nhất vào những ngày không có tiệc tùng phải làm được như vậy, đây là vì tốt cho chúng ta.” Tạ Ái Văn nói.

Tạ Duẩn Ninh cười: “Nói như vậy, anh chưa từng ăn qua những đồ ăn đó thì sao?” Quét mắt qua một loạt đồ ăn vặt đa dạng bày tán lác trên bàn.

Tạ Ái Văn im lặng một chút, nói: “Đây đều không phải thực phẩm khoẻ mạnh.”

Tạ Duẩn Ninh tùy tiện chọn một cái, đưa qua trước mặt Tạ Ái Văn.

“Không thể ăn, thực phẩm hoá học ở trong này sẽ gia tăng gánh nặng cho cơ thể.” Tạ Ái Văn nói, “Chính là tự sát một cách từ từ.”

“Không chết người được đâu.” Tạ Duẩn Ninh nói.

Tạ Ái Văn chỉ là nhìn những cái bánh ngọt màu sắc sặc sỡ được đóng gói, nhưng vẫn không hề động tay vào.

“Là đồ ngọt.” Tạ Duẩn Ninh nói.

Nghe vậy, Tạ Ái Văn mới do dự mà ngẩng đầu lên nhìn Tạ Duẩn Ninh.

“Anh sẽ không nói ra đâu.” Thấy vẻ mặt của Tạ Ái Văn, Tạ Duẩn Ninh nhin không được mà sờ đầu Tạ Ái Văn: “Đây là bí mật giữa hai chúng ta.”

“Bí mật?” Tạ Ái Văn trừng to mắt.

“Đúng.” Tạ Duẩn Ninh cười, “Cho nên em cứ yên tâm mà ăn đi.”

Tạ Ái Văn nói: “Bí mật không quan trọng, vẫn là lần đầu.”

...Bí mật không quan trọng, là nói cái này sao?

Tạ Duẩn Ninh đen mặt — Đứa nhỏ này sao lại không biết nói chuyện như vậy chứ.

“Em tiếp nhận rồi.” Tạ Ái Văn không chú ý đến vẻ mặt xoắn xuýt của hắn, cười híp mắt mà mở ra gói bánh ngọt.

“Ăn rất ngon.” Tạ Ái Văn mới cắn một cái, liền kinh ngạc mà nhìn túi bánh trên tay, “Không nghĩ đến thực phẩm rác rưởi cũng sẽ ăn ngon như vậy.”

Chính là bởi vì là thực phẩm rác rưởi, cho nên mới ngon như vậy đó được không...

Nếu không không có dinh dưỡng lại không ngon, ai còn cần nữa chứ.

Tạ Duẩn Ninh cảm thấy thật ra những đứa con trong gia đình có tiền, ở một mức độ nào đó mà nói, cũng là vô cùng non nớt.

“Em rất thích đồ ngọt.” Tạ Duẩn Ninh phát hiện, những món Tạ Ái Văn lựa chọn đều đồ ngọt.

“Dạ.” Tạ Ái Văn gật gật đầu: “Bởi vì đồ ngọt khiến con người ta có thể sản sinh ra cảm giác thoải mãn.”

“...Cảm giác thoải mãn?”

“Dạ.” Tạ Ái Văn nói, “Mỗi lần hấp thu đường vào sẽ khiến người ta tâm tình bình tĩnh, yên ổn thoải mãn hẳn lên.” Nghĩ nghĩ rồi nói, “Không nghĩ đến anh không có chứng ép buộc như vậy.”

“Hả?” Tạ Duẩn Ninh không hiểu mà nhìn Tạ Ái Văn.

“Để cảm ơn anh đã giúp em giữ bí mật, em cũng nhắc nhở anh một chuyện, anh xem đi, anh cả, A Thượng còn cả em nữa, đều thích ăn đồ ngọt.” Tạ Ái Văn giải thích, “Em nghĩ, hoàn toàn không phải bởi vì đối với đồ ngọt có bao nhiêu thích, mà là trong quá trình ăn đồ ngọt có thể cảm giác đủ no, đây mới là trọng điểm.”

Cười cười, “Mặc dù em không biết bọn họ có phải cũng giống như em không, nhưng mà em chính là nghĩ như vậy.”

“Sau khi ăn đồ ngọt sẽ rất vui vẻ sao?” Tạ Duẩn Ninh hỏi.

“Có thể cảm thấy bình tĩnh một chút.” Tạ Ái Văn nói, “Em không xác định được rốt cuộc có phải thật sự có thể bình tĩnh tâm tình hay không, nhưng mà khoa học đã nghiên cứu và chứng minh như vậy.” Cười rồi cắn một viên socola có nhân, hướng Tạ Duẩn Ninh nở nụ cười: “Anh tin tưởng khoa học không?”

Tạ Duẩn Ninh không trả lời.

Trên thực tế, hắn vẫn thật không biết phải trả lời như thế nào mới tốt.

Rõ ràng người Tạ gia có tài sản kếch xù mà người khác ngưỡng mộ không thôi, mỗi hậu bối cũng trở mã thông minh xuất sắc, lại phải dựa vào chất đường để hồi phục tâm tình — Vẫn cảm thấy có chút buồn cười.

“Em không rõ những thế gia khác như thế nào, nhưng em biết cha cũng rất thích đồ ngọt.” Tạ Ái Văn nói, “Cái bí mật này chỉ có em biết thôi... Bây giờ có thêm anh.”

Cảm ơn em đã chia sẻ cho anh một bí mật mà anh chẳng muốn biết...

Tạ Duẩn Ninh nói thầm trong lòng.

Nhưng mà, hắn hoàn toàn không nghĩ đến gia chủ của Tạ gia cư nhiên sẽ thiên vị đồ ngọt.

Mặc dù sự giải thích của Tạ Ái Văn có chút sai lầm, nhưng kỳ lạ là, Tạ Duẩn Ninh cảm thấy, đây đại khái không phải là nói dối.

Sau khi Tạ Ái Văn nói những lời này, liền không nói nữa, bắt đầu nói những chuyện khác với Tạ Duẩn Ninh, ví dụ như các loại tin tức trong giới kinh doanh — Đúng, chính là những câu chuyện mất mặt của đủ loại người.

Tạ Duẩn Ninh không biết được Tạ Ái Văn rốt cuộc là từ đâu mà thám thính được chuyện bát quái mà ngay cả những ký giả của những tờ báo nhỏ cũng không lấy được.

Sau khi nghe Tạ Ái Văn nói xong một loạt sự kiện, Tạ Duẩn Ninh mới bắt được cơ hội để hỏi Tạ Ái Văn: “Vậy, vị hôn thê của anh hai thì sao?”

Tạ Ái Văn dường như là rất lâu chưa từng tám chuyện bát quái với người khác, vẫn cứ nói mãi không ngừng về những tin tức bí mật, lúc này mới dừng lại một chút, uống ngụm nước, nghe được Tạ Duẩn Ninh hỏi mình, không hiểu mà hỏi ngược lại: “Chị ấy thế nào?”

“Có nghe đồn gì không?”

Tạ Ái Văn suy nghĩ một chút, hỏi Tạ Duẩn Ninh: “Anh muốn nghe tin tốt hay tin xấu?”

“Đương nhiên là tin xấu.” Hắn muốn nghe tin tốt để làm gì, tự ngược sao?

“Nói thật thì không có.” Tạ Ái Văn nói.

“Hả?”

“Chính là như vậy không sai.” Tạ Ái Văn nói, “Cho nên, chị ấy mới được chọn trúng.”

“Hoàn mỹ như vậy sao...” Tạ Duẩn Ninh nhỏ giọng lầm bầm.

“Hoàn mỹ?” Tạ Ái Văn hừ một tiếng: “Chỉ có thể nói là không có dấu vết mà thôi, sự thực rốt cuộc như thế nào thì ai mà biết được chứ?”

“Em không thích chị ấy?”

Tạ Ái Văn dường như cảm thấy vấn đề của Tạ Duẩn Ninh có chút kỳ lạ, nhìn nhìn hắn, nói: “Điều này với thích hay không có liên quan gì?”

“Sao em biết không có liên quan!” Tạ Duẩn Ninh cũng kinh ngạc. “Chúng ta nếu như không thích vị hôn thê của anh hai, vậy anh ấy cũng sẽ rất bối rối đi?”

“Hoàn toàn không.” Tạ Ái Văn nói. “Hơn nữa, chúng ta cũng không chán ghét cô gái đó. Mặc dù người mà cô ấy gả đã rời khỏi Tạ gia, nhưng thân phận của anh ấy cũng không phải là bí mật, cho nên cũng có thể mang đến lợi ích cho Tạ gia, đương nhiên cũng mang đến chỗ tốt cho gia đình của chính cô ấy, cho nên đây là một sự có qua có lại rất đáng giá, cũng không có ai sẽ phản đối.”

Mặc dù chính mình hoàn toàn không có cơ hội kết hôn, nhưng kết hôn là chuyện có thể tính toán như vậy sao?

Cuộc sống ác nghiệt giống như là một cuộc giao dịch.

Như vậy là đúng sao?

“Vậy anh hai thì sao?” Tạ Duẩn Ninh qua một lát mới hỏi.

“Anh ấy thì sao?”

“Anh ấy có yêu cô gái đó không?”

Tạ Ái Văn đầu tiên là sửng sốt một chút, sau đó cười: “Anh hỏi em, em hỏi ai đây, khó có được dịp thấy anh đối với một người có hứng thú, không bằng tự anh đi hỏi thử đi?”

Tạ Duẩn Ninh không trả lời.

Tôi cũng không có bị điên, sao có thể đi hỏi Tạ Diệc Đông.

Đột nhiên, chuông điện thoại vang lên.

Tạ Duẩn Ninh nhận máy.

Vậy mà là Hạ thúc. “Có chuyện gì sao Hạ thúc?”

“Diệc Đông thiếu gia không biết tại sao lại đem xe dừng ở bên ngoài.” Giọng nói của Hạ thúc rất phức tạp.

“Vậy mời anh ấy vào đi ạ.”

“Diệc Đông thiếu gia không chịu.” Giọng của Hạ thúc càng khó xử.

“A, vậy, vậy, anh ấy có chuyện gì vậy ạ?”

“Diệc Đông thiếu gia không trả lời...”

Được, tôi vẫn là nên trở về một chuyến đi.

Lúc này, Tạ Duẩn Ninh cũng hoàn toàn không có gì để nói, đứng dậy, muốn giải thích với Tạ Ái Văn ở đối diện.

Còn chưa đợi Tạ Duẩn Ninh nói, Tạ Ái Văn ngược lại vô cùng hiểu rõ mà cười nói: “Anh có việc gì sao? Vậy cùng nhau đi, cần em tiễn anh không?”

Này, thật là...

Đứa nhỏ này sao lại am hiểu việc thăm dò ý tứ qua lời nói và sắc mặt của người khác như vậy chứ?

21. Chương 20

Cuối cùng, Tạ Duẩn Ninh vẫn từ chối ý tốt của Tạ Ái Văn, để tài xế đưa mình về nhà.

Còn chưa đến cổng, từ xa xa đã nhìn thấy xe của Tạ Diệc Đông dừng trước cổng.

“Tiểu thiếu gia?” Tài xế xin chỉ thị của hắn muốn làm thế nào.

“Chú lái xe về đi, con lát nữa tự về.” Tạ Duẩn Ninh nói.

Sau khi xe dừng lại, Tạ Duẩn Ninh đi qua, gõ gõ lên cửa xe.

Kính xe hạ xuống, là tài xế của Tạ Diệc Đông, y ngồi ở ghế phó lái.

Tạ Duẩn Ninh đành phải đi vòng qua, gõ gõ lên cửa xe bên này.

Hiện tại thời tiết đã lạnh giá, Tạ Duẩn Ninh ôm lấy quần áo trên người.

Cửa xe qua một lát mới hạ xuống, lộ ra khuôn mặt không quá kiên nhẫn của Tạ Diệc Đông. “Sao?”

Xin anh đừng có cái kiểu cây ngay không sợ chết đứng được hay không, chỗ này là trước cửa nhà tôi mà.

Tạ Duẩn Ninh đen mặt: “Anh, anh tại sao lại dừng xe trước cửa nhà em? Tìm em có chuyện gì sao?”

“Nhà cậu?” Tạ Diệc Đông dường như cũng sững sốt một chút, sau đó quay đầu quan sát xung quanh. Đây!

Anh không cần nói với tôi rằng anh căn bản không phát hiện ra đây là chỗ nào nha!

Tạ Duẩn Ninh không nói gì mà nhìn Tạ Diệc Đông.

“Thật là.” Tạ Diệc Đông hừ một tiếng: “Làm phiền rồi.” Sau đó nói với tài xế: “Về thôi, thật xui xẻo, vậy mà đến nhầm chỗ.”

...Cái gì gọi là thật xui xẻo!

Tạ Duẩn Ninh giật giật khoé miệng.

Hơn nữa, đây không phải là anh tự đến hay sao? Thật quá đáng mà!

Tài xế ứng tiếng, sau đó nói lời tạm biệt với Tạ Duẩn Ninh, đóng cửa xe lại, nghênh ngang mà đi.

Tạ Duẩn Ninh ngây ngốc đứng tại chỗ, thật muốn lấy đá ném tới cái xe đó — Đáng tiếc trước cửa biệt thự đừng nói là hòn đá, mà ngay cả hạt bụi cũng không thấy đâu.

Người này rốt cuộc đến đây để làm gì vậy!

Tạ Duẩn Ninh mệt mỏi đi vào nhà.

Hạ thúc đi đến nhận lấy áo khoác, một bên nói với Tạ Duẩn Ninh: “Diệc Đông thiếu gia đi rồi sao?”

“Dạ...” Tạ Duẩn Ninh bất đắc dĩ, “Không biết rốt cuộc đến đây làm gì.”

Hạ thúc không lên tiếng, sau khi bận rộn một hồi, liền nói: “Hôm nay tôi có nhìn qua Diệc Đông thiếu gia.”

Tạ Duẩn Ninh dừng lại động tác đang làm, nhìn Hạ thúc, chờ đợi điều phía sau của ông.

“Diệc Đông thiếu gia có phải là sức khỏe không tốt hay không?” Hạ thúc nói.

Tạ Duẩn Ninh im lặng một chút, nói: “Ai biết được.”

“Tôi thấy Diệc Đông thiếu gia dường như không bình tĩnh như mọi ngày.” Hạ thúc nói.

Tạ Duẩn Ninh vẫn im lặng.

“Hôm qua bởi vì sự thất trách của tôi, cho nên khiến cậu bị sợ hãi, may mà Diệc Đông thiếu gia kịp thời chạy đến...” Hạ thúc lại nói, “Tôi dự định đi thăm Diệc Đông thiếu gia một chút, xin thiếu gia cho tôi nghỉ.”

Thúc muốn nghỉ cũng không cần tôi phải đến phê duyệt cho thúc nghỉ mà. Tạ Duẩn Ninh bất đắc dĩ thở dài: “Hạ thúc, thúc không cần vòng vo nhắc nhở con ngày hôm qua là anh hai cứu con, con ngược lại cũng muốn đi thăm.” Là y kêu tôi cứu, không cần đến gần y, tôi sao có thể còn đi qua khiến y khó chịu nữa.

“Cậu không cần đi, sao lại biết Diệc Đông thiếu gia nghĩ như thế nào?” Hạ thúc nói.

“Thúc thấy con kinh ngạc thì trong lòng rất vui sao?” Tạ Duẩn Ninh cười khổ. Không phải là để tôi đi sẽ tự tìm mất mặt sao.

“Tôi chỉ thấy cậu rất muốn đi thăm Diệc Đông thiếu gia.” Hạ thúc nói, “Mặc dù không hiểu cậu vì sao lúc nào cũng kiềm chế muốn tiếp cận Diệc Đông thiếu gia.”

Tạ Duẩn Ninh sững sốt một chút, nhìn Hạ thúc, cũng không lên tiếng.

Hạ thúc rất bình tĩnh mà nói: “Rất rõ ràng, vừa nhìn liền có thể nhìn ra được, cậu quan tâm quá mức tới Diệc Đông thiếu gia. Tôi nghĩ, cậu ấy có lẽ cũng cảm nhận được, điều này cũng là nguyên nhân khiến thái độ của Diệc Đông thiếu gia đối với cậu không giống với những người khác.”

...Kỳ thực, Hạ thúc, thúc thật sự là thể ngoại cao nhân, đúng rồi!

Tạ Duẫn Ninh kinh ngạc nhìn Hạ thúc.

Thấy vẻ mặt của Tạ Duẫn Ninh, Hạ thúc nở nụ cười: “Tóm lại, nếu như thật sự nghĩ như vậy, thì đi thôi.”

“Nhưng mà...” Tôi còn chưa có đủ dũng khí.

“Cho dù có bị cự tuyệt, cũng tốt hơn so với việc ở đây ngăn người.” Hạ thúc nói, “Hơn nữa, cậu cũng không biết rốt cuộc Diệc Đông thiếu gia nghĩ như thế nào mà, không phải sao?”

“Còn có.” Hạ thúc nháy mắt mấy cái, mỉm cười: “Tôi nhớ là áo khoác của Diệc Đông thiếu gia vẫn còn ở đây.” Nhìn nhìn Tạ Duẫn Ninh, qua một lát mới nói: “Có lẽ, Diệc Đông thiếu gia bị cảm rồi.”

Bị cảm?

Tạ Duẫn Ninh lập tức liên tưởng đến việc hôm qua Tạ Diệc Đông xử lý xong Khanh Trì Nhiễm liền đem áo khoác khoác cho mình, lẽ nào chính là bị cảm lạnh từ lúc đó?

“Mẹ của Diệc Đông thiếu gia bởi vì khó sinh mà mất đi, từ nhỏ cũng không có trường bối nào tương đối thân cận, dường như cũng không có bạn bè.”

“Tôi nghe nói, Diệc Đông thiếu gia ở một mình, trong nhà chỉ thuê người làm công theo giờ, điều này có nghĩa là muốn uống nước cũng không có ai giúp.”

“Nghe nói, vị hôn thê của Diệc Đông thiếu gia hoàn toàn không yêu cậu ấy, kết nghĩa vợ chồng với cậu ấy hoàn toàn là bởi vì gia tộc yêu cầu.”

“Nghe nói.”

Lần này sự bất quáị của Hạ thúc còn chưa nói ra, liền bị Tạ Duẫn Ninh ngắt lời.

Hắn kéo áo khoác đang treo trên tay của Hạ thúc qua: “Con đi ra ngoài một chút.”

“Tài xế biết Diệc Đông thiếu gia ở đâu, để họ đưa cậu đi.” Hạ thúc ở đằng sau cười tủm tỉm nói. “Tình cảm anh em tốt, là đáng giá để vui vẻ, không cần che che giấu giấu.”

Tôi nghĩ, Hạ thúc thúc có lẽ là hiểu lầm rồi.

Tôi xem trọng Tạ Diệc Đông hoàn toàn không phải là kiểu xem trọng giữa em trai đối với anh trai.

Tôi rất hy vọng có thể phủ phục anh ấy, hoặc là khiến anh ấy phủ phục tôi.

Tài xế quả nhiên biết rất rõ nơi ở của Tạ Diệc Đông, Tạ Duẫn Ninh chỉ lên xe, nói hai chữ: “Anh hai.”

Người ta vô cùng trôi chảy mà đáp ứng: “Được, khoảng 15 phút lộ trình, tiểu thiếu gia còn muốn đi nơi nào khác nữa không?”

“Trực tiếp tới đó đi.”

“Được, mời ngồi vững.”

Tạ Diệc Đông cũng không ở khu phố sầm uất, ngược lại sống ở một căn biệt thự ở gần khu vực ngoại ô.

Tạ Duẫn Ninh không hề biết đến nơi mà Tạ Diệc Đông ở, hắn chỉ biết Tạ Diệc Đông là một người cuồng công việc thường xuyên ở lại công ty.

Sau khi phân phó tài xế trong xe xong, Tạ Duẫn Ninh liền xuống xe, đi đến cánh cổng lớn.

Sau khi đẩy ra cánh cửa sắt chạm rồng có khắc hoa trắng, hiện ra trước mắt là một căn biệt thự có phong cách Châu Âu, diện tích xanh hoá của cả cái sân rất lớn, có lẽ là có thuê người làm vườn định kỳ đến chăm sóc hoa và cây cảnh, cho nên sân lớn như vậy thoạt nhìn cũng gọn gàng ngăn nắp, tuy là chưa đạt đến mức hoa lệ, nhưng cũng tràn đầy sức sống.

Ngay chính giữa sân, một cái nhà lầu hai tầng màu trắng lẻ loi đứng thẳng.

Trong sân yên tĩnh, không có một chút âm thanh nào.

Ngay cả tiếng chim hót và tiếng gió thổi cũng không có.

Ở đây, giống như là một toà thành nhỏ bị quên lãng.

Tạ Duẩn Ninh trèo lên thang gác, trước tiên là nhấn chuông cửa, qua một lát sau, bên kia bộ đàm mới truyền ra âm thanh của Tạ Diệc Đông: “Xin chào.”

...Đến mức này sao, ở nhà nghỉ ngơi cũng không cần giọng điệu lạnh lùng như vậy đi.

Tạ Duẩn Ninh đen mặt: “...Anh, là em.”

“Chờ, tôi mở video theo dõi.” Tạ Diệc Đông nói.

Anh muốn mở video theo dõi để làm gì? Xem tôi có bị người khác bắt giữ hay không hả?

Tạ Duẩn Ninh không nói gì.

“Có chuyện gì không?” Tạ Diệc Đông bên kia có lẽ là làm xong rồi, hỏi Tạ Duẩn Ninh.

“Anh có phải là ngã bệnh rồi không?” Tạ Duẩn Ninh vốn dĩ còn muốn nói chuyện dịu dàng một chút, trước tiên vào được rồi tính tiếp. Nhưng suy nghĩ một hồi, chính mình quanh co lòng vòng nói không chừng còn khiến cho tâm tình của Tạ Diệc Đông càng hồng hồng, còn không bằng nói thẳng luôn.

“Cậu quản được sao?” Tạ Diệc Đông đang hoảng không khách khí mà trả lời một câu.

Bình thường Tạ Diệc Đông chính là người cho dù vô cùng khó chịu, cũng sẽ không khiến người khác nhìn ra được tâm tình của y.

Hôm nay cứ nhiên nói ra những lời như vậy, khiến cho Tạ Duẩn Ninh càng thêm xác nhận phỏng đoán rằng y bị bệnh là đúng.

“Bác sĩ đến khám chưa?” Nghĩ cả nửa ngày, quyết định không để ý đến lời nói của Tạ Diệc Đông.

“Tôi cần bác sĩ đến làm gì? Đến để nhìn dáng vẻ bây giờ của tôi như vậy có bao nhiêu xui xẻo hả?” Tạ Diệc Đông hừ lạnh.

Được rồi, tôi biết rồi, anh chắc chắn là bị bệnh, hơn nữa có lẽ xem ra còn có chút chật vật.

Tạ Duẩn Ninh thở dài: “...Như vậy, để em vào xem anh đi.”

“Cút về đi.” Tạ Diệc Đông “cách” một cái cắt đứt cuộc nói chuyện.

Tạ Duẩn Ninh đương nhiên không thể cút, hần đầu tiên là cầm lấy điện thoại gọi điện thoại cho bác sĩ gia đình, nói rõ tình trạng cơ thể của Tạ Diệc Đông, sau đó nói tài xế đi qua lấy thuốc và đơn thuốc, chính mình thì đi vào cửa hàng tiện lợi ở gần đó, chọn một hộp kẹo cực kỳ ngọt, sau đó quay trở lại.

22. Chương 21

Đứng trên bậc thang, một lần nữa nhấn chuông cửa.

“Xin chào.” Một lần nữa là sự trả lời cứng nhắc của máy móc. Nhưng lập tức lại đổi thành: “Sao vẫn là cậu, không phải kêu cậu cút rồi sao?”

“Anh, em mua kẹo ở cửa hàng tiện lợi, là loại vô cùng ngọt.” Tạ Duẩn Ninh mỉm cười.

“Cậu rốt cuộc đến đây làm gì?”

“Thăm bệnh a, thuận tiện đem cái này cho anh.” Giơ cái túi có màu sắc rực rỡ trên tay lên. “Nhân viên cửa hàng nói lượng đường trong kẹo vô cùng cao.”

“Lời của nhân viên cửa hàng mà cậu cũng tin.” Tạ Diệc Đông lạnh lùng hừ một tiếng, đồng thời cửa phát ra một âm thanh rất nhỏ: “Cầm vào đây.”

Tạ Duẩn Ninh hé môi cười — Đoán đúng rồi, hẳn phỏng đoán trong nhà Tạ Diệc Đông có thể không có đồ ngọt gì, đối với một người xem ngọt như mạng mà nói, nhất định sẽ vô cùng khó chịu.

Đẩy cửa ra đi vào.

Bên trong nhà của Tạ Diệc Đông cũng đều là trắng như tuyết, cầu thang là dạng xoắn, mặc dù từ bên ngoài thấy chỉ có hai lầu, nhưng sau khi đi vào mới phát hiện kỳ thực ở chính giữa còn có một gian nhỏ nữa.

Kết cấu vô cùng khéo léo nhưng kỳ lạ.

Trên vách tường treo đầy tranh đủ các kiểu các loại, ngay cả trên trần nhà cũng vẽ những tĩnh vật màu sắc tươi đẹp. Mặc dù chủng loại của các bức tranh phong phú, nhưng Tạ Duẩn Ninh phát hiện, cứ nhiên không có xuất hiện người, toàn bộ là phong cảnh động vật thực vật.

Người đang đi ở cầu thang, tiếng bước chân phát ra vang vọng trong không gian trống rỗng.

...Ở đây có phải quá vắng vẻ hay không?

Dưới sự so sánh, mặc dù bố cục trong này dường như dày đặc hơn so với nơi ở của mình một chút, cũng không có chỗ nào đặc biệt trống, nhưng chính là cảm thấy...

Thật trống trải a, cảm giác như vậy.

Nhà mặc dù rất độc đáo, nhưng không hề có các loại phong cách như người bình thường, xem ra càng giống như đi vào một cái hộp đồ chơi bị lật ngược.

Dọc theo cầu thang đi lên, Tạ Duẩn Ninh đột nhiên có một cảm giác giống như trong truyện cổ tích.

Tạ Diệc Đông chính là công chúa bị mù phù thủy nguyên rửa, đang im lặng mà ngủ, còn chính mình lại là dũng sĩ phải hôn tỉnh công chúa vậy.

Được rồi, trên thực tế, chính mình chỉ là tay cầm một hộp kẹo leo lên làm yên lòng ma vương kia bởi vì thiếu đường mà tâm tình cực kỳ ác liệt.

Đầu kia của cầu thang, cuối cùng cũng thấy được Tạ Diệc Đông cũng không hề thay quần áo, chỉ là đang ngồi ngẩn người.

Sắc mặt của anh ấy có chút ửng đỏ không bình thường.

Theo như người Châu Á mà nói, Tạ Diệc Đông được coi là rất trắng, nhưng lại không lộ ra vẻ không khỏe mạnh, bình thường màu da ngược lại có chút giống như ngọc, có cảm giác thông suốt.

Nhưng bây giờ Tạ Duẩn Ninh thấy được sắc mặt của Tạ Diệc Đông là trắng bệch không chút sức sống.

Ngược lại thoát nhìn có chút đáng yêu.

Nhưng mà, điều này cũng nói rõ, Tạ Diệc Đông có lẽ bệnh không nhẹ.

Thấy Tạ Duẩn Ninh đi lên, Tạ Diệc Đông cũng không nói lời nào, trực tiếp giơ tay ra.

Tạ Duẩn Ninh rất thành thật đem cái túi kẹo trên tay mở ra, lấy một viên.

Tạ Diệc Đông xé bao bì bỏ vào miệng một viên, mới phàn nàn: “Cậu xem tôi là con nít hả? Còn cần cậu phát!”

Nếu như vậy không vừa lòng, thì anh nhả ra đi!

Tạ Duẩn Ninh im lặng trừng mắt nhìn y.

“Cho tôi.” Tạ Diệc Đông ý bảo y muốn cái túi này.

“Ăn kẹo nhiều không tốt.” Từng người từng người đều nhiệt tình với đồ ngọt như vậy, Tạ Duẩn Ninh hoài nghi người Tạ gia cuối cùng có thể toàn bộ đều mắc bệnh tiểu đường hay không.

Tạ Diệc Đông mới không quản Tạ Duẩn Ninh nghĩ như thế nào, vươn tay: “Cho tôi.”

Tạ Duẩn Ninh theo bản năng mà lùi về sau một bước.

Kết quả, Tạ Diệc Đông té nhào vào người Tạ Duẩn Ninh.

“A.” Tạ Diệc Đông ngây ngốc nhìn Tạ Duẩn Ninh.

“A cái gì mà a, từ trên đầu của tôi đứng lên!” Tạ Duẩn Ninh đen mặt. Cái tên này lại có thể cứ như vậy mà nằm không nhúc nhích.

“Thì ra...” Tạ Diệc Đông nhỏ giọng thì thầm, bò dậy: “Cảm xúc của con người là như vậy.”

Đây là như thế nào, lẽ nào anh chưa từng tiếp xúc với người khác!

Tạ Duẩn Ninh đen mặt.

Đột nhiên lại nhớ đến lời nói của Hạ thúc nói với mình.

Lại nhìn Tạ Diệc Đông đang phát ngốc mà nhìn túi kẹo trên tay mình, nghĩ đến cái tên này dù sao cũng cái gì không rõ ràng, còn không bằng nhân cơ hội này mà hỏi y một vài chuyện mà bình thường mình không dám hỏi.

“Này, anh nghiêm túc trả lời em, em sẽ đưa cho anh, anh muốn cái này không?” Lắc lắc cái túi.

“Cậu muốn hỏi cái gì?” Cho dù là sốt đến nổi ý thức có chút mơ hồ, vừa nghe được Tạ Duẩn Ninh nói như vậy, y theo bản năng nâng cao đề phòng.

Anh rốt cuộc có bao nhiêu tâm đề phòng người khác vậy...

Tạ Duẩn Ninh vô lực nhìn Tạ Diệc Đông: “Chỉ là vài vấn đề đơn giản, nếu như anh không muốn trả lời có thể không cần trả lời.” Thoáng thấy ánh mắt của Tạ Diệc Đông nhất thời sáng lóng lánh, lập tức bổ sung: “Em hài lòng rồi mới đưa cái này cho anh.” Có lẽ không vậy, người thì phát sốt đến mơ hồ vậy mà còn không quên tính kế người khác.

Không biết kêu cấp dưới đi mua đồ ngọt cho chính mình, lại vẫn nhớ được sơ hở trong lời nói của mình — Tôi chắc nên nói là anh ấy bản tính ác liệt sao?

“Thích.” Tạ Diệc Đông khẽ hừ một tiếng, cũng không nói gì nữa.

Tạ Duẩn Ninh xem như là y đã đáp ứng, lắc lư túi kẹo trong tay, sau khi thành công hấp dẫn sự chú ý của y, liền nói: “Anh rất ghét em sao?”

“Nếu như cậu lập tức đem cái này cho tôi, tôi sẽ càng thích cậu hơn.” Tạ Diệc Đông nhìn chằm chằm túi kẹo mà trả lời.

Câu trả lời của Tạ Diệc Đông khiến cho Tạ Duẩn Ninh có chút ngoài ý muốn.

Hắn chỉ cầu mong Tạ Diệc Đông đừng ghét mình là được rồi, lại không ngờ rằng y sẽ nói ra chữ thích.

“Thích?” Tạ Duẩn Ninh nhỏ giọng lặp lại. Thanh âm vừa phát ra, mới phát hiện, chính mình vậy mà run rẩy nói ra.

Tạ Diệc Đông chỉ chỉ túi kẹo.

Tạ Duẩn Ninh lập tức lấy ra một viên cho y.

Sau khi nuốt xuống, Tạ Diệc Đông mới nói: “Không ngọt.”

“Hả?” Tạ Duẩn Ninh trừng to mắt, lật ra một viên bỏ vào miệng.

Ô hô!

Như vậy còn nói không ngọt?

Hắn vội vàng nhả ra, chép chép miệng, cảm giác hai cánh môi của mình muốn dính cùng một chỗ.

“Không ngọt, đúng không?” Tạ Diệc Đông nhìn vẻ mặt của Tạ Duẩn Ninh, oán trách nói: “Cậu bị nhân viên cửa hàng lừa rồi.”

...Không, tôi cảm thấy, nhân viên cửa hàng thật sự quá khiêm tốn rồi, độ ngọt như vậy quả thực là quá mức đáng sợ.

“Gần đây a... Luôn cảm thấy không ngọt, ăn đồ ngọt cũng không thấy ngọt, không có cách nào cảm thấy an tâm...” Tạ Diệc Đông đột nhiên lầm bầm khổ não oán trách, “Vốn dĩ muốn ăn đồ ngọt, đều cảm thấy không ngọt. Ăn vào không ngon chút nào.”

Ý là nói đồ ngọt sẽ làm cho có cảm giác no sao?

Tạ Duẩn Ninh nghe không quá rõ ràng lời nói của Tạ Diệc Đông, nhưng nghĩ đến lời nói lúc trước Tạ Ái Văn nói với chính mình, cũng cảm thấy không phải quá khó để lý giải lời nói của Tạ Diệc Đông.

“Thật đáng ghét, thật đáng ghét a.” Tạ Diệc Đông cúi đầu, oán niệm, “Cái gì cũng không bằng lúc trước, ngay cả đồ ngọt cũng không ngọt, thật đáng ghét thật đáng ghét.” Một bên đem giấy bọc trên tay giống như trút giận mà kéo cho biến hình.

Tạ Duẩn Ninh thở dài, “Anh ăn cơm chưa?”

“Hả?” Tạ Diệc Đông không hiểu ra sao cả mà ngẩng đầu nhìn Tạ Duẩn Ninh đối diện.

“Em đói bụng, còn chưa ăn cơm trưa.” Tạ Duẩn Ninh nói như vậy, rồi đứng lên, “Tủ lạnh nhà anh có đồ ăn không?” Xem dáng vẻ của Tạ Diệc Đông cùng với cách cư xử thần kinh như vậy cũng liền biết được y chắc chắn ngoại trừ kẹo mà mình cho thì chưa ăn cái gì khác.

“Không rõ.” Tạ Diệc Đông sững sờ trả lời.

“Phải không?” Tạ Duẩn Ninh mở tủ lạnh, nhìn vào bên trong.

Ngoài ý muốn là đồ đặc bên trong vô cùng đầy đủ.

Có lẽ là người giúp việc theo giờ mỗi lần đều bổ sung đầy đồ ăn.

“Em chỉ biết làm cơm chiên.” Tạ Duẩn Ninh thấy Tạ Diệc Đông đang nhìn mình, “Làm cho anh một bát canh rong biển ha, cái đó em biết làm.” Nói tiếp lại thật sự xấu hổ, chính mình đối với trù nghệ có thể hoàn toàn không am hiểu, chỉ là biết làm vài món cực kỳ đơn giản thôi.

Tạ Diệc Đông không để ý đến Tạ Duẩn Ninh, chỉ là nhìn túi kẹo trên tay của hắn.

“Ăn cơm xong có thể cho anh.” Bởi vì Tạ Diệc Đông lúc này hoàn toàn không giống với bình thường khôn khéo, thông minh, lạnh lùng như vậy, cho nên Tạ Duẩn Ninh ở chung cũng cảm thấy thoải mái rất nhiều.

“Toàn bộ hả?”

“Uhm.” Tạ Duẩn Ninh gật đầu.

“Không phải là muốn hỏi chuyện gì sao?”

Tạ Duẩn Ninh cười cười: “Đột nhiên cảm thấy, mấy vấn đề đó cũng không quan trọng.”

Ghét tôi, thích tôi, có cái gì quan trọng đâu?

Chỉ muốn biết tôi có thể vì y làm chút chuyện gì, mà y cũng thực sự tiếp nhận, như vậy là đủ rồi.

23. Chương 22

Mặc dù chỉ là món cơm chiên trứng vô cùng bình thường, nhưng bởi vì Tạ Duẩn Ninh cũng coi như là có thời gian dài “công tác”, cho nên làm ra được rất nhanh.

Sau khi thành thạo làm xong, lại làm xong canh cho Tạ Diệc Đông — Dưới sự oán trách không ngừng của Tạ Diệc Đông, dưới uy lực của người nào đó, chỉ ra ba viên kẹo.

Cuối cùng cũng làm xong cơm trưa, bưng lên bàn.

“Cái này thì có cái gì mà ăn.” Tạ Diệc Đông không hài lòng nhìn món cơm chiên vô cùng bình thường đến nỗi không khiến cho người khác sinh ra cảm giác thèm ăn trước mắt, vẻ mặt chán ghét.

Tạ Duẩn Ninh giơ lên túi kẹo trên tay.

“...” Tạ Diệc Đông im lặng một chút, cầm lấy cái muỗng lên bắt đầu ăn cơm chiên bóng nhẫy. “Tôi là người bệnh đó, cậu cho tôi ăn đồ ăn nhiều dầu mỡ như vậy sao, tôi sẽ bệnh càng thêm nghiêm trọng.”

Tạ Duẩn Ninh dở khóc dở cười — Có người bệnh như vậy sao? Rõ ràng thoát nhìn đã sốt đến mơ hồ, vậy mà còn không hiểu được chính mình đã ngã bệnh...

Nhưng mà, lời y nói cũng có đạo lý, Tạ Duẩn Ninh suy nghĩ một chút, nói: “Nếu không, em ra ngoài mua chút cháo về cho anh?” Hình như người bệnh thì phải ăn cháo mới hợp lý...

Tạ Diệc Đông ngẩng đầu: “Đi ra ngoài thì đừng vào lại nữa.” Hung hăng mà cảnh cáo, “Tôi không đùa đâu.”

Tạ Duẩn Ninh đen mặt — Tính cách như vậy có bao nhiêu thói nát a, lão nhân gia nhà anh đã sinh bệnh rồi thì không thể yên tĩnh một chút sao?

“Vậy thì làm sao?” Tạ Duẩn Ninh khó xử mà nhìn Tạ Diệc Đông đang đau khổ mà nuốt đồ ăn, “Em không biết nấu cháo...”

“Thật vô dụng.” Tạ Diệc Đông không chút lưu tình mà khinh bỉ.

Tạ Duẩn Ninh bĩu môi — Không phải chứ, tôi thật sự rất ghét cái tên gia hoả sinh bệnh bất thường này!

“Cho tôi kẹo.” Tạ Diệc Đông giơ tay ra, “Khó ăn, tôi ăn không vô.”

“Không được!” Tạ Duẩn Ninh ôm lại túi kẹo, đặt qua một bên: “Anh mới ăn 3 viên rồi, cái gì cũng không ăn, bệnh làm sao mà tốt lên được?”

“Tôi bổ sung đường.” Tạ Diệc Đông nói như chuyện đương nhiên.

... Anh phải dựa vào đường để sống đến bây giờ sao?

Tạ Duẩn Ninh thật hết chỗ nói rồi.

Trực tiếp cự tuyệt: “Tóm lại, anh ăn thêm một chút em liền cho anh kẹo.”

Có thể trong cuộc đời của Tạ Diệc Đông chưa từng xuất hiện chuyện không như ý như vậy, y giận rồi, trực tiếp đem đĩa đồ ăn trước mặt quét xuống đất.

Một tiếng “Xoảng”, từ bàn rơi xuống đất tan nát, đương nhiên, buổi trưa của Tạ Duẩn Ninh cũng vậy đầy đất.

Tạ Duẩn Ninh nhăn mi, trừng mắt nhìn Tạ Diệc Đông.

Hết lần này tới lần khác Tạ Diệc Đông vẫn không có một chút hối lỗi nào, làm ra vẻ đương nhiên nhìn Tạ Duẩn Ninh: “Bây giờ thì không có rồi, cho tôi kẹo.”

Tạ Duẩn Ninh liếc một cái, khẽ cắn môi, dời cái đĩa của mình qua, cầm muỗng múc một muỗng lớn: “Em dứt anh!” Hắn thật sự là ngiên răng mà nặn ra ba chữ này.

Nói thật ra, nếu như không phải thấy lâu như vậy mà không có một người nào đến thăm cái tên gia hoả này, hắn đã sớm cút xéo luôn rồi.

Vậy mà mình lại thích người này, nhưng hiện tại cái tên gia hoả này chỉ là làm loạn thất thường.

Tạ Diệc Đông không hiểu được tại sao mà ngăn người, sau đó, không nhúc nhích.

“Há miệng.” Tạ Duẩn Ninh múc một muỗng, đưa tới bên môi y mà chọc chọc.

Vốn dĩ cho rằng cái tên gia hoả này sẽ già vò mình.

Lại không ngờ Tạ Diệc Đông vậy mà vô cùng phối hợp há miệng ra.

A? Tốt vậy sao?

Tạ Duẩn Ninh sửng sốt.

Đương nhiên, sưng sốt thì sưng sốt, nhưng động tác trên tay dù sao cũng không thể dừng, nếu không đại thiếu gia Tạ Diệc Đông chốc lát tâm tình biến đổi, chính mình lại lãng phí một mớ công phu?

Cơ hội tuyệt vời như vậy sao có thể để nó chạy đi chứ!

Sau đó, Tạ Duẩn Ninh hăng hái mà dứt cơm rồi lại dứt canh cho Tạ Diệc Đông.

Sau khi giải quyết toàn bộ mới nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Đem túi kẹo đưa cho Tạ Diệc Đông — Tuỳ ý anh muốn ăn bao nhiêu thì ăn! Dù sao cũng có đồ ăn lót bụng rồi.

Tạ Diệc Đông liếc mắt nhìn túi kẹo, không hứng thú lắm: “Khó ăn cực kỳ, không cần.” Quay đầu đi thẳng về phòng.

Tạ Duẩn Ninh kinh ngạc nhìn bóng lưng của Tạ Diệc Đông — Không phải chứ! Y cứ nhiên từ chối kẹo.

Tạ Diệc Đông đi được vài bước, đột nhiên quay đầu lại nói: “Tôi bây giờ đi ngủ, cậu phải ở lại đây, nếu như tôi tỉnh dậy phát hiện cậu không ở đây, cậu liền đợi Phạm gia xui xẻo đi.”

Tạ Duẩn Ninh đen mặt — Cho dù anh không dùng Phạm gia để uy hiếp em, em cũng sẽ đợi đến khi anh chuyển biến tốt rồi mới đi, dù sao anh cũng không có ai thăm bệnh, chăm sóc, em rất sợ anh chết ở đây luôn!

Hơn nữa cho dù anh lấy Phạm Trì ra uy hiếp em, cũng không cần đâu, bởi vì em căn bản không thừa nhận tình cảm của em và Phạm Trì có bao nhiêu sâu sắc...

Mặc dù nghĩ như vậy, Tạ Duẩn Ninh vẫn gật đầu: “Em biết rồi” Mỉm cười, “Anh mau đi nghỉ ngơi đi, em đã kêu người lấy thuốc cho anh rồi, dậy thì uống thuốc.”

Tạ Duẩn Ninh đáp ứng làm cho Tạ Diệc Đông sưng sốt một chút, sau đó không nói một lời mà xoay người đi về phòng.

Sau khi lão gia Tạ Diệc Đông về phòng, Tạ Duẩn Ninh dọn dẹp, rửa bát xong, sau đó trở lại phòng tiếp khách ở thang gác — Nhà của Tạ Diệc Đông rất kỳ lạ, vừa lên cầu thang chính là phòng khách, đằng trước phòng tiếp khách lại là phòng ngủ, phòng bếp thì lại ở giữa hai tầng lầu, cảm giác chính là hoàn toàn không giống với kết cấu nhà người bình thường.

Sợ làm phiền đến giấc ngủ của Tạ Diệc Đông, cho nên hẩn ngay cả ti vi máy tính cũng không dám dùng, chỉ là tìm một quyển sách ở trên kệ sách làm bình phong, cẩn thận lật xem.

Chính mình hoàn toàn không phải là Thánh mẫu Maria, cũng chẳng từ bi lương thiện, nhưng bất cứ ai, thấy người mình thích không có chỗ dựa như vậy, đều không thể buông tay mặc kệ được.

Qua nửa tiếng, Tạ Duẩn Ninh đi xuống lấy thuốc, sau đó một bên nhỏ giọng gọi điện thoại hỏi ý kiến bác sĩ, một bên vào phòng bếp nấu nước, chuẩn bị thử làm cháo.

Tạ Diệc Đông biết chất lượng giấc ngủ của chính mình luôn không tốt, lại rất khó đi vào giấc ngủ, cho nên mỗi ngày chỉ ít sẽ bảo đảm đảm ngủ đủ giờ.

Nhưng lần này có lẽ thật sự là thời gian nghỉ ngơi thiếu hụt quá nhiều, cứ nhiên thân thể sẽ bởi vì bị lạnh dẫn đến phát sốt.

Lúc mở mắt ra, đồng hồ treo tường báo cho y đã 5 giờ chiều.

Thời tiết mùa đông luôn tối rất sớm, vậy mà mới có 5 giờ, bóng đêm cũng bao phủ lên không khí xung quanh, lên hàng cây ngô đồng ngoài cửa, vài lá cây bị tàn phá muốn rơi xuống, gió từ trên ngọn cây thổi qua, khiến cho những cái lá cây đó vẫn còn đang giùng giàng không chịu rơi xuống xào xạc xào xạc.

Y đã quen với việc rời xa quần chúng, cũng đã quen an tĩnh.

Có lẽ, con người thật sự là động vật quần cư, nhưng đối với y mà nói, có lẽ một mình sẽ nhẹ nhàng hơn.

(Mã Mã: Sau đây là suy nghĩ của Tạ Diệc Đông, nên mình dùng “hẩn” luôn nhé)

Bởi vì tôi từ nhỏ đã hiểu rõ, chính mình không giống với những người đó.

Con người quen chia sẻ.

Rất nhiều người đều như vậy, cảm nhận giống nhau nếu như đạt được sự tán đồng của người khác, thì sẽ trở nên rất sinh động, giống như là cảm giác tồn tại bị đánh đồng, cuối cùng cũng tìm được ý nghĩa sinh tồn.

Những thứ tốt, những thứ xấu, tâm tình vui vẻ, tâm tình buồn bã, đều muốn mang ra chia sẻ.

Chia sẻ niềm vui sẽ càng vui hơn, chia sẻ nỗi buồn sẽ trở nên nhẹ nhàng hơn.

Đây chính là con người.

Nhưng mà, tôi hoàn toàn sẽ không như vậy.

Hắn cũng không rõ bản năng của con người như vậy rốt cuộc là từ đâu mà có.

Chia sẻ, là hai chữ rất kỳ lạ.

Tôi vẫn không có cách nào hiểu được.

Cho dù là mang theo bộ mặt giả dối sống qua nhiều năm như vậy, lâu đến nỗi chính mình cũng đã quên chính mình của lúc ban đầu là người như thế nào, mà phải thích ứng trong xã hội loài người tràn ngập sự chia sẻ.

Lại vẫn không thể lý giải được chính mình rốt cuộc đang làm gì.

Tâm trạng vui vẻ, là của tôi, tâm trạng buồn bã cũng là của tôi.

Dụng cụ mà tôi sử dụng, là của tôi, những thứ mà tôi vứt đi, cũng là của tôi.

Thậm chí, tôi hận không thể đem không khí đều đóng gói lại, bởi vì tôi cũng đang hít thở bầu không khí này, cho nên, nó cũng là của tôi.

Theo bản tính của con người mà nói, y đương nhiên biết cách nghĩ của chính mình vô cùng kỳ quái, dù sao, người có suy nghĩ như vậy có lẽ rất ít, hoặc là nói vô cùng ít, nếu không thì thế giới này đã sớm loạn hết cả rồi.

Vì thế, tôi cũng quen với sự chia sẻ.

Tôi hoàn toàn không biết tại sao phải chia sẻ, tôi một chút cũng không có từ trong cái gọi là chia sẻ mà đạt được niềm vui, hài lòng, nhưng mà tôi dần dần hiểu rõ chính mình nếu đã là con người, thì phải tuân thủ theo quy luật của đại đa số con người, nếu không sẽ bị coi như là dị số.

Mặc dù là như vậy, khi tôi biết người con trai lúc nào cũng ngốc ngốc nhìn tôi rơi xuống sườn dốc mà chết, thấy được y bị cá biển gặm đến nỗi thân thể hoàn toàn thay đổi, vẫn cảm thấy phần nộ.

Không phải là thích tôi sao?

Không phải là chú ý đến tôi sao?

Rõ ràng tôi còn đang sống, y lại chết trước rồi!

Ánh mắt như vậy, đã không còn nữa rồi.

Cho nên, tôi ghét sự tiếp cận mà không bảo đảm, con người yếu đuối như vậy, một giây trước còn nói yêu, giây tiếp theo có thể đem người ta vứt bỏ.

Tình cảm cái gì, yếu đuối nhất, không chịu nổi một kích.

Tôi ghét Tạ Duẩn Ninh bây giờ.

Cực kỳ chán ghét.

Thật sự, vô cùng chán ghét..

Tạ Diệc Đông đỡ đầu, có chút choáng váng mà bò dậy, lặng lẽ đi đến cửa phòng bếp, thấy Tạ Duẩn Ninh đang phát ngốc ở bên trong luống cuống tay chân, khiến cho chén đĩa xung quanh lăn lóc ở trên bồn rửa bát.

Tôi xác định, tôi thật sự vô cùng ghét y.

Tôi rõ ràng đã cắn chặt răng, đem y đẩy ra đủ xa.

Vậy mà còn lăn trở lại.

Tôi bây giờ càng ghét y hơn.

Ghét đến nỗi, tôi đã nghĩ khiến cho y cũng không còn tự do.

24. Chương 23

Nhìn thành quả lao động cả một buổi chiều của chính mình, Tạ Duẩn Ninh rất có thành tựu liên cảm khái: Quả nhiên, nếu như chỉ vài chuyện không quan trọng, chỉ cần nghiêm túc mà làm, vẫn có thể thành công.

Đúng, hẳn đã thành công nấu ra một nồi cháo trắng trắng mềm mềm vẫn rất đặc.

“Lần này cuối cùng cũng được rồi.” Hắn nhỏ giọng lầm bầm, lấy cái muỗng múc một muỗng vào bát, chính mình uống một hớp trước.

Mặc dù chưa nói tới có ăn ngon hay không, nhưng mà cũng không có mùi khét như những nồi cháo trước.

Ước chừng cảm giác được đồ ăn có thể vào miệng, bụng cũng bắt đầu kêu lên.

Hắn theo bản năng mà sờ sờ bụng.

Lại nói tiếp, dường như hôm nay còn chưa có ăn cái gì cả?

Đứng sau lưng hắn, bên ngoài cửa thủy tinh nhìn hắn, con người của Tạ Diệc Đông cũng mờ mịt một chút.

Thế là, hắn mở tủ lạnh lấy ra một lon dưa muốn mở ra, đặt lên bàn — Hắn cũng không có dự định ngược đãi chính mình.

Một nồi cháo lớn như vậy, cũng đủ cho Tạ Diệc Đông ăn, chính mình ăn bớt một chút cũng chẳng có liên quan gì đâu.

Lại nói tiếp, chính mình ngược lại rất ít ăn đồ ăn ở bên ngoài, bất luận là chính mình lúc trước hay là bây giờ, phạm vi hoạt động dường như cũng không lớn.

Coi như là lúc trước sinh hoạt của chính mình có chút loạn thất bát tao, cũng luôn cảm thấy, việc cơm nước như vậy nên xem như là so với động tác của chính tôi không thích hợp tiến hành ở nơi không quen thuộc đó.

Lại nói tiếp, thật ra thì ở một vài phương diện nào đó tôi trái lại có vài nguyên tắc lạ lùng.

Tạ Duẩn Ninh vừa suy nghĩ miên man, vừa một miếng rau dưa một muỗng cháo mà ăn “cơm trưa”.

Nhưng mà, Tạ Diệc Đông sao lại ngủ lâu như vậy chứ? Không phải là hôn mê luôn rồi sao?

Tạ Duẩn Ninh ngậm cái muỗng, theo bản năng xoay đầu nhìn phương hướng phòng của Tạ Diệc Đông.

Lúc này không nhìn thì còn tốt, vừa nhìn khiến cho hắn xem chút nữa phun cháo ra ngoài.

Tạ Diệc Đông chân thực đang đứng ở bên ngoài cửa thủy tinh của phòng bếp nhìn chính mình!

Y đã đứng bao lâu rồi?

Tạ Duẩn Ninh sững sờ rút cái muỗng đang ngậm trong miệng ra — Trời ơi, đáng vẻ hiện tại của tôi không có chút hình tượng nào, phòng bếp thì lộn xộn như vậy...

Tạ Diệc Đông không phải là đang tích góp sự phẫn nộ muốn điên lên đi.

Thấy Tạ Duẩn Ninh đang nhìn chính mình, Tạ Diệc Đông mở cửa tủ kính, lách qua những dụng cụ nhà bếp loạn thất bát tao mà đi vào, nâng một cái ghế ngã xuống đất lên, ngồi đối diện với Tạ Duẩn Ninh.

Tạ Duẩn Ninh ngây ngốc nhìn động tác của Tạ Diệc Đông.

Tạ Diệc Đông vươn tay, chỉ chỉ cháo trước mặt Tạ Duẩn Ninh, lại chỉ chỉ chính mình.

Tạ Duẩn Ninh lập tức hiểu ý: “Em lập tức múc cho anh.” Vừa nói, vừa đứng dậy.

“Tôi muốn cái này.” Tạ Diệc Đông lần nữa chỉ vào bát cháo của Tạ Duẩn Ninh.

“Hả?” Tạ Duẩn Ninh kinh ngạc nhìn Tạ Diệc Đông: “Nhưng mà, cái này em đã ăn qua rồi, anh...” Lời nói phía sau, dưới sự uy áp của Tạ Diệc Đông đã tự động tiêu tan.

“Cậu ở đâu ra mà nhiều lời thừa như vậy chứ.” Tạ Diệc Đông không nhẫn nại mà nhìn Tạ Duẩn Ninh, sau đó lại nhìn sang rau dưa: “Sau lại ăn cái này? Cậu chán sống rồi hả?”

“A?” Tạ Duẩn Ninh cũng nhìn nhìn rau dưa, sau đó nói: “...Cháo không phải là ăn cùng với rau dưa sao?”

Tạ Diệc Đông một lần nữa khinh thường mà liếc y một cái, đứng dậy: “Các thực phẩm rác rưởi này tôi sẽ không ăn.” Vừa nói, vừa đi trước bàn bếp.

Tạ Duẩn Ninh ngây ngốc nhìn động tác của Tạ Diệc Đông — Người này không phải muốn tự làm cơm tối chứ!

“Cậu đến nhà tôi làm phản sao?” Tạ Diệc Đông tỉ mỉ nhìn, mới phát hiện tình trạng của phòng bếp so với lúc trước càng thêm thảm hơn.

Rãnh nước bị nghẹt, cái nồi dùng để xào rau bị Tạ Duẩn Ninh lấy đến múc đầy cháo — Bởi vì những cái nồi khác ngay cả đáy nồi đều bị cháy khét lẹt, cháo lỏng khắp nơi, trong thùng rác ném những sản phẩm thất bại của Tạ Duẩn Ninh, hạt gạo vấy đầy đất.

Tạ Duẩn Ninh cũng ý thức được điều này, nhỏ giọng thăm thì: “Em vốn định ăn xong sẽ dọn dẹp.”

Tạ Diệc Đông liếc Tạ Duẩn Ninh một cái: “Chờ.”

A?

Tạ Duẩn Ninh vẫn có chút áy náy nhìn Tạ Diệc Đông ngây người ra.

Sự tình xuất hiện tiếp theo khiến cho hắn chấn động, hắn thấy Tạ Diệc Đông mang tạp dề lên người, vô cùng thành thực nhanh chóng xử lý cục diện rối rắm mà chính mình tạo thành, sau đó nhặt rau rửa sạch bỏ vào trong nồi xào lại bỏ thêm vào một ít gia vị.

Không đến 20 phút, phòng bếp đã khôi phục lại ngăn nắp sạch sẽ, ba đĩa đồ ăn dọn lên bàn.

Tạ Duẩn Ninh không có cách nào tin tưởng mà nhìn Tạ Diệc Đông cởi tạp dề lại ngồi trở về chỗ đối diện với chính mình.

“Ngần người cái gì.” Tạ Diệc Đông nhìn Tạ Duẩn Ninh đang há to miệng mà ngây ngốc.

Không, anh như vậy em làm sao chịu nổi a!

Anh...

Tạ Duẩn Ninh hoàn hồn, ấp a ấp úng cả nửa ngày, mới lúng túng nói ra: “...Anh là người bệnh. Em còn hại anh...” Cư nhiên biến thành tôi được chăm sóc, hết chỗ nói luôn rồi...

Tạ Diệc Đông cười lạnh một tiếng, “Có sức nói chuyện không bằng ăn hết những món này đi.” Ngay sau đó ngẩng ngẩng tay áo: “...Đều là mùi dầu mỡ. Tôi đi tắm.”

“Này!” Tạ Duẩn Ninh đen mặt, “Cơm tối của anh đâu?” Vừa rồi kiên quyết đem cháo của tôi đi là anh đó!

“Tắm xong rồi nói.” Tạ Diệc Đông uể oải mà trả lời, đi về phía phòng tắm, đi được vài bước, lại nói: “Còn có, nếu như cậu tùy tiện rời đi, thì đừng bao giờ đến đây nữa. Cho dù có đến, tôi cũng sẽ không gặp cậu.”

Cái gì gọi là tùy ý rời đi chứ?

Tạ Duẩn Ninh không nói gì.

Tôi ở nhà của anh ngay cả tự do của bản thân cũng không có sao? Trở về cũng phải báo cáo?

Nhưng mà, từ lời nói đến suy nghĩ của Tạ Diệc Đông bây giờ, chắc hẳn đầu óc của y đã khôi phục lại rồi.

Nếu đã nói như vậy, tại sao không giống như những lần trước, vừa thấy tôi liền vội vàng rời khỏi?

Tạ Duẩn Ninh không hiểu mà nhìn bóng lưng rời đi của Tạ Diệc Đông.

“Còn có, cậu có thể ăn trước không cần đợi tôi.” Tạ Diệc Đông ném ra một câu như vậy, đi vòng qua góc tường có hoa văn kỳ lạ, không thấy bóng người nữa.

Rõ ràng chỉ là một toà nhà không lớn, Tạ Duẩn Ninh lại cảm thấy nơi mà Tạ Diệc Đông ở càng giống như mê cung...

Sau khi Tạ Diệc Đông rời khỏi, Tạ Duẩn Ninh nhìn vài đĩa thức ăn còn nóng hôi hổi ở trên bàn, cũng mất đi hứng thú ăn cơm, nhặt nhèo mà nhìn, sau đó xoay người ra khỏi phòng bếp.

Giăng co cả 1 buổi chiều, lúc này, tôi cũng mệt rồi.

Hắn trở lại phòng khách, ngã xuống sofa.

Cho nên nói a, chỉ là không cùng nhau ăn cơm, tôi rất cuộc đang tiếc nuối cái gì chứ?

Vốn dĩ đãi ngộ như vậy không phải là tôi nên có sao?

Mặc dù không rõ vì sao người này đột nhiên trở nên thân mật dịu dàng như vậy, nhưng mà tôi vẫn không nên ôm hy vọng quá lớn, đúng không?

Nếu không một lúc nào đó trở về vị trí ban đầu một lần nữa, tôi có thể sẽ càng buồn hơn.

Con người vẫn là không nên có quá nhiều ham muốn thì tốt hơn.

Một khi khát vọng càng nhiều, thì sẽ không có cách nào sống tiếp được.

Mỗi ngày mỗi ngày đều cảm thấy không hài lòng.

Cho nên nói, thật ra thì Tạ Diệc Đông cũng cảm thấy như vậy, rất không hài lòng, cho nên mới thêm ngọt như vậy sao?

Tạ Duẩn Ninh đột nhiên nghĩ đến vấn đề này.

Mỉm cười — Tuỳ thôi, tuỳ y bởi vì nguyên nhân gì.

Tôi cảm thấy, tôi vẫn thật sự nên giữ một khoảng cách với y thì tốt hơn.

Có cảm giác giống như một loại bản năng — Dường như, thái độ của Tạ Diệc Đông đối với chính mình cũng có gì đó không giống.

Cho nên, cảm thấy thật nguy hiểm.

25. Chương 24

Sau khi Tạ Diệc Đông từ phòng tắm đi ra, phát hiện không có ai ở phòng ăn, từ phòng ăn vòng ra ngoài, thấy được cánh tay của Tạ Duẩn Ninh lộ ra ở một góc sofa trong phòng khách.

Ngẫm nghĩ một chút, nhẹ nhàng đi tới.

Quả nhiên, Tạ Duẩn Ninh không biết từ lúc nào đã nằm ngủ trên sofa.

Tạ Diệc Đông cảm thấy có chút thú vị đi tới, ngồi xuống sofa đối diện Tạ Duẩn Ninh quan sát vẻ mặt lúc ngủ của hắn, cũng không có kêu hắn dậy, lấy một viên kẹo mà Tạ Duẩn Ninh mang tới, bỏ vào trong miệng.

Lập tức nhú mồm — Cái này có phải là quá ngọt rồi không?

(Mã mã: Anh công này lật mặt còn nhanh hơn lật sách nữa)

Lập tức phun ra viên kẹo màu hồng đỏ, cau mày chép chép miệng, đứng dậy, cầm lấy quyển sách, sau đó lại ngồi xuống đối diện với Tạ Duẩn Ninh mà đọc sách.

Tạ Duẩn Ninh mơ một giấc mơ.

Trong giấc mơ chính là những chuyện mà chính mình đã trải qua, hoặc là nói, là một số chuyện đã trải qua của cái thân thể này của Tạ Duẩn Ninh.

Cuộc sống hỗn loạn, mâu thuẫn giữa những người thân hết sức căng thẳng, những sự tình bên cạnh không thấy được đáng để quý trọng, trống rỗng lại mờ mịt.

Cuối cùng, chính mình trong mộng mờ mịt mà đứng trong một con đường hầm nào đó.

Bóng dáng của tất cả mọi người, đều thoáng qua trước mắt, bạn học nữ kia lúc trước quen biết với Tạ Duẩn Ninh hơi dừng lại một chút, cũng theo phía sau — hoặc là nói, người luôn đi phía trước kỳ thực là chính mình?

Tạ Duẩn Ninh quay đầu lại nhìn phía sau tầm tối, nhìn về phía trước, cũng tầm tối, dường như tất cả ánh sáng đều tập trung vào hiện tại.

Cuối cùng, Tạ Diệc Đông đi đến trước mặt của chính mình.

Như cười như không mà nhìn mình một cái, sau đó cũng đi theo phía sau.

Hắn theo bản năng mà giơ tay ra, bắt lấy cánh tay của đối phương: “Cùng đi.”

Tiếp theo, liền tỉnh mộng.

Tạ Duẩn Ninh đen mặt khi thấy chính mình đang gắt gao nắm cánh tay của Tạ Diệc Đông đang không hiểu ra sao.

Tạ Diệc Đông nhìn Tạ Duẩn Ninh, lại nhìn cánh tay của chính y.

Tạ Duẩn Ninh lúc này mới phản ứng lại, lập tức buông tay ra: “Xin lỗi.” Đồng thời theo bản năng mà đem cái tay vừa mới nắm lấy tay của người ta giấu ra sau lưng — Có chút mưu tính nỗ lực xoá đi sự thật.

“Ngủ có nửa tiếng đồng hồ mà cũng có thể nằm mơ?” Tạ Diệc Đông nhướn mày, “Tôi tắm rửa xong rồi, chuẩn bị ăn cơm.” Đồng thời xoay người đi về phòng ăn.

Mới nửa tiếng sao...

Tạ Duẩn Ninh thấy Tạ Diệc Đông dường như không có ý định so đo sự vô lễ của mình vừa rồi, thở phào nhẹ nhõm.

Sao cứ cảm thấy dường như đã mơ một giấc mơ vô cùng dài...

“Còn không đi, ngồi ở đó làm cái gì?” Giọng nói lạnh lùng của Tạ Diệc Đông từ trong phòng ăn phía dưới truyền lên.

Tạ Duẩn Ninh lúc này mới nhớ Tạ Diệc Đông kêu mình đi ăn cơm.

...Hay là, thật ra thì y vẫn luôn đợi mình ăn cơm?

Tạ Duẩn Ninh có chút không dám tin mà nháy mắt mấy cái.

Đang ngồi ngẩn ngơ ở trên giường.

“Cậu đang làm cái gì?” Tiếng nói không kiên nhẫn của Tạ Diệc Đông lần nữa truyền đến.

“Ồ ờ, đến đây đến đây.” Tạ Duẩn Ninh lập tức nhảy lên một cái.

Tại sao sự tình đột nhiên lại thay đổi 180 độ vậy?

Tạ Diệc Đông sao lại đột nhiên vui vẻ hoà nhã với mình vậy?

Hắn thật sự là không hiểu nổi trong đầu đối phương rốt cuộc là đang nghĩ cái gì.

Nhưng mà, có thể ngồi cùng một bàn với Tạ Diệc Đông, hơn nữa ăn đồ ăn mà chính tay y làm, đây cũng không phải là chuyện dễ dàng gì.

Lúc vọt tới phòng ăn, Tạ Diệc Đông đã hâm nóng đồ ăn, hơn nữa cũng dọn lên bàn đang đợi hân đến ăn.

...Đây thật sự là quá không thể tưởng tượng nổi.

Tạ Duẫn Ninh ngơ ngác nhìn những món ăn đầy đủ màu sắc trên bàn.

“Đừng có ngẩn người.” Tạ Diệc Đông đem chén cháo đẩy đến trước mặt Tạ Duẫn Ninh: “Muốn ăn cái gì?”

“A?” Tạ Duẫn Ninh nhìn Tạ Diệc Đông, lập tức nói: “Em tự mình lấy, em tự lấy.” Mỗi quan hệ của chúng ta từ khi nào đã trở nên tốt đẹp rồi? Làm gì đột nhiên khách sáo như vậy?

Tạ Diệc Đông cũng không quản ý, gấp thức ăn trong bát bỏ vào trong đĩa của Tạ Duẫn Ninh.

Tạ Duẫn Ninh thật sự không thể biết được trong hồ lô của Tạ Diệc Đông đang bán thuốc gì, nhưng cũng không hỏi rõ, hân không thể yên ổn mà ăn cơm được, thế là cũng không ngăn lại động tác của Tạ Diệc Đông, chỉ là nhìn y, nói: “Tại sao, đột nhiên...”

Sự nghiệp gấp thức ăn của Tạ Diệc Đông bị gián đoạn, mới để đĩa xuống, nhìn Tạ Duẫn Ninh nói: “Nhất định phải có lý do sao?”

Tạ Duẫn Ninh gật đầu.

“Không có đột nhiên.” Tạ Diệc Đông thần nhiên nói, “Hơn nữa, đây là cậu chính mình lựa chọn.”

“Hả?” Tạ Duẫn Ninh hoàn toàn không hiểu y đang nói cái gì?

“Cho dù là tôi xa lánh cậu, nói lời khó nghe, khiến cậu khó chịu, cậu cũng đang ở đây, không phải sao?” Tạ Diệc Đông nói.

“Bởi vì anh ở đây chỉ có một mình thôi.” Mặc dù bị Tạ Diệc Đông nói như vậy cảm thấy có chút kỳ lạ, nhưng Tạ Duẫn Ninh vẫn trả lời theo bản năng.

“Ừ.” Tạ Diệc Đông gật đầu: “Đương nhiên chỉ có một mình tôi.”

“Hả?”

“Ngoại trừ chính mình, còn có ai sẽ hoàn toàn thuộc về tôi sao?”

“A?” Tạ Duẫn Ninh càng không hiểu.

“Có muốn ở đây không?” Tạ Diệc Đông đột nhiên hỏi 1 câu như vậy.

“Cái gì?” Tạ Duẫn Ninh lần này thật sự là chấn động luôn rồi.

Hoàn toàn không rõ cho nên nhìn Tạ Diệc Đông.

Tôi không phải bởi vì quá kỳ vọng, cho nên xuất hiện ảo giác luôn rồi chứ, ha ha ha...

“Cậu có đáp ứng không?” Ngữ điệu của Tạ Diệc Đông vẫn không nhanh không chậm: “Nếu như, cậu không đáp ứng, tôi cũng sẽ không miễn cưỡng.” Dường như câu trả lời của Tạ Duẫn Ninh đối với chính y mà nói, hoàn toàn không quan trọng.

Không phải là đùa chứ? Cũng không phải tôi nghe lầm?

Tạ Duẫn Ninh lúc này mới tỉ mỉ quan sát nét mặt của Tạ Diệc Đông.

Dường như là nói thật a?

Sao có thể, ha ha...

“Tôi không thích nói nhiều lời, cũng không nói đùa, câu trả lời của cậu là gì?” Tạ Diệc Đông nói.

Tôi sao lại cảm thấy lời nói giọng điệu của cái tên gia hỏa này không giống như là trưng cầu ý kiến, ngược lại giống như là phán quyết vậy.

Tạ Duẩn Ninh không quá xác định mà nhìn Tạ Diệc Đông: “...Em có thể sao?” Trời ơi, vậy mà có thể ở cùng với Tạ Diệc Đông dưới một mái nhà, đây là chuyện tha thiết ước mơ biết bao a!

“Cậu chỉ cần trả lời đáp án của cậu.” Tạ Diệc Đông nói.

“Nhưng mà, tại sao?” Tạ Duẩn Ninh vẫn không rõ rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì.

Không nghĩ tới, Tạ Diệc Đông vậy mà trả lời lại lời nói thừa của hắn, “Có lẽ là...” Tạ Diệc Đông trầm ngâm một chút, “Có nắm chắc một chút, cho nên liền hỏi ra.”

“Hả?” Đây là kiểu trả lời ông nói gà bà nói vịt hả! Nói so với không nói còn khiến cho người ta khó hiểu hơn.

“Đáp án.” Tạ Diệc Đông rõ ràng không muốn giải thích cho hắn nữa.

“Đương nhiên là được.” Trước tiên tạm thời đừng nói đến nguyên nhân gì, cơ hội tốt như vậy tôi sao có thể bỏ qua. Tạ Duẩn Ninh như gà mổ thóc mà gặt đầu: “Em khi nào có thể vào ở?” Trời ơi, người mà tôi thăm mền 10 năm đột nhiên hỏi tôi có muốn “ở cùng” với y hay không!

Đây là cái bánh từ trên trời rơi xuống đó!

Tạ Duẩn Ninh cảm thấy chính mình đã hạnh phúc đến nỗi muốn xỉu luôn rồi.

“Cậu rất vui?” Tạ Diệc Đông hỏi.

Tạ Duẩn Ninh ra sức gặt đầu: “Rất vui.” Đùa hả, tôi đây là trúng số độc đắc đó! Cả hai đời mới có một lần như vậy!

“Vậy thì tốt.” Tạ Diệc Đông đột nhiên mỉm cười, trên khuôn mặt lạnh lùng xuất hiện vẻ mặt ôn nhu, vươn tay gõ đầu Tạ Duẩn Ninh một cái: “Nếu như cậu thật sự vui vẻ, tôi cũng sẽ vui.”

“A a...” Tạ Duẩn Ninh bị vẻ mặt mê người của Tạ Diệc Đông mê hoặc đến nỗi lúng ta lúng túng, mặt đỏ cả lên, gặt đầu gặt đầu, cả nửa ngày cũng không biết nên nói cái gì mới tốt.

“Ăn cơm trước đi, sau đó gọi Hạ thúc dọn đồ qua đây.”

“Bây giờ hả?” Tạ Duẩn Ninh ngây ngốc. Đây cũng quá gấp rồi!

“Không thì sao?” Tạ Diệc Đông nhướn mày.

“Ách...” Tạ Duẩn Ninh lập tức gặt đầu: “Bây giờ bây giờ.”

26. Chương 25

Lại nói tiếp, Tạ Duẩn Ninh thật sự cảm thấy Hạ thúc không phải người bình thường.

Cho dù là thúc ấy nhận được điện thoại của mình nói muốn bắt đầu sống ở nhà của Tạ Diệc Đông, thúc cũng chỉ lễ độ cung kính mà đáp ứng, sau đó trong vòng nửa tiếng đem toàn bộ đồ dùng hằng ngày của hắn đóng gói lại mang đến.

Vốn dĩ Hạ thúc còn phái vài người làm đến, nhưng bị Tạ Diệc Đông không chút lưu tình mà đuổi về.

Bận rộn hơn nửa đêm, Tạ Duẩn Ninh cuối cùng cũng thu dọn hoàn tất.

Kỳ thực hắn rất ai oán — Bởi vì những đồ vật này bình thường ở nơi mình ở đều do người làm bận rộn, nhưng Tạ Diệc Đông không hiểu tại sao không thuê một người làm, cho nên đành phải tự mình xử lý.

Nhưng mà, cho dù ai oán khó chịu hơn nữa thì vừa nghĩ tới từ nay về sau chính mình cùng sinh hoạt với Tạ Diệc Đông dưới một mái hiên, đến lúc này ngẩng đầu không thấy thì cúi đầu cũng thấy, sớm chiều ở chung như hình với bóng dưới tình hình này, thì hoàn toàn tan thành mây khói.

Phòng mà Tạ Diệc Đông sắp xếp cho Tạ Duẩn Ninh là ở bên cạnh phòng ngủ chính.

Sau khi Tạ Duẩn Ninh tắm rửa xong, nằm trên chiếc giường mềm mại mà ngây ngẩn, vừa nghĩ đến bên cạnh vậy mà là phòng ngủ của người mình thầm yêu rất lâu, hắn liền không nhịn được muốn cười.

Tình hình thật sự xoay chuyển theo tình huống tốt đẹp sao?

Kỳ thực, hắn cũng từng nghĩ rằng, nếu như đột nhiên Tạ Diệc Đông đối với hình thức ở chung như vậy có chán ghét, đột nhiên lại khôi phục lại hình thức lạnh lùng với mình giống như lúc trước, mình phải làm sao đây.

Nhưng lúc này thật sự là quá vui vẻ rồi, hắn cũng chẳng thừa hơi đâu mà suy nghĩ nhiều.

Về phần tương lai như thế nào, được thôi, tương lai rồi nói.

Lúc Tạ Duẫn Ninh đi tắm, Tạ Diệc Đông vào thư phòng làm việc, dường như cho đến bây giờ cũng chưa đi ra.

Tạ Duẫn Ninh ở trên giường lăn qua lăn lại, lại cầm đầu cầm cổ mà cười ngốc 1 trận, mới đắp chăn, chuẩn bị đi ngủ.

Dù sao ngày mai cũng phải đi học.

Nằm trên giường, Tạ Duẫn Ninh gõ một cái lên vách tường sát vách.

Mặc dù không biết anh có quen trong cuộc sống đột nhiên xuất hiện thêm một người hay không, nhưng mà đối với em, em thật sự rất vui vì có thể cùng sống với anh.

Ngủ ngon, Tạ Diệc Đông.

Nửa đêm, Tạ Duẫn Ninh đột nhiên bị cái gì đó làm cho có chút khó chịu, nửa mê nửa tỉnh mà híp mắt lại một đường, đánh giá tình hình xung quanh, muốn làm rõ rốt cuộc là cái gì quẩn lấy tay chân của mình.

Ách?

Đây là ở đâu vậy?

Trước mắt hoàn toàn không phải là phòng ngủ quen thuộc của mình, phong cách trang trí có chút đặc biệt.

Tạ Duẫn Ninh đầu óc trì độn suy nghĩ một chút, mới phản ứng lại chính mình bây giờ đang ở trong phòng của Tạ Diệc Đông.

Nói, tại sao lại trở thành như vậy?

Tôi nhớ là tôi chỉ đến thăm bệnh thôi, tại sao đến cuối cùng ngược lại biến thành tôi ở chỗ này?

Còn có, nếu như đây là phòng của Tạ Diệc Đông, vậy cái tên đang gắt gao ôm lấy tôi — là Tạ Diệc Đông sao?

Tạ Duẫn Ninh đầu đầy những đường đen, hơi hơi thử giãy dụa một chút.

Kết quả Tạ Diệc Đông ôm hắn càng chặt.

Anh rốt cuộc làm sao lại vào đây a!

Đây chắc hẳn là phòng của tôi mà?

Còn có, anh không ngủ ở phòng của mình, chạy đến chỗ tôi làm gì!

Tạ Duẫn Ninh im lặng thở dài, cũng không nhẫn tâm mà đánh thức Tạ Diệc Đông — Suy cho cùng công việc bình thường của Tạ Diệc Đông thật sự là vô cùng vất vả.

Lại nói, chính mình cho y ôm cũng chẳng mất gì, y cũng không làm gì.

Được rồi, kỳ thực tôi rất hy vọng y làm gì đó...

Thôi đi, ngủ thôi.

Trời khô vật hạn, cẩn thận củi lửa.

Người trong lòng từ lúc bắt đầu còn cứng đờ dần dần cũng buông lỏng xuống, tiếp theo phát ra tiếng thở đều đặn theo quy luật — lần nữa tiến vào giấc ngủ.

Tạ Diệc Đông trong bóng tối hơi hơi cong môi, bụng lỏng kiềm chế với Tạ Duẩn Ninh, khiến hắn có thể ngủ được thoải mái một chút, cũng cùng nhau tiến vào giấc ngủ.

Sáng sớm ngày hôm sau, Tạ Duẩn Ninh bị tiếng chuông báo thức cực kỳ lớn làm cho tỉnh ngủ.

Tạ Diệc Đông đã không còn trên giường, nhưng dưới lầu có thể nghe được tiếng bước chân của Tạ Diệc Đông.

Đồng hồ báo thức ở trên tủ đầu giường vừa nhảy nhót vừa điên cuồng hét lên,

Tạ Duẩn Ninh cảm thấy chính mình cũng sắp bị cái đồng hồ báo thức này hù cho phát bệnh tim, vỗ vỗ an ủi trái tim, trong lòng thì nghi ngờ: Nếu kháng nghị với Tạ Diệc Đông, ngày mai đừng dùng đồ chơi này mà gọi mình dậy, nếu không mình sẽ chết bất đắc kỳ tử ở đây luôn!

“Rửa mặt đánh răng rồi xuống ăn sáng.” Tiếng đồng hồ báo thức có lẽ Tạ Diệc Đông cũng nghe được, thế là y đúng lúc hướng lên trên gọi Tạ Duẩn Ninh xuống ăn sáng.

Không thể không nói, Tạ Diệc Đông vẫn rất biết làm đồ ăn, mặc dù Tạ Duẩn Ninh dám nói người được Tạ Diệc Đông làm đồ ăn cho nhất định ít đến đáng thương...

Nhưng mà sáng sớm đã nghe được mùi thơm của đồ ăn, điều này khiến cho người ta vô cùng có cảm giác hạnh phúc.

Tạ Diệc Đông toàn thân mặc trang phục chuẩn bị đi làm, đang ngồi trước bàn ăn lật xem báo hôm nay, thấy Tạ Duẩn Ninh ngay cả quần áo cũng chưa thay đã chạy xuống, chỉ chỉ phòng thay đồ ở bên kia.

Theo phương hướng ngón tay của Tạ Diệc Đông, Tạ Duẩn Ninh mới ý thức được chính mình thật sự vẫn không thể sánh bằng Tạ Diệc Đông a, thế là tự mình hiểu lấy mà đi qua bên đó thay quần áo.

Đợi Tạ Duẩn Ninh thay quần áo xong rồi đi ra, buổi sáng đã được dọn lên bàn.

Một phần là bánh sandwich chà bông, cà chua và bơ đậu phộng cùng với sữa bò, còn có một phần bánh mìn mềm với trứng ốp la và sữa đậu nành.

“Không biết cậu thích ăn cơm Trung Quốc hay là cơm Tây, cho nên liền làm hai phần.” Tạ Diệc Đông nói: “Cậu thích gì thì cứ tùy ý lấy.”

“Vậy anh thì sao?”

“Cậu chọn của cậu đi, đừng nhiều lời.” Tạ Diệc Đông nói.

“Anh thích cái nào?” Tạ Duẩn Ninh rất cố chấp mà hỏi, “Cơm Trung hay cơm Tây?”

Tạ Diệc Đông nhướn mày: “Thì sao, cậu còn muốn làm cho tôi?”

Tạ Duẩn Ninh lắc đầu, ngại ngùng cười: “Anh cũng biết em không có sở trường trong vấn đề này...”

“Vậy thì đừng nhiều lời.”

“Nhưng mà em muốn biết.” Tạ Duẩn Ninh nói. “Nói cho em biết đi.”

“Cơm Trung.” Tạ Diệc Đông nói.

“Thật khéo a.” Tạ Duẩn Ninh cười cười muốn vươn tay lấy bánh mì sandwich: “Em vừa lúc thích ăn cơm Tây.”

Tạ Diệc Đông không nói gì mà vươn tay đánh tay của Tạ Duẩn Ninh: “Thôi đi, Hạ thúc nói với tôi là cậu rất ít khi ăn cơm Tây.”

...Hạ thúc làm gì đột nhiên trở nên nhiều lời như vậy chứ!

Tạ Duẩn Ninh cười khổ.

“Vạn nhất tôi thật sự cho rằng cậu thích ăn cơm Tây, mỗi ngày làm cho cậu ăn, làm cho cậu ăn cả đời, cậu không cảm thấy khó chịu sao?” Tạ Diệc Đông nhìn cái tên ngốc đang vô tội mà nhìn mình trước mắt.

“Cả đời hả...” Tạ Duẩn Ninh sửng sốt một chút.

Luôn cảm thấy đây là một vấn đề rất xa xôi.

Nhưng mà nếu như thật sự có thể cả đời, đừng nói là khiến cho tôi mỗi ngày đều ăn cơm Tây, cho dù là ba bữa toàn bộ đều là cơm Tây, tôi cũng không hề oán hận.

“Làm gì đột nhiên lại cười.” Tạ Diệc Đông tức giận nói.

“Không có.” Tạ Duẩn Ninh cười: “Chỉ là, em thật sự không cho rằng anh ghét cơm Tây như vậy, cho nên, hôm nay em sẽ ăn cơm Tây.”

“Tôi đúng là không quá thích cơm Trung.” Tạ Diệc Đông cái mâm để bánh mìn thầu đẩy qua cho Tạ Duẩn Ninh: “Đồ ăn không ngọt rất khó nuốt.”

...Được thôi, cái lý do này trái lại rất đúng với Tạ Diệc Đông...

“Thời gian không đủ đâu.” Tạ Diệc Đông nói như vậy, ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo trên tường, “Tôi đưa cậu đến trường trước.” Tạ Diệc Đông nói.

“Hả?” Tạ Duẩn Ninh trừng to mắt. Không phải chứ, còn đặc biệt đưa đón?

“Nhìn cái gì mà nhìn!”

“Không không.” Tạ Duẩn Ninh vội vàng cúi đầu, cầm lấy bữa sáng bắt đầu gặm, “Em chỉ là, rất vui thôi... Thật sự. Hì hì.”

“...Đồ ngốc.” Tạ Diệc Đông hừ lạnh.

27. Chương 26

Thật ra thì, Tạ Duẩn Ninh cũng không hiểu được tại sao hình thức ở chung của chính mình và Tạ Diệc Đông đột nhiên trở nên hoà bình như vậy, thân mật như vậy.

Tạ Diệc Đông buổi sáng mỗi ngày sẽ đích thân làm đồ ăn sáng, đợi y ăn xong hai người cùng nhau ra khỏi nhà, sau khi đưa Tạ Duẩn Ninh đi học, Tạ Diệc Đông mới đến công ty, nếu như lúc Tạ Duẩn Ninh tan học Tạ Diệc Đông không có thời gian đến đón, cũng sẽ phái người đến đón hẩn đến công ty đợi y trong phòng làm việc.

Mặc dù Tạ Diệc Đông vì thế cũng cho Tạ Duẩn Ninh một căn phòng chơi game sạch sẽ, trên kệ sách đặt rất nhiều loại manga, tiểu thuyết, tạp chí...

Hơn nữa, Tạ Duẩn Ninh cũng chưa bao giờ cho rằng ở cùng với Tạ Diệc Đông sẽ buồn chán gì đó.

Nhưng mà, rất kỳ lạ, không phải sao?

Tạ Diệc Đông tại sao lại đột nhiên trở nên đối với chính mình tốt như vậy?

Hắn mặc dù đã từng hỏi qua Tạ Diệc Đông, nhưng cũng chưa có lần nào đạt được đáp án mà chính mình có thể rõ ràng.

Dưới sự làm phiền thường xuyên của Phạm Trì, Đường Lễ cuối cùng cũng nhớ được sự tồn tại của cái người Phạm Trì này — rõ ràng chính là thấy được Phạm Trì liền đi đường vòng.

Phạm Trì ngược lại vì thế mà càng kích động — Bởi vì uy danh lúc trước của Tạ Duẩn Ninh cũng không thể khiến cho Đường Lễ nhớ được tên đầy đủ của y, nhưng vừa thấy Phạm Trì, Đường Lễ liền có thể chính xác mà đọc ra tên của hẩn, sau đó lách người.

Mặc dù có chút không phúc hậu, nhưng Tạ Duẩn Ninh cũng cảm thấy, điều này đối với Đường Lễ mà nói, chính là chuyện vô cùng hiếm thấy, cho dù là chính mình kiếp trước, Đường Lễ phải dùng mấy năm mới có thể gọi ra đầy đủ tên của mình, lúc trước đều gọi là “Người nào đó”...

Huống chi, Đường Lễ như vậy, là người mà chính mình hoàn toàn không biết, lấy góc độ là một người đứng xem cuộc sống của y, mới phát hiện, thì ra chính mình thật sự hoàn toàn không hiểu gì về Đường Lễ.

Người nam nhân đó luôn chăm sóc chính mình, thì ra cũng sẽ có ái mộ, cũng sẽ bị đối phương làm cho nhức đầu, cũng sẽ vì thế mà phiền não...

Nhưng tôi lại không biết.

Hoặc là nói, tôi không muốn biết.

Cho dù là chính mình của hiện tại, cũng hoàn toàn không muốn biết, nhưng lòng hiếu kỳ lại nhiều hơn so với lúc trước một chút.

Mặc dù thông tin Tạ Duẩn Ninh và Tạ Diệc Đông tình cảm rất tốt rất nhanh đã truyền khắp Tạ gia, mặc dù mọi người cũng cảm thấy không hiểu ra sao cả, nhưng bởi vì Tạ Diệc Đông đối với sản nghiệp của Tạ gia dường như có vẻ chẳng hứng thú gì, Tạ Duẩn Ninh vẫn như cũ đối với ba người thừa kế khác duy trì mối quan hệ bạn tốt.

Chiều hôm nay, Tạ Diệc Đông sau khi bận rộn xong, thấy được Tạ Duẩn Ninh ngồi trước máy tính cười híp mắt mà chat video với Tạ Ái Văn, đi qua, “tách” một tiếng tắt đi, sau đó trầm mặt mà đi ra ngoài phòng làm việc.

Tạ Duẩn Ninh vội vàng nhả một câu cho Tạ Ái Văn: Tạ Diệc Đông đến rồi, anh out trước đây, hôm khác liên lạc.

Cũng không đợi Tạ Ái Văn trả lời, lập tức nhanh chóng đi ra ngoài.

Tạ Diệc Đông vô cùng không vui khi thấy mối quan hệ của chính mình với người của Tạ gia rất tốt, mỗi lần đều sẽ bày ra sắc mặt cho chính mình xem.

Tạ Diệc Đông ngồi trên vị trí của y từ trên cao nhìn xuống Tạ Duẩn Ninh: “Tôi không phải đã cảnh cáo cậu rồi sao? Mấy đứa bên nhà chính của Tạ gia không có gì tốt cả, cậu nghe không hiểu sao?”

“Bởi vì, dù sao cũng là anh em mà...” Tạ Duẩn Ninh lấy lòng mà cười cười.

Tạ Diệc Đông hừ một tiếng: “Đã vậy, cậu còn chìm trong ảo tưởng đẹp đẽ như vậy, tôi liền nói cho cậu một sự thật.”

Tạ Duẩn Ninh ánh mắt chớp chớp mà chờ mong đoạn sau của Tạ Diệc Đông.

“Cậu cho rằng bọn họ là dựa vào tâm tình gì mà tiếp cận cậu?” Tạ Diệc Đông nói: “Ở Tạ gia, cậu và tôi, đều không có quyền thừa kế.” Thấy vẻ mặt ngơ ngác của Tạ Duẩn Ninh, y nói tiếp: “Chỉ là bởi vì, cảm thấy cậu đối với bọn họ hoàn toàn không tồn tại tính uy hiếp, cho nên mới cùng cậu qua lại thân thiết. Cậu đừng xem bọn họ đối với cậu nói nói cười cười, ba người bọn họ lén lút thế nhưng hận không thể đem sản nghiệp dưới quyền của hai người còn lại toàn bộ đều làm cho sụp đổ.”

Tạ Duẩn Ninh hoàn toàn không xuất hiện loại vẻ mặt tổn thương theo dự đoán của Tạ Diệc Đông, ngược lại có chút hồi hộp mà hỏi Tạ Diệc Đông: “Tại sao anh không có quyền thừa kế? Lẽ nào anh...” Bị ức hiếp? Hay là cha không thích anh?

Đối phương mặc kệ chính mình, ngược lại lo lắng về mặt căng thẳng của mình, khiến cho vẻ mặt của Tạ Diệc Đông nhu hoà hẳn lên: “Tôi buông tha mà thôi.”

“Tại sao?” Tạ Duẩn Ninh ngạc nhiên mà nhìn Tạ Diệc Đông, “Tạ gia có nhiều tiền mà? Cho dù có chút ít, anh cũng không cần làm việc vất vả đâu!”

“Tôi hoàn toàn không cho rằng công tác hiện tại của tôi là chuyện miễn cưỡng, sau đó tôi cũng không quá muốn cùng người khác phân chia cái gì.” Tạ Diệc Đông thần nhiên nói, “Cho nên, những thứ đó không có cái gì cần thiết.”

“Nhưng mà, anh bây giờ cũng dựa vào chính mình nuôi sống chính mình.” Tạ Duẩn Ninh cười, “Thật lợi hại.” Không có ai, sẽ rõ ràng hơn chính mình, Tạ Diệc Đông như thế nào đi được đến ngày hôm nay.

Mặc dù tập hợp rất nhiều người trẻ tuổi có nhiều chỗ ưu tú, tập đoàn của bọn họ cũng hoàn toàn không phải thuận buồm xuôi gió, ít nhất, phạm vi mà Tạ Diệc Đông phụ trách, cũng đã từng đối mặt với những đầu sỏ ác ý chèn ép, may mà tất cả đều đã qua, bây giờ Tạ Diệc Đông trên phân ngạch thị trường cũng

chiếm phân ngạch không nhỏ, nền móng nhìn chung ổn định, hơn nữa, công ty của bọn họ là một xí nghiệp, còn không bằng nói là một tập đoàn, mỗi một người sáng lập của tập đoàn đều tự phụ trách một lĩnh vực, bình thường đều làm trôi chảy, lúc gặp chuyện phiền phức, lại có thể cùng nhau hợp sức, vừa tránh khỏi xung đột, lại bảo đảm mối quan hệ hợp tác của từng người.

Tạ Diệc Đông thấy được vẻ mặt sùng bái của Tạ Duẩn Ninh, đột nhiên nở nụ cười: “Lúc trước, tôi biết một người con trai.”

“Hả?” Tạ Duẩn Ninh ngơ ngác nhìn y.

“Ánh mắt rất giống với cậu.” Tạ Diệc Đông nói.

Đây là lần thứ hai Tạ Diệc Đông nhắc đến chuyện này.

Tạ Duẩn Ninh ngẩn ngơ.

“Từ trước đến giờ chưa từng nói chuyện, nhưng luôn luôn tồn tại.” Tạ Diệc Đông nói. “Cho nên, tôi có lúc gặp chuyện khó giải quyết, sẽ nghĩ, không sao cả, cho dù như thế nào, ánh mắt đó sẽ luôn luôn nhìn tôi.”

Tạ Duẩn Ninh sửng sốt, Tạ Diệc Đông dùng giọng điệu ôn nhu như vậy nhắc đến, hẳn cũng phải hoài nghi có phải là còn có một tên nào đó yêu thầm Tạ Diệc Đông hay không?

“Cứ nghĩ như vậy, gặp chuyện khó hơn nữa, tôi cũng cảm thấy tôi có thể chịu đựng được.” Tạ Diệc Đông nói.

“Cứ như vậy, liên tục qua một khoảng thời gian rất dài, tôi đã quen với ánh mắt đó, quen cả sự tồn tại của cậu ấy.” Tạ Diệc Đông nói, “Sau đó, vào một ngày nào đó, cậu ấy đột nhiên chết đi. Tôi thậm chí còn không biết tên của cậu ấy, nhìn thấy bản thông báo ở trên báo mới biết được thì ra người đó tên là Hạ Ninh.” Nói rồi cười cười, “Giống như cậu, tên cũng có chữ Ninh.” Dừng một chút lại nói tiếp: “Thi thể bị cá gặm mất một bộ phận, sau đó ánh mắt vẫn luôn nhìn tôi cứng nhắc khép lại, cũng không còn mở ra nữa.” Sau đó, cau mày, cười cười: “...Chuyện của tôi đến đây là hết rồi, cậu còn phát gốc cái gì?”

Tạ Duẩn Ninh lúc này mới thừa nhận, Tạ Diệc Đông thật sự đang nói đến chính mình.

Hắn không xác định được cách nói của Tạ Diệc Đông rốt cuộc có phải thật hay không, nhưng vào giờ khắc này, hắn đột nhiên hối hận.

Hối hận chính mình kiếp trước vẫn chưa chính miệng nói cho Tạ Diệc Đông tình cảm của chính mình với y.

“Cậu sao vậy?” Tạ Diệc Đông vỗ vỗ khuôn mặt của Tạ Duẩn Ninh, “Cậu tại sao lại bày ra vẻ mặt đau khổ này?”

Tạ Duẩn Ninh cắn cắn môi, sau đó giống như hạ quyết tâm bỗng nhiên ngẩng đầu lên: “Thật ra thì, em chính là Hạ Ninh đó.”

Tạ Diệc Đông mặt không chút thay đổi mà nhìn Tạ Duẩn Ninh, không có bất kỳ phản ứng gì.

“Mặc dù rất khó tin, nhưng mà em chính là Hạ Ninh.” Tạ Duẩn Ninh toát mồ hôi lạnh nói lại lần nữa.

Cái tên gia hỏa Tạ Diệc Đông này sẽ không đem chính mình đi hiến dâng cho nghiên cứu khoa học chứ! Thoạt nhìn y chính là loại người thờ phụng khoa học a! Ô? Cũng không đúng, y không phải là ngay từ đầu đã biết bên trong cái xác của Tạ Duẩn Ninh kỳ thực không phải là Tạ Duẩn Ninh sao? Như vậy là sẽ tiếp nhận sao? Cho dù có tiếp nhận, nhưng vừa nghĩ đến tôi thi thể hoàn toàn thay đổi đó, là người đều sẽ sợ đi! Nếu như vẫn không thể?

Tạ Duẩn Ninh trong lòng xoắn quýt giãy dụa.

“Cậu thích tôi?” Tạ Diệc Đông đột nhiên ném ra một câu lảng xẹt như vậy.

“Hả?” Tạ Duẩn Ninh ngơ ngác mà nhìn y. Đây, anh đây là tính toán coi thường lời nói vừa rồi của tôi sao?

“Trả lời.”

Tạ Duẩn Ninh nghĩ đến dù sao đây cũng không phải là bí mật gì, thế là có chút ngượng ngùng mà gật đầu.

“Lấy thân phận của Tạ Duẩn Ninh cũng thích sao?” Tạ Diệc Đông nói.

Tạ Duẩn Ninh lúc này mới hiểu rõ, Tạ Diệc Đông căn bản chính là tiếp nhận cách nói của chính mình.

Suy nghĩ một chút, mới vô cùng nghiêm túc mà ngắt đầu lên: “Đúng. Em thích anh cả hai đời, thời gian như vậy có tính là lâu hay không? Có đủ thật lòng không?”

Tạ Diệc Đông không nói chuyện, chỉ là nhìn Tạ Duẩn Ninh.

“Cho dù cái vỏ là Hạ Ninh hay là Tạ Duẩn Ninh, em ở bên trong, vẫn luôn thích anh, nói như vậy được không?” Tạ Duẩn Ninh có chút thấp thỏm mà nói.

Nói thật ra, hẳn không hiểu được chính mình đang làm cái gì?

Tổ tình sao?

Này, không, tôi cảm thấy tôi là đang chọn một cách nói có thể khiến cho đại gia Tạ Diệc Đông hiểu rõ tình cảm của tôi...

Tạ Duẩn Ninh sau đó lại đổi vài cách nói, một lần nữa ưỡn ngực tỏ tình.

Nhưng Tạ Diệc Đông chính là không nhúc nhích.

Tạ Duẩn Ninh cũng chịu rồi, thở dài: “Chính là như vậy, tùy anh thôi.”

Hoặc là nói...

Này, anh tốt xấu gì cũng phải cho một cái động tĩnh chứ!

Tạ Diệc Đông nhìn dáng vẻ rối rắm của Tạ Duẩn Ninh, cuối cùng cũng hé môi: “Uhm.”

Hả?

Tạ Duẩn Ninh ngơ ngác nhìn Tạ Diệc Đông.

Đây là phản ứng gì thế?

Tạ Diệc Đông suy nghĩ một chút, lại nói: “Cám ơn.”

“Không có chi.” Tạ Duẩn Ninh theo bản năng mà trả lời.

Sau khi nói xong, lần nữa đen mặt.

Này! Đây rốt cuộc là đang làm gì thế!

28. Chương 27

Mặc dù về vấn đề tại sao thái độ đối với chính mình lại phát sinh chuyển biến 180 độ như vậy, Tạ Diệc Đông hoàn toàn không đưa ra lời giải thích hợp lý.

Nhưng sau khi Tạ Duẩn Ninh nghe được y nói ra chuyện của chính y, liền cảm thấy chính mình dường như thản nhiên một chút.

Mặc dù không hiểu hay là không tìm hiểu, nhưng cũng không có bất an như lúc trước, yên tâm thoải mái mà tiếp nhận tình trạng ở chung của hai người bây giờ êm dịu thân mật.

Ừ...

Có lẽ là êm dịu đi.

Mặc dù Tạ Diệc Đông bình thường chăm sóc từng li từng tí, nói chuyện cũng rất dịu dàng nhã nhặn, nhưng cũng có những chuyện là điểm mấu chốt của Tạ Diệc Đông, một khi đụng vào, thì sẽ trực tiếp bày sắc mặt ra cho chính mình xem, còn sẽ làm đồ ăn dinh dưỡng vô cùng khó ăn một ngày ba bữa cho mình ăn.

Đó chính là, không thể lộ ra mối quan hệ tốt với ai.

Cái phạm vi này rất rộng, từ Tạ phu nhân, cho đến Phạm Trì...

Một khi mối quan hệ của ai với chính mình có hơi thân thiết một chút, Tạ Diệc Đông liền lập tức khó chịu. Mặc dù dưới tình hình này phần lớn chỉ cần ở cùng với Tạ Diệc Đông ở phòng làm việc một tiếng đồng hồ thì sẽ hoàn toàn hoá giải được sự bức dọc của y, nhưng ngẫu nhiên cũng sẽ trở nên nghiêm trọng.

Đặc biệt là, nếu như bị Tạ Diệc Đông biết chính mình nhận thư tình của các nữ sinh...

Tôi đại khái là phải bồi y xem những công văn khô khan đó đến chết luôn!

Tạ Duẩn Ninh nhìn chăm chăm lá thư màu trắng trong hòm thư — Bên trên viết rõ ràng người nhận là Tạ Duẩn Ninh.

Nhưng mà nếu như tôi không xem bức thư này, vậy thì còn thảm hơn nữa?

Bị Tạ Diệc Đông biết được tôi dự định giấu diếm y cái gì, tôi liền nhảy vào sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch...

Hay là cầm thư vào xem cùng Tạ Diệc Đông?

Đây là một chủ ý tốt!

Nhưng mà giám đốc Tạ Diệc Đông vất vả mới sáng sớm liền làm xong đồ ăn sáng liền đi làm, chỉ lưu lại Tạ Duẩn Ninh ngủ đến mặt trời lên cao, thấy được cái này trong hòm thư...

Tạ Diệc Đông không có đạo lý trước khi đi làm mà không nhìn tới hòm thư, cũng chính là nói, cái lá thư này sau khi Tạ Diệc Đông xem hòm thư mới bị người ta đặt vào...

Người đưa thư thông thường đều là buổi chiều mới đến đưa thư, cho nên...

Rốt cuộc là ai muốn hãm hại tôi a a a a a!

Tạ Duẩn Ninh đen mặt tay run run cầm lấy lá thư màu trắng đó — Không, đối với hắn mà nói, có lẽ là lộn đạn?

Chính là bởi vì phương thức ở chung với Tạ Diệc Đông bây giờ là điều mà chính mình vẫn luôn mong đợi, cho nên hắn vô cùng không muốn bị phá hoại một chút nào.

Một bên thì trong lòng đang nguyên rửa cái tên gia hỏa viết cho chính mình cái này, một bên thì cắn răng nghiêng lợi đi tới cửa máy theo dõi mà huỷ đi lá thư đó — Như vậy tốt xấu gì thì đợi đến khi Tạ Diệc Đông trở về còn có thể chứng minh chính mình thật sự là cái gì cũng không có giấu diếm.

Sau khi mở bức thư ra, ngược lại sững sốt một chút.

Cư nhiên là thư của nữ sinh có mối quan hệ tốt với Tạ Duẩn Ninh.

Nói thật ra, hắn hầu như đã quên giao ước của cô gái đó với chính mình, cũng quên mất kỳ thực ở thế giới này ngoại trừ Tạ Diệc Đông còn có một người biết chính mình hoàn toàn không phải là Tạ Duẩn Ninh bản gốc.

Chủ yếu là bởi vì một khi cuộc sống của chính mình thiết lập mối quan hệ với Tạ Diệc Đông, liền không tự giác mà đem phần lớn lực chú ý đều đặt trên người của y.

Kỳ thực nội dung của lá thư ngược lại không hề đáng sợ ly kỳ, nhưng lại hơi có chút kỳ diệu.

Mối quan hệ của nữ sinh đó với Tạ Duẩn Ninh có chút phức tạp.

Tạ Duẩn Ninh vào ngày sinh nhật thứ 13, bởi vì giận dữ với người nhà, trộm xe của Tạ phu nhân lái xe ra khỏi nhà, sau đó trên đường đi, lại đụng vào xe của nhà nữ sinh đó đang đi du lịch, hai người lớn chết ngay tại chỗ, chỉ có cô gái 12 tuổi còn sống.

Chuyện này sau đó bị Tạ phu nhân gánh trách nhiệm.

Nhưng bởi vì Tạ gia tài cao thế lớn, cô gái đó lại thế đơn lực bạc, chuyện này, không có một tia sóng gió nào mà đè ép xuống.

Cô gái bởi vì không có sự chăm sóc của cha mẹ, những người thân khác lại chỉ thêm muốn khoản tiền bồi thường lớn của Tạ gia, căn bản không quản cô chết sống thế nào.

Cô gái cũng cảm thấy không muốn sống nữa, sau đó vào một lần nào đó muốn tự tử, gặp được Tạ Duẩn Ninh, tiếp theo, người thân của cô gái một lần nữa đem cô dẫn về chăm sóc lại từ đầu, nuôi nấng thật tốt mà lớn lên.

Mặc dù cô biết những người thân đó căn bản đều là hư tình giả ý, nhưng có thể ăn no mặc ấm, mọi loại yêu cầu cũng được thoả mãn, cô cảm thấy đã rất tốt.

Sau khi trưởng thành, cô dần dần hiểu được, sở dĩ chính mình có thể một lần nữa được người khác nuôi nấng lớn lên, đó là bởi vì người Tạ gia mỗi tháng đều cho người nhà đó một khoản tiền, tiêu trên người mình chỉ là một phần rất nhỏ trong khoản tiền đó.

Cô vẫn luôn biết rằng Tạ Duẩn Ninh chính là người năm đó đã đem cha mẹ rời xa chính mình, chuyện năm đó, cô vẫn luôn nhớ một cách rõ ràng. Cái cảm giác đau buồn khi mất đi cha mẹ, không thể bởi vì Tạ gia chăm sóc nhiều năm như vậy liền bị phai mờ.

Nhưng mà, qua nhiều năm như vậy, nếu như không có sự chăm sóc của Tạ Duẩn Ninh, chính mình chỉ sợ không sống được tới ngày hôm nay.

Cô gái vẫn luôn bị vây ở trạng thái giằng dụa giữa tha thứ và không tha thứ.

Ngoài mặt, cô là nữ sinh duy nhất có mối quan hệ tốt với Tạ Duẩn Ninh lại không bị y ra tay, bên trong, hai người đều bị giày vò.

Cô thấy cuộc sống của Tạ Duẩn Ninh thối nát bừa bãi, thấy y phóng túng chính mình, thấy y đối với mình áy náy, lại không có cách nào nói ra lời tha thứ.

Nhưng đồng thời, lại trách cứ chính mình tàn khốc như vậy lại lạnh lùng như vậy.

Nhưng mà, Tạ Duẩn Ninh xảy ra chuyện.

Cô kỳ thực là một nữ sinh có chút linh cảm, cũng chính là nói, có thể cảm giác được sự khác nhau ở bên trong một con người.

Nói như vậy có thể có chút kỳ lạ.

Nhưng dùng cách nói của cô mà nói, chính là một người, đều sẽ có một thứ gì đó ở trong thân thể giống như một linh hồn thuộc về chính mình.

Mà cô có thể thấy được màu sắc của những linh hồn đó.

Đây là chuyện rất kỳ diệu.

Tạ Duẩn Ninh của lúc trước là một loại màu sắc giữa đen và tím, hỗn loạn, tuyệt vọng lại có chút điên cuồng.

Sau đó, trong phút chốc khi hần tiến vào phòng học, cô liền thấy được màu sắc của Tạ Duẩn Ninh này không giống — Là màu xanh nhạt.

Thông qua đoạn đối thoại, cuối cùng cũng xác định bên trong đã hoàn toàn đổi người — Bởi vì Tạ Duẩn Ninh lúc trước, căn bản không dám đối mặt với chính mình.

Sau khi cô xác định Tạ Duẩn Ninh đó đã biến mất, ngược lại thở phào nhẹ nhõm.

...Đây là chuyện thật sự rất ích kỷ.

Nhưng mà, cô cũng biết, đây mới là ý nghĩ chân thật nhất của chính mình.

Chính mình cả đời đều không có cách nào tha thứ cho Tạ Duẩn Ninh, nhưng mà đồng thời lại cảm nhận được sự đau khổ của Tạ Duẩn Ninh, điều này lại khiến cho cô không cách nào hận.

Nhưng bây giờ, linh hồn của Tạ Duẩn Ninh đã biến mất, thân thể lại tiến vào một người khác.

Y giải thoát rồi, chính mình cũng được giải thoát.

Ở cuối thư, cô gái lại nói: “Tôi nghĩ, chắc là cậu đến bây giờ cũng chưa biết được tên của tôi đi. Như vậy, tôi cũng không nói cho cậu biết, bởi vì tên của tôi, là thuộc về Tạ Duẩn Ninh đó.”

Cô không hề nói rõ rốt cuộc tình cảm của cô và Tạ Duẩn Ninh lúc trước có phải là loại giống như chính mình đoán hay không, hoặc là chính mình đa nghi?

Cô cũng không nói sau này rốt cuộc muốn đi đâu.

Cũng không nói rõ giữa cô và Tạ Duẩn Ninh có những hồi ức tốt đẹp hay không.

Cô chỉ là keo kiệt mà mang đi hết — Nói rõ, sau này, cùng hắc của hiện tại phân rõ giới tuyến.

Thay vì nói là đem quá khứ đi chôn cất, không bằng nói, đem cô và Tạ Duẩn Ninh hiện tại triệt để tách rời, tuyên thệ rằng, tôi và cậu không liên quan, người đó đối với tôi có một loại ràng buộc không rõ, đã không phải là cậu.

Tạ Duẩn Ninh mỉm cười, vẫy vẫy lá thư trên tay — Kỳ thực hẳn thật sự muốn tiêu sái mà đem lá thư này theo gió phiêu tán trong không trung.

Vấn đề là, hẳn không muốn đợi sau khi Tạ Diệc Đông về thấy được chính mình dự định “huỷ diệt chứng cứ.”

Cho nên nói...

Tạ Duẩn Ninh vẫy vẫy, lại đặt lá thư vào trong hòm thư — Đương nhiên, tất cả những hành động này đều dưới sự giám sát của máy theo dõi mà tiến hành.

29. Chương 28

Lúc Tạ Duẩn Ninh rửa mặt đánh răng, điện thoại của Tạ Diệc Đông gọi về, trước tiên là hỏi hẳn thức dậy lúc nào, sau đó lại hỏi có ăn sáng chưa, cuối cùng muốn hẳn ăn sáng xong thì gọi điện thoại lại cho y, y sẽ phái người về đón Tạ Duẩn Ninh đến công ty.

Về phần đến công ty làm gì?

Tạ Diệc Đông làm việc, Tạ Duẩn Ninh chơi, lúc nghỉ giữa trưa thì cùng nhau ăn cơm, sau đó buổi chiều tiếp tục, buổi tối cùng nhau đi ra ngoài ăn, hoặc là đợi Tạ Diệc Đông về nấu cơm.

— Vào ngày nghỉ lễ, cuộc sống của Tạ Duẩn Ninh chính là vượt qua như vậy.

Tạ Diệc Đông cảm thấy đó là chuyện đương nhiên, Tạ Duẩn Ninh cũng không cảm thấy vô vị chút nào.

Ngay cả Phạm Trì đều cảm thấy hình thức ở chung của hai người vô cùng lạ lùng.

Nhưng mà, lần này sau khi Tạ Duẩn Ninh đến công ty của Tạ Diệc Đông, không hề giống như thường ngày chào hỏi xong rồi đi vào phòng chơi game dành riêng cho hẳn, mà là ngồi đối diện Tạ Diệc Đông đang làm việc.

Tạ Diệc Đông vừa thấy điệu bộ đó của hẳn, liền biết hẳn có chuyện muốn nói với chính mình, thế là đặt cây bút trong tay xuống, đẩy văn kiện qua một bên, để có thể ngồi gần với Tạ Duẩn Ninh một chút.

“...Cái đó, anh.” Tạ Duẩn Ninh nhỏ giọng gọi. Hẳn có thể cảm giác được, Tạ Diệc Đông dường như rất thích chính mình gọi y là anh — Cho dù y biết cái vô Tạ Duẩn Ninh này bên trong là Hạ Ninh, cũng rất thích.

Quả nhiên, Tạ Diệc Đông nhướng mày: “Sao?” Thể hiện ra sự hứng thú của y đối với cuộc nói chuyện này.

“...Hôm nay em nhận được một lá thư.” Tạ Duẩn Ninh nhỏ giọng nói, thỉnh thoảng liếc trộm về mặt của Tạ Diệc Đông.

“Ờ?” Tạ Diệc Đông mỉm cười: “Cậu vậy mà cũng có người viết thư cho, bạn bè lãng mạn như thế.”

Chuông báo động nhất thời vang lên.

Tạ Duẩn Ninh lập tức giải thích. “Em, em bình thường cũng không có quen thân với cô ấy, em thậm chí cũng không biết cô ấy tên gì.” Đùa gì vậy, không dễ gì mới có thể ở chung với Tạ Diệc Đông như vậy, tuyệt đối không thể bởi vì một chút chuyện có lẽ có mà làm hỏng chuyện!

“Không biết tên mà sẽ viết thư?” Tạ Diệc Đông tiếp tục cười, “Có phải là cũng không biết cậu tên gì hay không?”

“Không phải đâu, thật mà.” Tạ Duẩn Ninh khẽ cắn răng, sau đó cười đùa cợt nhả mà sắp qua, ôm lấy Tạ Diệc Đông lắc lắc: “Anh, đó là nữ sinh mà Tạ Duẩn Ninh lúc trước quen, thật sự không có liên quan gì tới em, sau khi em xem xong, liền đem lá thư đó đặt lại vào hòm thư, anh trở về có thể kiểm tra, cũng có thể xem máy theo dõi.” Hắn thật sự là chịu không nổi cái đáng vẻ buồn nôn của chính mình, nhưng Tạ Diệc Đông dường như rất thích cái này...

Đây thì tính là gì a...

Một bên thì trong lòng không ngừng chửi bới chính mình, một bên thì tiếp tục bày ra vẻ mặt nhu thuận đáng yêu trước mặt Tạ Diệc Đông.

Tốt xấu gì tôi đường đường cũng là nam nhi bảy thước, vậy mà...

Ồ...

Quả nhiên, giọng điệu của Tạ Diệc Đông cuối cùng cũng dịu dàng lại: “Cậu làm gì không đợi tôi về xem?”

Em đây không phải là sợ nội dung bên trong có gì nguy hiểm sao, cho nên mới xem qua trước một chút.

Đương nhiên ngoài miệng, Tạ Duẩn Ninh rất chân chó mà nói: “Cái đó, em vốn muốn gọi điện thoại cho anh, nhưng mà nghĩ đến buổi sáng có thể sẽ phải họp, cho nên vì không làm phiền đến anh, em liền...”

“Nói như vậy là cậu ngược lại vì tốt cho tôi?” Tạ Diệc Đông hừ cười.

“Không có không có.” Tạ Duẩn Ninh tiếp tục cười lấy lòng: “Anh, anh phụ trách nuôi gia đình, em chỉ là ăn không ngồi rồi, đương nhiên không thể tăng thêm gánh nặng cho anh.” Lời này ngược lại thật sự rất đúng.

Từ sau khi Tạ Duẩn Ninh chuyển đến chỗ ở của Tạ Diệc Đông, Hạ thúc dường như đem hắn đóng gói lại, ngoại trừ mỗi ngày gọi điện thoại đến hỏi hắn có ăn cơm đúng giờ hay không, ở cùng với Tạ Diệc Đông như thế nào, căn bản chưa từng đến xem hắn, dường như tất cả chỉ tiêu sinh hoạt của hắn cũng do Tạ Diệc Đông bên này phụ trách, cho nên Tạ Duẩn Ninh bây giờ trên căn bản là một con sâu gạo được Tạ Diệc Đông nuôi. (Hạ thúc nước mắt lưng tròng: Tiểu thiếu gia, không phải là tôi không muốn đến thăm cậu, mà là Tạ Diệc Đông y, y... ô...)

Cách nói của Tạ Duẩn Ninh lấy lòng Tạ Diệc Đông, y không tính toán nữa, vỗ vỗ cánh tay Tạ Duẩn Ninh: “Được rồi, đừng làm bộ làm tịch nữa, nên làm gì thì làm đi.”

Trên người Tạ Diệc Đông...

Mùi sữa tắm giống với chính mình, sạch sẽ sạch sẽ thật dễ ngủ. (Mã Mã: Hình như sai trọng điểm rồi ha Tiểu Ninh!!!)

Tạ Duẩn Ninh có chút không nỡ mà buông tay.

Hắn biết bây giờ hình thức ở chung như vậy cực kỳ quý báu, chính mình lúc trước cũng không có cách nào tưởng tượng ra, đã tốt đến nỗi hắn cũng không có dũng khí mà bước về phía trước một bước.

Hắn chỉ sợ, một khi hành động thiếu suy nghĩ, tất cả những điều tốt đẹp hiện tại, liền sẽ trong nháy mắt sụp đổ.

Cho nên, hắn chỉ có thể bị động mà tiếp nhận, chỉ thế thôi.

Vào giờ cơm trưa, Tạ Diệc Đông đã lấy cái lá thư mà Tạ Duẩn Ninh nói từ trong hòm thư ra, trong lúc hai người đang đợi cơm trưa đến, Tạ Diệc Đông bày trên bàn xem.

Sau khi xem xong, Tạ Diệc Đông lại cười lạnh một tiếng nhìn Tạ Duẩn Ninh.

Tạ Duẩn Ninh rợn cả tóc gáy mà nhìn Tạ Diệc Đông — Tôi lại có chỗ nào đắc tội Tạ Diệc Đông rồi?

Ít nhất hãy đợi đến khi tôi ăn trưa xong rồi hãy xử tội nhé!

Quả nhiên, “Ăn cơm xong, điểm tâm không có đâu.” Tạ Diệc Đông lạnh lùng tuyên bố.

“...Ồ...” Tạ Duẩn Ninh không hiểu được chỗ nào lại khiến cho y khó chịu nữa, nhưng mà đối với điểm tâm sau khi ăn cơm ở đây mỗi ngày, hẳn thế mà vô cùng chờ mong.

Bởi vì thức ăn ở chỗ này của Tạ Diệc Đông vô cùng ngon, đặc biệt là sau khi ăn cơm xong sẽ tặng kèm một ít điểm tâm là thứ mà hắn thích nhất, bởi vì rất ít thấy điểm tâm không phải ngọt mà là mặn, hơn nữa vô cùng thơm và giòn rất ngon.

Tạ Diệc Đông cũng rất rõ ràng điều này, theo tình hình bình thường, sẽ đem phần của chính mình cho Tạ Duẩn Ninh, rất nhiều lúc sẽ phái người đem điểm tâm cho Tạ Duẩn Ninh đang ở trường — Đương nhiên cơm trưa cũng là phải cùng nhau ăn.

Nhưng mà nếu như Tạ Duẩn Ninh khiến y khó chịu, y liền đem điểm tâm của Tạ Duẩn Ninh ăn hết nhằm mục đích trừng phạt.

“Tôi cho rằng chỉ có tôi biết cậu là Hạ Ninh.” Tạ Diệc Đông vẻ mặt âm trầm mà nói ra lý do.

“Cô ấy không biết a...” Tạ Duẩn Ninh vô tội buồn rầu nhìn Tạ Diệc Đông.

“Cô ấy biết cậu không phải là Tạ Duẩn Ninh.”

“Vậy...” Tạ Duẩn Ninh không nói gì, “Đó là việc em không thể không chế mà!” Ai cần cô ấy có thể nhìn ra được màu sắc của linh hồn nhân loại?

Nói vậy, không biết trong mắt cô gái đó, linh hồn của Tạ Diệc Đông là màu gì ha?

Màu xanh của băng!

Chắc chắn là như vậy!

Cái màu này lạnh lùng nhất!

Tạ Duẩn Ninh trong lòng tức giận bất bình.

Tạ Diệc Đông từ ánh mắt không hài lòng của Tạ Duẩn Ninh suy đoán ra hẳn có lẽ rất khó chịu, thế là cười lạnh nói: “Tuy cậu nói thế nào, điểm tâm hôm nay là không có, nếu như cậu thể hiện không tốt một chút, ngày mai...”

“Em biết rồi, em sai rồi.” Tạ Duẩn Ninh lập tức vô cùng thành thật mà nhận sai — Không có cách nào, hai ngày nghỉ đó, chính mình cũng không muốn ngày mai cũng không được ăn điểm tâm.

Chủ yếu là, chính mình không thích có bất kỳ tranh chấp nào với Tạ Diệc Đông.

Chỉ cần Tạ Diệc Đông cảm thấy vui là được.

Chỉ cần những ngày như vậy có thể tiếp tục là được.

Tạ Diệc Đông lúc này mới mỉm cười, ra hiệu cho thư ký đang đợi ngoài cửa đem đồ ăn trưa vào.

Sau khi lấp đầy bụng rồi, chút giận hờn của Tạ Duẩn Ninh đối với Tạ Diệc Đông cũng tan thành mây khói, hạnh phúc mà nửa nằm trên sofa ngắm ngơ.

Tạ Diệc Đông ngồi bên cạnh đột nhiên hỏi hắn: “Cậu không muốn biết vào ngày sinh nhật thứ 13 đã xảy ra chuyện gì sao?”

“Có thể biết không?” Tạ Duẩn Ninh xoay mặt lại hỏi ngược lại y. Anh khoan hãy nói, hẳn thật sự rất tò mò ngày đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mới dẫn đến tính cách đại biến của Tạ Duẩn Ninh sau này.

“Đương nhiên có thể.” Tạ Diệc Đông thản nhiên nói, “Người chết rồi cũng có thể đem bí mật moi ra, càng không cần nói là người đang sống.”

...Anh có thể đừng đáng sợ như vậy được không!

Tạ Duẩn Ninh co rút khoé miệng.

Tạ Diệc Đông nói xong lời này, lại sững sốt một chút, sau đó cười sờ đầu Tạ Duẫn Ninh: “Sao, bị dọa rồi sao?”

Tạ Duẫn Ninh lắc lắc đầu. Đã từng thấy qua dáng vẻ Tạ Diệc Đông hành hung Khanh Trì Nhiễm, thì sẽ cảm thấy đây thật sự chẳng là gì cả.

Tạ Diệc Đông khẽ cười, liền sánh đôi cùng tư thế của Tạ Duẫn Ninh dựa vào sofa vỗ vỗ đầu của Tạ Duẫn Ninh.

Tạ Duẫn Ninh rất thích tư thế dựa vào nhau như vậy, thế là thoải mái dựa vào vai của Tạ Diệc Đông, bắt đầu muốn chớp mắt một chút.

“Tại sao phải nhân nhượng tôi như vậy?” Qua rất lâu, Tạ Duẫn Ninh đã lim dim lim dim, bên tai đột nhiên truyền đến nghi vấn của Tạ Diệc Đông: “Cậu chắc hẳn biết tôi quản thúc rất nhiều, hạn chế sự tự do của cậu đi.”

Tạ Duẫn Ninh đang chống lại sự kêu gọi của Chu Công, thế là tùy tiện ném ra một câu: “Nếu như có thể ở cùng với anh, không có tự do cũng chẳng sao cả.”

Tạ Diệc Đông hơi trừng to mắt, sững sốt.

Qua rất lâu, rất lâu, mới nhẹ nhàng cong cong khóe môi, cười gõ gõ đầu của Tạ Duẫn Ninh đang dựa vào hõm vai của chính mình: “Ngu ngốc.”

Ngu ngốc đến nỗi khiến cho người ta quyến luyến không rời.

30. Chương 29

“Duẫn Ninh, không phải tớ nói.” Phạm Trì gạt bỏ những thứ trên bàn, tiến lại nói chuyện với Tạ Duẫn Ninh: “Hình thức ở chung của cậu và anh trai cậu rất kỳ lạ.”

Tạ Duẫn Ninh uể oải mà liếc nhìn Phạm Trì: “Sao lại nói vậy?”

“Cậu không cảm thấy. Anh của cậu quá đáng sợ sao?” Phạm Trì phản nài: “Tớ muốn nói chuyện với cậu chỉ có thể lén lút lút lút! Coi là như vậy đi, tuần trước việc kinh doanh của nhà tớ cũng bị y động vào một chút.”

Tạ Duẫn Ninh chỉ cười.

“Cậu không cảm thấy quá ngột thở sao?” Phạm Trì lẩm bẩm, “Ảnh đem cậu quản quá nghiêm rồi đó. Bình thường, cậu ở cùng với anh ấy đều là vượt qua như vậy sao?”

Mặc dù cảm thấy hình thức ở chung của mình và Tạ Diệc Đông không cần người khác nói rõ, nhưng thứ nhất, hẳn đúng là thấy được sự quan tâm thân thiết rất nhỏ trong ánh mắt Phạm Trì, thứ hai, hẳn hoàn toàn không hy vọng Tạ Diệc Đông bị người khác hiểu lầm, thế là Tạ Duẫn Ninh cười nói: “Nếu như nói, hình thức ở chung của hai chúng tôi cậu thấy có chút kỳ lạ, vậy cũng là chúng tôi ngầm đồng ý.” Nhìn nhìn Phạm Trì, nói: “Hình thức ở chung của cậu và thầy Đường Lễ trong mắt người khác, cũng không không quá lạ quan sao?”

Phạm Trì sững sốt một chút, sau đó mới nói: “Cậu là nói, cậu cảm thấy hình thức ở chung của cậu và anh trai mình rất bình thường?”

Tạ Duẫn Ninh đen mặt — Tôi cảm thấy, cậu muốn nói hình thức ở chung của cậu và Đường Lễ bình thường mới là thật.

“Tớ chỉ là không muốn suy nghĩ quá nhiều.” Tạ Duẫn Ninh nói như vậy, “Rất nhiều chuyện, là thoáng qua rồi biến mất, trôi đi vô cùng nhanh.”

Phạm Trì có chút nghi hoặc nhìn Tạ Duẫn Ninh: “Có lúc tớ cảm thấy, ngữ điệu của cậu thật sự giống như ông cụ non.”

Già hơn cậu, điều này là khẳng định.

Tạ Duẩn Ninh hừ cười.

“Xem xem cậu cái dáng vẻ vênh váo tự đắc kia.” Phạm Trì khinh bỉ liếc Tạ Duẩn Ninh, “Anh của cậu nhất định không biết cậu khi dễ bạn học cao cao tại thượng như vậy sao?”

Tạ Duẩn Ninh cười: “Tớ nghĩ anh ấy sẽ không ngại đâu.” Tạ Diệc Đông vẫn không quá thích Phạm Trì, nếu như tôi thật sự khi dễ Phạm Trì, chỉ sợ y sẽ rất vui vẻ.

“Trẻ hư.” Phạm Trì hừ.

“Cám ơn quá khen.” Tạ Duẩn Ninh mỉm cười. “Như nhau.”

Lúc này, tiếng chuông điện thoại vang lên.

“Mau đi đi.” Phạm Trì ở bên cạnh lạnh lùng nói: “Chủ nhân của cậu đang triệu hoán cậu.”

Hôm nay chỉ học buổi sáng, thông thường dưới tình hình như vậy, Tạ Diệc Đông sẽ đích thân hoặc phái tài xế đến đón Tạ Duẩn Ninh đến công ty, cho nên Phạm Trì thấy nhưng không thể trách đương nhiên cho rằng là lời kêu gọi của Tạ Diệc Đông.

Điện thoại chỉ kêu lên vài tiếng liền tắt luôn.

Phạm Trì thấy Tạ Duẩn Ninh dường như cũng không có dáng vẻ dự định bắt máy, thế là tò mò hỏi: “Bình thường cậu không phải đều nói với anh cậu vài câu sao? Sao hôm nay ngay cả bắt máy cũng không bắt?”

Tạ Duẩn Ninh đứng lên, cười liếc nhìn Phạm Trì: “Không nói cho cậu.”

“Này.” Phạm Trì dù sao cũng là người thừa kế của Phạm gia, vừa thấy liền nhìn ra được vẻ mặt không thích hợp của Tạ Duẩn Ninh, tính toán gọi hắt lại.

“Tớ đi hẹn hò đây.” Tạ Duẩn Ninh cười.

“Hẹn hò?” Phạm Trì nhìn theo bóng dáng của Tạ Duẩn Ninh dần dần rời xa phòng học, nói thầm: “Cậu ấy có thể bỏ được anh trai của mình mà đi hẹn hò sao?”

Cho dù là tôi cũng cần phải xã giao. (Mã mã: Câu này là của Phạm Trì nhé)

Tạ Duẩn Ninh mang theo nụ cười đi ra cổng trường, lên chiếc xe hơi nổi tiếng thuần một màu trắng.

Sau 20 phút, Tạ Duẩn Ninh ngồi cùng với một vị thiên kim tiểu thư xinh đẹp trong ghế lô trong một nhà hàng Pháp dưới danh nghĩa của cô ấy.

“...Tôi nghĩ, chúng ta có lẽ là lần đầu tiên đối mặt nói chuyện với nhau như vậy.” Cô gái có khí chất cao quý mỉm cười với Tạ Duẩn Ninh, “Xin chào, tôi là Cố Bạch Hằng.”

Tạ Duẩn Ninh cũng mỉm cười với đối phương: “...Xin chào.”

Cố Bạch Hằng cái tên này, chỉ cần biết một chút về giới kinh doanh, đều sẽ biết.

Vị hôn thê của Tạ Diệc Đông, thiên kim tiểu thư đại danh鼎鼎鼎鼎 của giới kinh doanh — Chính là Cố Bạch Hằng.

“Có chút mạo muội mời cậu đến hẹn.” Cố Bạch Hằng lễ phép cười nói: “Vốn tưởng rằng cậu sẽ không đáp ứng lời mời đến hẹn.”

“Nếu là Cố tiểu thư mời, tôi đương nhiên vinh hạnh mà đến.” Tạ Duẩn Ninh cười.

“Tạ thiếu, cậu quá khách sáo rồi.” Cố Bạch Hằng dịu dàng mỉm cười: “Nếu cậu có chuyện quan trọng, cũng không nhất thiết phải tự mình đến một chuyến.”

“Còn có chuyện gì quan trọng hơn so với việc cùng cô gặp mặt?” Tạ Duẩn Ninh cười “Không biết Cố tiểu thư tìm tôi có chuyện gì?”

“Tương lai sẽ là người một nhà, chỉ là muốn tìm Tạ thiếu ăn một bữa cơm.” Cố Bạch Hằng cười.

“Nói như vậy, hôm khác, tôi cũng phải mời lại Cố tiểu thư.” Tạ Duẩn Ninh cười.

Cố Bạch Hằng cô gái này, nói thật ra, Tạ Duẩn Ninh còn thật sự không có cách nào bới ra cô có gì không thích hợp.

Bất kể là gia thế tướng mạo khí chất ăn nói còn có danh tiếng tốt trong giới kinh doanh, đều là ngàn dặm mới tìm được một người.

Nhưng mà Tạ Duẩn Ninh chính là không quá thích cô ấy.

Đương nhiên, điều này cũng không hoàn toàn liên quan đến người mà mình ái mộ cùng với vị hôn phu của cô ấy là cùng một người.

Tạ Duẩn Ninh chỉ là cảm thấy, cô gái trước mắt này, có lẽ cũng không có bao nhiêu thích Tạ Diệc Đông.

Trước khi đến giờ cơm trưa, Cố Bạch Hằng vẫn luôn hỏi một số vấn đề không liên quan đến Tạ Duẩn Ninh, làm cho không khí giữa hai người không quá nhạt nhẽo.

Nhưng cũng bởi vì điều này, Tạ Duẩn Ninh vẫn luôn không hỏi thái độ của Cố Bạch Hằng đối với Tạ Diệc Đông.

Rất nhanh, điểm tâm nhỏ trước khi dùng bữa được mang lên.

Lúc này, Cố Bạch Hằng bắt đầu giới thiệu điểm tâm nổi tiếng của nhà hàng này cho Tạ Duẩn Ninh.

Tạ Duẩn Ninh mượn khoảng trống này, hỏi cô: “Cố tiểu thư, cô cảm thấy anh của tôi... chính là Tạ Diệc Đông tiên sinh, như thế nào?”

Cố Bạch Hằng sững sốt một chút, sau đó mới cười nói với Tạ Duẩn Ninh: “Tạ Diệc Đông tiên sinh, là một người đàn ông ưu tú. Tôi vì anh ấy chọn mình mà cảm thấy vinh hạnh.”

Cách nói quá lễ phép rồi tiểu thư à.

Tạ Duẩn Ninh đen mặt.

Cố Bạch Hằng mỉm cười nhìn vẻ mặt của Tạ Duẩn Ninh, nháy mắt mấy cái: “Nhìn không ra, Tạ thiếu vậy mà sẽ hỏi tôi vấn đề này.”

Tạ Duẩn Ninh sững sốt một chút, sau đó mới ý thức được thân phận của chính mình thật sự không thích hợp hỏi cái này, sẽ khiến cho người khác hoài nghi chính mình có dụng tâm khác.

Chính mình bị hoài nghi có dụng tâm khác ngược lại cũng không sao cả, chỉ là ắt hẳn sẽ mang lại phiền phức cho Tạ Diệc Đông.

Nhưng lời nói muốn thu hồi, đã không thể nữa.

Tạ Duẩn Ninh cắn răng nói: “Kỳ thực, tôi muốn nói là, anh trai của tôi là một người đàn ông tốt, Cố tiểu thư cô rất may mắn.” Ít nhất, tôi cảm thấy cô thật sự là quá may mắn.

Cố Bạch Hằng nhú mày.

Tạ Duẩn Ninh ý thức được lời nói của chính mình đã chuyển đến một phương hướng quỷ dị, thế là thành thật cảm miệng lại.

Cố Bạch Hằng thận trọng nhìn Tạ Duẩn Ninh, sau đó nói: “...Tạ thiếu, cậu biết không? Tôi đã từng âm thầm quan sát hai người một khoảng thời gian.”

Hai người, không cần nhiều lời, đương nhiên là chỉ Tạ Duẩn Ninh và Tạ Diệc Đông.

Tạ Duẩn Ninh nghe được Cố Bạch Hằng nói như vậy, trong lòng lập tức “lộp cộp” một tiếng, dự cảm không tốt nổi lên.

“Đây cũng là một nguyên nhân khác mà lần này tôi mời cậu ăn cơm.” Cố Bạch Hằng nói.

Không hiểu tại sao, cái ghế lô này vậy mà không có hơi ấm.

Bị ánh mắt mê người quynh rũ của Cố Bạch Hằng nhìn chăm chú như vậy, Tạ Duẩn Ninh cảm thấy chính mình giống như một con chuột bị một con rắn để mắt tới, toàn thân cứng ngắc.

Hắn không hề sợ người khác biết chính mình thích con trai.

Nhưng mà, hắn sợ sau khi bị người khác biết chính mình thích con trai, lại không có cách nào đến gần Tạ Diệc Đông.

Cũng không phải là Tạ Diệc Đông sẽ né tránh mình, mà là chính mình không cho phép bởi vì sự tồn tại của bản thân mà dẫn đến phiền phức cho Tạ Diệc Đông.

Bởi vì chỉ có chính mình mới rõ ràng nhất, giữa mình và Tạ Diệc Đông là vô cùng trong sạch, cái gì cũng không có.

Một khi bị người khác biết được chính mình thích con trai, vì danh tiếng của Tạ Diệc Đông mà nghĩ, hắn chỉ có thể rời xa Tạ Diệc Đông.

“Bây giờ tôi cuối cùng cũng xác định rồi.” Cố Bạch Hằng cười lạnh lùng, đứng lên.

31. Chương 30

“Cậu bị điên sao!” Cánh môi cong cong duyên dáng của Cố Bạch Hằng khép mở, phun ra từ ngữ hoàn toàn ngược lại với bề ngoài tao nhã của cô: “Tạ Diệc Đông là anh trai của cậu! Thật buồn nôn!” Một bên cười lạnh cầm lấy cái ly ở trên bàn, nhìn xuống Tạ Duẫn Ninh, sau đó chậm rãi đổ từ trên đầu của Tạ Duẫn Ninh: “An phận một chút đi. Biến thái! Tạ Diệc Đông là của tôi.”

Tạ Duẫn Ninh ngồi yên ở vị trí đó, phản ứng đầu tiên chính là ngẩng đầu, nói với Cố Bạch Hằng: “Cô sẽ không nói ra chứ?” Mặc dù không rõ vì sao Cố Bạch Hằng đột nhiên trở nên kích động như vậy, nhưng mà hắn cần phải xác nhận trước tiên Cố Bạch Hằng sẽ không tuyên truyền ra.

Cố Bạch Hằng cười lạnh, giơ tay, “Sao, cậu còn sợ mất mặt? Quá khư dơ đấy hỗn loạn của cậu, cậu thật sự đã quên hết rồi sao? Giải thanh thuần!”

Tạ Duẫn Ninh thấy tư thế của cô ấy là dự định cho mình một bạt tai, cũng không có dự định tránh, trong lòng chỉ nghĩ nếu như có thể khiến cho cô ấy nguôi giận, tát vài cái thì cứ tát vài cái, chỉ cần cô ấy không nói ra là được.

Cửa lại bị người ta đột nhiên từ bên ngoài đập vào.

Tạ Duẫn Ninh và Cố Bạch Hằng đều hoảng hốt mà ngẩng đầu nhìn ra ngoài.

Chỉ thấy Tạ Diệc Đông đi phía trước, Tạ Thượng ở phía sau liều mạng kéo Tạ Diệc Đông, nhỏ giọng nói gì đó, bị kéo đi về phía trước.

Tạ Duẫn Ninh ngơ ngác nhìn Tạ Diệc Đông.

Tạ Diệc Đông đi qua quầy bar nhỏ ở cạnh cửa, thuận tay cầm lấy chai rượu đỏ.

Từ nét mặt không nhìn ra được có điều gì khác với bình thường.

...Ách, được rồi, Tạ Diệc Đông vẫn luôn rất khó đoán.

“...Diệc Đông...” Cố Bạch Hằng lập tức đem cái ly trong tay nhét vào một góc sofa, sau đó tiến lên đón: “Em đang nói chuyện với Duẫn Ninh. Anh sao lại tới đây? Ba không phải là đang cùng anh nói chuyện hợp tác hạng mục sao?”

Tạ Diệc Đông nhìn cô gái rồi đi qua, hát ra Tạ Thượng đang nín lấy chính mình, đem rượu đỏ qua: “Tránh ra.” Sau đó cũng không thèm để ý đến Cố Bạch Hằng, đi thẳng đến trước mặt Tạ Duẫn Ninh: “Thì ra, đây gọi là cùng bạn bè đi mua sắm trên phố của cậu?”

Tạ Duẫn Ninh co rút khoé miệng, không dám cãi lại — Tôi nào biết anh sẽ bắt tại trận như thế này chứ!

Tạ Diệc Đông cười lạnh: “Người bạn này của cậu, đúng lúc tôi cũng quen, không bằng cùng nhau?”

Đừng dùng ngữ điệu lạnh lẽo như vậy nói chuyện được không? Tôi sắp bị lời nói của anh đông thành băng luôn rồi.

Tạ Duẩn Ninh bày ra dáng vẻ làm bộ đáng thương nhìn Tạ Diệc Đông.

Cũng không biết là đáng vẻ đáng thương của Tạ Duẩn Ninh làm cảm động Tạ Diệc Đông hay là y cuối cùng cũng nhìn không được Tạ Duẩn Ninh toàn thân ướt núp ở sofa run rẩy, ngồi xuống, cởi áo khoác của chính mình, khoác lên người Tạ Duẩn Ninh, một bên hung dữ nói: “Cho cậu chạy loạn!”

Mang áo khoác tây trang có nhiệt độ của Tạ Diệc Đông mặc dù cũng không tính dày bao nhiêu, nhưng khiến cho Tạ Duẩn Ninh an tâm một chút.

Liếc mắt đến Cố Bạch Hằng đang đứng không biết cô đang nghĩ cái gì, Tạ Duẩn Ninh nghĩ rất vui — Nếu mọi người đều ở đây, vậy cũng thương lượng một chút thì không có vấn đề gì đâu.

Đến lúc hôn lễ của bọn họ đúng hạn tiến hành, tôi đương nhiên là đi tìm một nơi một mình chữa thương.

Đợi một chút, lại quay lại tiếp tục làm em trai nghe lời của Tạ Diệc Đông, lúc y vui vẻ buồn bã đều có thể ở bên cạnh y, nếu như hai vợ chồng bọn họ đều bận rộn chuyện kinh doanh, tôi có thể giúp họ trông con — Tôi nhất định sẽ rất thích con của Tạ Diệc Đông, sau đó đợi đứa nhỏ lớn lên, bọn họ cũng già rồi.

Cuối cùng, sống cũng phải sống lâu hơn y, nhìn y chết đi.

Như vậy là đủ rồi.

“Ba” một thanh âm vang lên, đánh vỡ sự yên tĩnh.

Là Tạ Thượng mở chai rượu đỏ, vội vàng đưa cho Tạ Diệc Đông: “Xong rồi.”

Tạ Duẩn Ninh từ trong hình thức ở chung của Tạ Thượng và Tạ Diệc Đông, sâu sắc cảm nhận được cái loại sợ hãi phát ra từ bản năng của Tạ Thượng đối với Tạ Diệc Đông mà Tạ Đới Quân đã nói...

Không khỏi có chút thoát ly khỏi trạng thái mà co rút khoé miệng — Rốt cuộc Tạ Diệc Đông đã làm gì y vậy!

Tạ Diệc Đông cũng không thèm nhìn mà nhận lấy chai rượu đỏ, thuận tay đặt bên tay trên bàn trà, sau đó nhéo Tạ Duẩn Ninh một cái, quay đầu, liếc nhìn Cố Bạch Hằng: “Xem xong rồi.”

Hả?

Tạ Duẩn Ninh không hiểu nên nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Tạ Diệc Đông.

Đột nhiên, khuôn mặt của Tạ Diệc Đông ép tới.

Chuẩn xác mà hôn xuống.

Hơn nữa còn là nụ hôn nồng nhiệt.

Tạ Duẩn Ninh căn bản không nghĩ đến sẽ là tình trạng như vậy, cả người đều ngây dại.

Những người khác cũng không phản ứng tốt hơn Tạ Duẩn Ninh bao nhiêu, toàn bộ đều ngó người, vẻ mặt tư thế giống như một pho tượng mà đứng yên vào thời khắc Tạ Diệc Đông hôn thắm thiết Tạ Duẩn Ninh.

“Thấy chưa?” Tạ Diệc Đông cười nhạt, “Tôi cũng là biến thái, cho nên cô hiểu rồi chứ?”

Cố Bạch Hằng phản ứng lại đầu tiên, chỉ vào Tạ Diệc Đông: “Khó trách anh từ trước đến giờ đều không để tôi vào nhà anh, cũng không ở bên ngoài qua đêm!” Cô dường như thật sự rất giận, cả người đều run rẩy. “Kỳ thực anh căn bản không thích con gái!”

Tạ Diệc Đông cười đứng dậy, thuận tiện nhìn Tạ Duẩn Ninh đang ôm chặt áo khoác trên người, xách chai rượu đỏ lên, chậm chậm đi qua: “Tôi cũng không rõ tôi rốt cuộc là thích con gái hay là con trai. Hoặc là, tôi cái gì cũng không thích.”

Cố Bạch Hằng không biết được y muốn làm gì, nhưng theo bản năng lùi về sau một bước, trừng mắt nhìn Tạ Diệc Đông. “Anh... Anh muốn làm gì?”

Tạ Diệc Đông đi tới trước mặt cô, mỉm cười: “Tôi muốn làm gì?” Một bên nói như vậy, một bên đột nhiên giơ tay, không có chút nào thương hương tiếc ngọc mà vịn cánh tay của Cố Bạch Hằng, đem người ta ép

trên vách tường lạnh băng, khiến cô ấy phát ra một tiếng kinh hô bén nhọn. “Yên tâm đi, tôi sẽ không làm gì.”

Đồng thời nâng chai rượu đổ trên tay, mỉm cười nói: “Tôi chỉ là thích có qua có lại mà thôi.” Rượu đổ trên tay đồng thời “ừng ực ừng ực” mà hướng từ trên đầu Cố Bạch Hằng đổ xuống, “Tôi a, ghét nhất chính là đồ của tôi bị người khác đụng vào, cũng ghét nhất là người khác muốn tổn thương đến tất cả đồ vật của tôi, cho nên, tôi thật sự rất tức giận.” Vừa đổ vừa mỉm cười nói, “Tôi mỗi lần tức giận, liền muốn làm chút chuyện gì đó khiến cho người khác cùng tôi không vui.”

Tạ Duẩn Ninh cảm thấy đáng vẻ cười híp mắt của Tạ Diệc Đông dưới ánh đèn so với đáng vẻ mặt không thay đổi lúc bình thường còn khủng bố hơn gấp trăm lần — Không cần nói, chắc chắn lại phát điên rồi.

Cố Bạch Hằng phỏng chừng cũng bị đáng vẻ của Tạ Diệc Đông dọa rồi, liều mạng giãy dụa muốn tránh khỏi rượu đang đổ xuống, một bên lớn tiếng hét chói tai.

Tạ Thượng cũng nhú mày che lại lỗ tai, Tạ Diệc Đông mắt điếc tai ngơ như thường, tiếp tục đổ xuống.

“Hôn ước của chúng ta, huỷ bỏ.” Tạ Diệc Đông thản nhiên nói.

Lời này ngược lại nổi lên tác dụng chấn nhiếp nào đó, Cố Bạch Hằng ngừng lại việc hét chói tai, kinh ngạc mà nhìn Tạ Diệc Đông.

Ngay cả Tạ Thượng cũng nhìn Tạ Diệc Đông mà ngẩn người.

“Tôi nghĩ tôi đã nói rất rõ ràng rồi.” Tạ Diệc Đông thản nhiên nói: “Hôn ước huỷ bỏ, còn có, mối quan hệ hợp tác giữa tôi và Cố gia cũng dừng lại.”

Cố Bạch Hằng lần này thật sự khản trương hẳn lên: “Đừng nói đùa, đã tiến hành được một nửa rồi, anh biết dừng lại sẽ mang đến tổn thất lớn thế nào cho cả hai bên không?”

“Biết.” Tạ Diệc Đông nhàn nhạt nói, “Tôi đã triệt để tính toán rồi.” Cười lạnh một tiếng, “Ít nhất, tôi sẽ không có tổn thất quá lớn.”

“Sao có thể!” Cố Bạch Hằng trừng lớn mắt, “Anh cũng đầu tư vào 50% dự toán đi!”

“A.” Tạ Diệc Đông thản nhiên nói: “Tạ gia cùng tôi hợp tác.” Lộ ra nụ cười cổ quái: “Làm phiền cô.”

Cố Bạch Hằng đầu tiên là sững sốt, sau đó lập tức hiểu được, không thể tin mà nhìn Tạ Duẩn Ninh đang núp trên sofa: “Không thể nào, y rõ ràng không có quyền thừa kế, không có bất kỳ cổ phần nào cũng không có quyền phát ngôn!”

32. Chương 31

“Cô chỉ nắm giữ được đầu mối này, cô còn dám làm xằng bậy với y.” Tạ Diệc Đông mỉm cười, “Thật sự là ngu xuẩn.”

Đừng nói Cố Bạch Hằng, ngay cả đương sự là Tạ Duẩn Ninh cũng không hiểu Tạ Diệc Đông đang nói cái gì, đầu óc mơ hồ mà nhìn Tạ Diệc Đông.

“Cô có thể thử nói với Tạ phu nhân rằng cô tính toán không có lợi đối với con trai của bà xem, thăm dò phản ứng của bà ấy.” Tạ Diệc Đông cười, “Nếu như cô có thể gánh chịu được hậu quả.”

“Lời này có ý gì?” Cố Bạch Hằng giọng nói đều run rẩy.

“Tôi không có nghĩa vụ nói cho cô biết.” Tạ Diệc Đông thản nhiên nói. Dem chai rượu đổ trong tay thuận tay mà ném một cái.

Cũng không biết Tạ Diệc Đông sao lại ném, rõ ràng thấy y ném rất tùy tiện, cũng không có dùng lực, nhưng cái chai thoát nhìn không tệ đó chính là “choang” phát ra một tiếng cực lớn, tan nát.

Cố Bạch Hằng và Tạ Thượng đều bị dọa cho nhảy dựng.

Đặc biệt là Cố Bạch Hằng, phát ra tiếng sợ hãi thở gấp nho nhỏ, “Anh chớ làm loạn a!”

Tạ Diệc Đông cười một nụ cười mê người: “Làm sao biết được.” Đi trở về, đem Tạ Duẫn Ninh xốc lên, nắm tay đi về phía trước.

Lúc đi qua sát vai, nhỏ giọng ném ra một câu: “Nếu như thật sự tức giận, cũng là Tạ gia không cần cô, tôi cái gì cũng sẽ không làm, ha ha...”

Câu nói này so với lời nói lúc trước còn khiến có Cổ Bạch Hằng căng thẳng hơn, cô lớn tiếng thét lên: “Tạ Diệc Đông, anh không thể không thấu tình đạt lý như vậy được!”

Tạ Diệc Đông quay đầu lại, vô tội cười: “Là ý của Tạ gia, không liên quan gì đến tôi.”

“Tạ Diệc Đông!” Cổ Bạch Hằng một bên run rẩy, một bên không có cách nào kiềm chế được mà ghen ngào thét chói tai.

Lần này, Tạ Diệc Đông cũng không quay đầu lại, trực tiếp nửa ép buộc kéo Tạ Duẫn Ninh ra khỏi ghế lô.

Vừa ra khỏi ghế lô, Tạ Duẫn Ninh phát hiện nhà hàng này có rất nhiều khách vậy mà một người cũng không có, ngay cả người phục vụ cũng không thấy người nào.

“Đi lái xe.” Tạ Diệc Đông ra lệnh cho Tạ Thượng giống như sai khiến người làm.

Tạ Thượng nhận mệnh chạy ra bên ngoài.

...Anh còn có thể căng mắt hơn một chút hay không?

Tạ Duẫn Ninh hết ý kiến.

“Cậu rất tốt a, còn có tâm tư mà suy nghĩ chuyện khác.” Tạ Diệc Đông cười lạnh một tiếng, dẫn hần ra đứng trước cửa, đợi Tạ Thượng đem xe lái đến.

Tạ Duẫn Ninh lúc này mới ý thức được tình trạng của bản thân cũng không vui vẻ gì.

Thế là theo bản năng co rụt cổ lại.

“Cậu là con rùa sao?” Tạ Diệc Đông lạnh lùng nói.

“Xin lỗi.” Tạ Duẫn Ninh rất thành thật mà xin lỗi.

Tạ Diệc Đông cười lạnh.

“Em không nên nói dối, em cũng không nên lén gặp mặt Cổ Bạch Hằng sau lưng anh, sau này sẽ không như vậy nữa.”

Tạ Diệc Đông vẫn cười lạnh.

Tạ Duẫn Ninh không có cách nào mà ôm lấy cánh tay của Tạ Diệc Đông: “Anh~ Đừng giận mà ~” Ô, tôi một lần nữa biểu thị khinh bỉ chính mình.

Vừa ôm lấy cánh tay của Tạ Diệc Đông, mới nhớ đến Tạ Diệc Đông đem áo khoác khoác lên người chính mình.

Ở bên trong đương nhiên là có hệ thống sưởi ấm thì không sao, nhưng mà vừa nãy chính mình cùng với Cổ Bạch Hằng ở trong cái ghế lô kia có thể không có hệ thống sưởi ấm.

Không khỏi hồi hộp mà chà xát cánh tay của Tạ Diệc Đông: “Lạnh sao, xin lỗi xin lỗi, em vậy mà quên mất, lúc nãy chỗ đó không có hệ thống sưởi ấm.”

Tạ Diệc Đông liếc Tạ Duẫn Ninh một cái: “Cậu không cảm thấy cậu phản ứng này cũng quá nhanh rồi sao?”

Tạ Duẫn Ninh biết y nói là ngược lại, nhưng mà bởi vì lo lắng Tạ Diệc Đông sẽ bị cảm lạnh hay không, cho nên cũng không so đo với ý, một bên nói thầm trong miệng: “...Trở về phải nấu canh gừng uống, nhưng mà em không biết nấu, không bằng đợi lát nữa đến dưới lầu mua, anh cũng thật là, làm gì đem áo khoác cởi cho em, anh còn muốn bị cảm sao? Anh quên lúc trước anh bị cảm có bao nhiêu khó chịu sao?” Một bên lo lắng mà tỉ mỉ nhìn sắc mặt của Tạ Diệc Đông. “Em sức khỏe tốt hơn anh, lạnh một chút cũng không sao đâu.”

Tạ Diệc Đông nhìn y cứ lăm nhăm, dáng vẻ khấn trương như vậy, đột nhiên nở nụ cười.

Tạ Duẩn Ninh không hiểu cho nên nhìn Tạ Diệc Đông — Không phải chứ, lẽ nào đây chính là giận quá mà cười?

Đột nhiên Tạ Diệc Đông nghiêng người một chút, dùng lực ôm lấy Tạ Duẩn Ninh.

“Cậu là của tôi, biết không?”

“À?” Tạ Duẩn Ninh không hiểu tại sao Tạ Diệc Đông lại nói ra lời nói phiền tình như vậy, nhất thời cũng không hiểu được mà thẹn thùng, chỉ biết ngây người ra.

“Cậu rất thích tôi đi?” Tạ Diệc Đông lại hỏi. Hơi thở phát ra trong lúc nói từ bên tai thổi tới, ấm áp ẩm ướt.

“... A...” Mọi người đều biết, cũng không cần tôi lại thừa nhận đi.

“Phải tiếp tục thích tôi, biết không?”

“Uhm.” Tạ Duẩn Ninh sững sốt một chút, sau đó mới trả lời.

Đột nhiên cảm thấy rất cảm động.

Mặc dù không biết tại sao Tạ Diệc Đông lại nói ra lời như vậy, nhưng mà, ý nghĩa sâu xa trong lời nói này, Tạ Duẩn Ninh vẫn hiểu được.

“Cám ơn anh.” Vươn tay ra ôm lấy Tạ Diệc Đông.

“Cám ơn cái gì?” Giọng điệu nói chuyện của Tạ Diệc Đông dường như mang theo chút ý cười, hỏi hân.

“Cám ơn anh thích em thích anh.” Tạ Duẩn Ninh cười nói, “Em cảm thấy em có ý nghĩa tồn tại.”

Tôi của lúc trước, bất kể là còn sống hay là chết đi, đều cảm thấy không có bất kỳ màu sắc, bất kỳ hứng thú gì.

Ăn được đồ ăn ngon, cũng cảm thấy nhạt nhẽo.

Cho dù là người xung quanh chơi đến điên cuồng, qua đi rồi cũng chỉ cảm thấy trống rỗng.

Nhưng mà bây giờ bởi vì ở cùng với Tạ Diệc Đông, luôn cảm thấy tất cả đều đầy đủ, mới mở mắt ra, muốn hiểu rõ thế giới này.

“Đứa ngốc.” Tạ Diệc Đông không biết đang nghĩ gì, chỉ là ôm chặt lấy Tạ Duẩn Ninh: “Cậu thật sự ngốc đến không có thuốc nào cứu được.”

Tạ Duẩn Ninh buồn bực cười một tiếng: “Có lẽ vậy đi.” Tôi cũng cảm thấy tôi ngốc muốn chết.

Luôn luôn kiên trì ý nghĩ cùng dự định của chính mình, chết cũng không chịu quay lại.

Người ta nói, chưa đến Hoàng Hà thì chưa cam lòng, tôi là đến được Hoàng Hà rồi nhưng lòng không chết.

“Cậu ngốc như vậy, nhất định sẽ bị người ta ức hiếp.” Tạ Diệc Đông lăm nhăm, “Cho nên, cậu chỗ nào cũng không nên đi, lưu lại bên cạnh tôi.”

Tạ Duẩn Ninh sững sốt.

Điều này...

Tạ Diệc Đông nói như vậy là ý gì?

“Cậu thích tôi như vậy, cho nên, tôi cảm thấy, cậu ở lại bên cạnh tôi, là tốt nhất.” Tạ Diệc Đông dường như không nhận ra được sự kinh ngạc của hắn, tiếp tục nói: “Tôi là người quan trọng nhất trong cuộc đời cậu, nếu như không có tôi, cậu nhất định sẽ sống không nổi.” Giống như là nói với Tạ Duẩn Ninh, lại giống như nói với chính mình. “Cho nên, cậu chỉ cần như vậy là được rồi. Những cái khác, tôi đều sẽ làm giúp cậu, cậu chỉ cần chỉ nhìn một mình tôi là được.”

Tạ Duẩn Ninh lúc này mới hiểu được lời nói của Tạ Diệc Đông.

Thì ra không phải là tỏ tình gì, chỉ là bởi vì không yên tâm sao?

Hoặc là nói, sự tồn tại của tôi, kích phát ham muốn chiếm làm của riêng đáng sợ của tên gia hỏa này?

“Tạ Diệc Đông, em biết anh 10 tuổi năm đó xảy ra chuyện gì.” Vì chứng thực suy đoán của chính mình, Tạ Duẩn Ninh đột nhiên nhắc tới vấn đề này.

Nghe vậy, Tạ Diệc Đông cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, đẩy vai Tạ Duẩn Ninh ra, tỉ mỉ quan sát vẻ mặt của hắn.

Ở trong đó hoàn toàn không có sự sợ hãi, chỉ là tìm tòi nghiên cứu.

“Tại sao phải làm như vậy?”

Tạ Diệc Đông trầm mặc.

Lời vừa hỏi xong, Tạ Duẩn Ninh lại có chút hối hận — Chính mình không hề có lập trường gì để hỏi cái vấn đề này.

Nhưng mà nếu như Tạ Diệc Đông không trả lời chính mình, vậy tôi có thể sẽ cảm thấy có chút thất bại.

Còn không bằng không hỏi, cứ như vậy mà giả nhu còn tốt hơn.

Nhưng mà, Tạ Diệc Đông lại đột nhiên nói.

“Mẹ của tôi, bởi vì sinh tôi ra, khó sinh mà chết.” Tạ Diệc Đông nói, “Cho nên, tôi cảm thấy, ngoại trừ cha nên cho tôi tình cảm, tôi còn muốn cha phải đáp lại phần tình cảm của mẹ nên cho tôi.”

Đã trải qua đoạn thời gian tiếp xúc này, Tạ Duẩn Ninh cũng coi như là hiểu được Tạ Diệc Đông là người như thế nào.

Hắn không biết đối với người khác mà nói, Tạ Diệc Đông rốt cuộc là một người đàn ông như thế nào, có lẽ là thật sự máu lạnh đến nỗi khiến người ta run rẩy.

Nhưng đối với chính mình mà nói, càng hiểu được một phần của Tạ Diệc Đông, thì càng thích, càng sùng bái.

Giống như là thuốc phiện đặc biệt nhằm vào chính mình mà sinh ra trên cái thế giới này, tồn tại sức hấp dẫn mà chính mình không có cách nào chống lại được.

Cho dù là hành vi của y có đáng sợ đi chăng nữa, cũng không có cách nào chống cự lại.

Tạ Duẩn Ninh thậm chí hoài nghi nếu như có một ngày, Tạ Diệc Đông đem những thủ đoạn ác nghiệt kia đều dùng trên người mình, chính mình cũng sẽ luôn si mê mà nhìn y.

“Lúc đó cha, ngoại trừ tôi, còn có một đứa con, cho nên hoàn toàn không phải là dành riêng cho tôi. Nhưng mà, bởi vì tôi nhỏ hơn Tạ Đới Quân, cho nên rất được cưng chiều.” Tạ Diệc Đông thản nhiên nói, “Nói tóm lại, cũng miễn cưỡng xem như là tôi một mình. Nhưng mà, không bao lâu, lão tam ra đời.”

Tạ Duẩn Ninh theo bản năng mà nhìn ra bên ngoài nhà hàng — Là nói Tạ Thượng sao?

“Tôi rất ghét nó.” Tạ Diệc Đông ở trước mặt Tạ Duẩn Ninh không có che giấu sự chán ghét của chính mình đối với Tạ Thượng, “Cho nên, khiến Tạ Thượng làm ra rất nhiều chuyện mà cha chán ghét.”

Bởi vì điều này, cho nên, Tạ Thượng vô cùng sợ Tạ Diệc Đông sao?

Tạ Duẩn Ninh đen mặt.

“Bất quá, tôi có lẽ cũng khiến cho cha rất đau đầu đi, bởi vì ông ấy bắt đầu xa lánh tôi. Sau đó, Tạ Ái Vân ra đời. Tiệc sinh nhật hôm đó, tôi liền lấy chút nhựa của cây Trúc Đào.” Tạ Diệc Đông nói, “Tôi hoàn toàn không nghĩ đến làm chết bọn họ, chỉ là muốn xem xem, tôi có cần thiết ở lại nhà chính của Tạ gia hay không.” Mỉm cười: “Lúc đó tôi cũng bị trúng độc, cha chỉ lo lắng Tạ Ái Vân. Tôi liền hiểu rõ, tất cả những gì tôi làm đều không có ý nghĩa. Những thứ không thuộc về tôi, thì không cần phải cưỡng cầu.”

“Cho nên, bởi vì điều này, mới rời khỏi nhà sao?”

“Nhà?” Tạ Diệc Đông hừ cười một tiếng, “Nơi ở mà thôi.”

Lúc này, Tạ Thượng lái xe tới, ở bên ngoài sáng lên vài ngọn đèn.

Tạ Duẩn Ninh bắt lại cánh tay của Tạ Diệc Đông, lúc này ra ngoài như vậy, y ít nhất nửa bên vai sẽ không bị lạnh: “Bây giờ thì sao?” Bây giờ đã có cảm giác có nhà chưa?

“Bây giờ?” Tạ Diệc Đông lại giống như hiểu rõ lời của Tạ Duẩn Ninh, lại giống như không hiểu, mỉm cười, nói: “Bây giờ không lạnh nữa.”

33. Chương 32

Mặc dù người đó, có lẽ không phải là mặt trời, có lẽ, so với đêm tối còn băng giá hơn, nhưng mà, tôi nguyện ý làm ánh trăng trong màn đêm, chỉ thuộc về y, chỉ sưởi ấm cho y.

Tạ Thượng đưa Tạ Duẩn Ninh và Tạ Diệc Đông về nhà, liền lập tức rời đi.

Trước khi đi, Tạ Diệc Đông muốn Tạ Thượng đem toàn bộ chuyện mà y thấy được của ngày hôm nay nói cho lão gia Tạ gia — bao gồm chuyện Tạ Duẩn Ninh bị y hôn.

Tạ Duẩn Ninh không hiểu Tạ Diệc Đông rốt cuộc muốn làm cái gì, thế là cũng đành phải tùy theo y lăn qua lăn lại.

Chỉ là...

Điều này, mặc dù chính mình ở Tạ gia có lẽ không có địa vị gì, nhưng mà, có thể, trực tiếp nói với Tạ gia lão gia cái thông tin một chút cũng không đáng để ông vui vẻ này — Hai đứa con trai là đồng tính luyến ái còn chưa tính, cứ nhiên còn ở cùng với nhau...

Bất quá, ở trước mặt Tạ Diệc Đông, hẳn từ trước đến nay không có quyền phát ngôn gì, cho nên, rất thành thật mà lựa chọn im lặng.

Mặc dù nói hôn ước của Tạ Diệc Đông và Cố Bạch Hằng bị huỷ bỏ, cũng ngưng lại hợp tác đang tiến hành được một nửa với Cố gia, nhưng dường như cũng không dẫn đến sự chú ý của các nhà truyền thông lớn, bởi vì so sánh với chuyện hợp tác của Tạ Diệc Đông với Tạ gia chuyện này mới là chủ đề đáng quan tâm, người trước đương nhiên lực ảnh hưởng không đủ lớn.

Dù sao, Tạ gia chính là cá sấu lớn số một số hai của giới kinh doanh, hơn nữa, Tạ Diệc Đông vốn chính là người Tạ gia, bởi vì sau khi không rõ duyên cớ rời khỏi, nhiều năm như vậy vẫn luôn tránh cùng Tạ gia đồng thời xuất hiện, cũng không có ghi chép hợp tác với Tạ gia, mọi người vốn dĩ đã rất tò mò năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, bây giờ Tạ Diệc Đông lại lần nữa tuyên bố hợp tác với Tạ gia.

Cứ như vậy, nguyên nhân Tạ Diệc Đông năm đó rời khỏi Tạ gia một lần nữa trở thành vấn đề thảo luận của mọi người trong lúc rảnh rỗi.

Nếu như nói, hôn ước lúc trước của Tạ Diệc Đông và Cố Bạch Hằng là câu chuyện cổ tích của hoàng tử và công chúa, sự tình diễn biến đến bây giờ đã biến thành ân oán của nhà giàu có.

Lại thêm địa vị của Tạ gia, càng khiến tranh luận quyết liệt.

Mà người gợi ra sự tình này, Tạ Duẩn Ninh, hoàn toàn không rõ ràng tình hình của thế giới.

Vốn dĩ hẳn chính là người không quá quan tâm đến sự tình xung quanh, hơn nữa, có thể là phạm vi giao tiếp cũng không rộng rãi, cho nên, căn bản là không biết được hiện nay đang xảy ra chuyện gì.

Phạm Trì mặc dù rất tò mò, nhưng bởi vì bị Tạ Diệc Đông ngoài sáng trong tối chinh qua vô số lần, cho nên cũng không có can đảm mà đề cập chuyện này với Tạ Duẩn Ninh.

Thế là Tạ Duẩn Ninh bởi vì các loại nguyên nhân, ngược lại biến thành người không ở trong tình trạng nhất.

Mà Cố gia cũng bởi vì chuyện này, chịu tổn thất rất lớn, vì thế sức sống đại thương, dần dần xuống dốc.

Càng làm cho người ta kinh ngạc chính là, Cố gia không những không có áp dụng hành động trả thù với Tạ Diệc Đông, mà còn tránh né như tránh bệnh dịch mà đưa người nhà ra nước ngoài.

Đương nhiên, chuyện này, cũng là chuyện mà Tạ Duẩn Ninh không biết.

Trên thực tế, trước mắt chuyện mà hần phiền não nhất chính là vào ngày thứ hai xảy ra chuyện liền nhận được điện thoại của lão gia Tạ gia, nói là muốn gặp mặt một lần vào chiều thứ bảy.

Về phần tại sao lại đột nhiên như vậy...

Được rồi, dùng đầu gối nghĩ cũng biết nguyên nhân rồi — Đương nhiên là Tạ Thượng hoàn mỹ đem tất cả hành vi của Tạ Diệc Đông hôm đó truyền đạt lại cho đương gia của Tạ gia.

Điều khiến hần càng lo lắng là, bình thường Tạ phu nhân cách ba hoặc năm ngày sẽ gọi điện thoại đến cũng không thấy gọi điện thoại đến.

Sẽ không phải là bị tôi làm cho tức đến choáng váng chứ?

Tạ Duẩn Ninh trong lòng suy đoán.

Tạ gia lão gia ngữ điệu trong điện thoại hoàn toàn không có nghiêm túc lạnh lùng như trong tưởng tượng, ngược lại, cảm giác rất dịu dàng cũng dễ nói chuyện.

Bất quá, Tạ Duẩn Ninh từ trong miệng của các tiểu bối khác ở Tạ gia cũng có thể đoán ra Tạ lão gia là người đối với con cái yêu cầu vô cùng nghiêm khắc.

Mặc dù cho đến bây giờ, Tạ lão gia vẫn luôn áp dụng thái độ mặc kệ đối với Tạ Duẩn Ninh, nhưng hần cũng không cho rằng chính mình lần này gặp mặt Tạ lão gia sẽ nhẹ nhàng.

Tạ Diệc Đông mặc dù biết chuyện này, nhưng y chỉ nói nếu như không muốn gặp, y sẽ giúp giải quyết chuyện này.

Tạ Duẩn Ninh thực sự không muốn biết Tạ Diệc Đông tại sao lại dùng hai chữ “giải quyết” này để biểu thị thủ đoạn phương pháp có thể áp dụng.

Thế là vẫn quyết định gặp Tạ lão gia.

Trong sự lo sợ bất an, đã đến tối thứ sáu.

Bình thường Tạ Duẩn Ninh hầu như là lên giường không bao lâu liền ngủ, vừa nghĩ đến cuộc gặp mặt ngày mai, liền vô cùng căng thẳng.

Tạ Diệc Đông bởi vì ngày mai phải họp, cho nên đã lên giường từ rất sớm.

Bởi vì hai người đều nằm cùng một giường, cho nên Tạ Duẩn Ninh trần trọc trở mình, Tạ Diệc Đông cũng bị ảnh hưởng.

Vốn dĩ Tạ Diệc Đông là người ngủ không sâu, bị Tạ Duẩn Ninh làm như vậy, càng không có cách nào chợp mắt.

Đến hừng đông 12 giờ, Tạ Diệc Đông cuối cùng cũng không thể nhịn được mà đè lại Tạ Duẩn Ninh hỏi: “Cậu làm gì?”

Tạ Duẩn Ninh vốn chỉ là muốn len lén trở mình, không kinh động đến Tạ Diệc Đông, không lường trước được giọng điệu của đối phương tỉnh táo như vậy, vừa nghĩ cũng biết bởi vì bị ảnh hưởng bởi chính mình, cho nên Tạ Diệc Đông cũng không cách nào ngủ ngon giấc.

Thế là có chút áy náy nói: “...Em hôm nay có chút mất ngủ... Chuyện đó, anh hay là đến phòng khách đi...”

(Mã Mã: Phòng khách ở đây ý chỉ phòng dành cho khách nha mọi người)

Từ khi Tạ Duẩn Ninh thường vào phòng của Tạ Diệc Đông, hai người cùng ngủ trên một cái giường, cho nên Tạ Diệc Đông sắp đem phòng của Tạ Duẩn Ninh sửa thành phòng khách — Trên thực tế, cái phòng khách đó hoàn toàn chỉ để trang trí thôi.

Bởi vì Tạ Diệc Đông không có một người bạn nào...

Bây giờ nghe được Tạ Duẩn Ninh nói muốn chính mình đến phòng khách ngủ, Tạ Diệc Đông cũng vô cùng khó chịu, chống người, mở ngọn đèn nhỏ ở đầu giường, trừng mắt nhìn Tạ Duẩn Ninh: “Tôi sao lại phải đến phòng khách.”

“Chính là vì em ngủ không được.” Tạ Duẩn Ninh giải thích nói.

“Vậy cùng với việc tôi đến phòng khách ngủ có liên quan gì.” Ngọn đèn mờ nhạt, chiếu lên khuôn mặt của Tạ Diệc Đông nhàn nhạt mông lung. Nhưng mà, ngữ điệu của y thể nhưng chẳng có chút nào dịu dàng.

“Nếu như anh ở đây, thì không có cách nào ngủ ngon được.” Tạ Duẩn Ninh giải thích: “Anh ngày mai còn họp, nếu như không tỉnh táo thì làm sao?”

“Tôi đến phòng khách cũng không ngủ được.” Tạ Diệc Đông nói như vậy, lại tắt đèn, một lần nữa nằm lại, “Tôi quen giường.”

Tạ Duẩn Ninh sửng sốt một chút, sau đó trong bóng tối gật đầu, biểu thị đã hiểu: “Vậy em đi cho.” Một bên nói như vậy, một bên bỏ dậy, dự định đến phòng khách.

“Không cho đi.” Tạ Diệc Đông nắm lấy góc áo của Tạ Duẩn Ninh, đem hắn kéo nằm lại giường.

“A?” Tạ Duẩn Ninh không hiểu mà quay đầu nhìn Tạ Diệc Đông bên cạnh.

Nhìn không thấy người, chỉ có thể cảm giác được tiếng hít thở nhỏ xíu bên tai.

Trước khi Tạ Diệc Đông ngủ, luôn sẽ đem rèm cửa sổ vãn vãn và vãn vãn kéo lại kín đáo, cho nên ánh trăng sáng bên ngoài, ngọn đèn bên ngoài cũng không chiếu vào được, trong phòng chỉ có một mảnh tối đen như mực.

“Cậu không ở đây, tôi cũng ngủ không được.” Tạ Diệc Đông phàn nàn, lấy tay lật người Tạ Duẩn Ninh qua, gắt gao ôm chặt: “Hơn nữa, cơ thể tôi không nóng lắm.”

Nhiệt độ cơ thể của Tạ Diệc Đông dường như có chút thấp so với người bình thường, cho nên quanh năm cơ thể đều có chút lạnh.

Hơn nữa vô cùng quý dị là, mặc dù vô cùng thích ngọt, lại là người mắc bệnh tuột huyết áp, nếu như ngủ không ngon sắc mặt sẽ rất kém, tính tình nóng nảy, tóm lại, chính là thức dậy giận vô cùng lớn.

Nhưng vấn đề là, cơ thể của Tạ Diệc Đông không nóng lên, mở hệ thống sưởi cũng không có tác dụng, cho nên thông thường cả đêm ngủ không ấm, điều này liền dẫn đến chất lượng giấc ngủ kém, chất lượng giấc ngủ kém chính là dẫn đến xấu tính, xấu tính vừa phát tác, chính mình chính là người đầu tiên làm bia đỡ đạn.

Tạ Duẩn Ninh rất bi ai mà phát hiện, bất tri bất giác, sự xấu tính của Tạ Diệc Đông thật sự ở trước mặt chính mình toàn bộ đều lộ ra...

Vấn đề là, chính mình ngủ không được, ảnh hưởng đến giấc ngủ của Tạ Diệc Đông, kết quả vẫn là khiến Tạ Diệc Đông ngủ không ngon giấc...

Tóm lại chính là cho dù như thế nào, bia đỡ đạn vào ngày hôm sau là định chắc rồi.

Hết chương 32.

34. Chương 33

Vừa nghĩ đến dù thế nào cũng là đường chết, Tạ Duẩn Ninh ngược lại cảm thấy thản nhiên hơn.

Thở dài một hơi, thả lỏng cơ thể.

“Tại sao ngủ không được?” Tạ Diệc Đông đột nhiên hỏi hắn.

“Bởi vì...” Tạ Duẩn Ninh lẩm bẩm nói: “Phải đi gặp Tạ lão gia a.” Bởi vì Tạ Diệc Đông biết thân phận của chính mình, cho nên Tạ Duẩn Ninh có lúc cũng sẽ lấy gốc độ của Hạ Ninh đến nói chuyện, “Vừa nghĩ đến, ông ấy là cha của anh, em liền rất căng thẳng.”

Có lẽ là Tạ Duẩn Ninh lấy thân phận như bây giờ nói ra lời này có chút buồn cười, Tạ Diệc Đông mang theo ý cười nói: “Căng thẳng cái gì?”

“Bởi vì ông ấy là cha của anh.” Tạ Duẩn Ninh thở dài, “Nếu như ông ấy muốn em cút đi thì sao?”

“Tôi nghĩ có lẽ sẽ không.” Tạ Diệc Đông cười, “Cho dù khiến cậu cút đi cũng sẽ khiến tôi cút đi.”

Tạ Duẩn Ninh nghe ra trong lời nói của y có chuyện, thế là có chút nghi hoặc mà nhìn Tạ Diệc Đông.

Nhưng lại ý thức được trong đêm tối Tạ Diệc Đông không cách nào thấy được vẻ mặt của mình, thế là hỏi y: “Tại sao?”

“Tại sao?” Tạ Diệc Đông cười một tiếng, “Có lẽ cậu ngày mai sẽ biết.”

“Ngày mai?” Tạ Duẩn Ninh không hiểu mà lặp lại.

Tạ Diệc Đông hừ hừ, sau đó tay hơi hơi dùng lực: “Cho dù như thế nào, cậu là của tôi, cậu phải nhớ lấy điều này.”

Tạ Duẩn Ninh im lặng một chút, sau đó nói: “Lúc đó, tại sao lại làm như vậy?”

Tạ Diệc Đông không hiểu Tạ Duẩn Ninh đang nói cái gì, suy nghĩ một chút, mới nói: “Cậu là nói, như vậy?” Một bên nói, một bên đến gần, giống như chuồn chuồn lướt nước, chạm nhẹ một chút lên cánh môi của Tạ Duẩn Ninh.

Tạ Duẩn Ninh không nói chuyện.

So sánh với Tạ Diệc Đông mà nói, chính mình thật sự chỉ là một người bình thường, một chút cũng không thông minh, cho nên, không biết Tạ Diệc Đông rốt cuộc nghĩ cái gì, cũng không cách nào đoán ra được động cơ để Tạ Diệc Đông làm như vậy.

Nhưng mà Tạ Diệc Đông như vậy, sẽ khiến cho trái tim vốn dĩ không thành thật của chính mình, càng thêm chộn rộn.

Như vậy thì rất không xong rồi.

Một người, nếu như không có dục vọng, không có thứ để theo đuổi, đương nhiên cũng sẽ không có điểm yếu gì, một khi có yêu cầu, như vậy thì sẽ rất dễ biến thành lòng tham không đáy, sau đó, sẽ đem tất cả mọi thứ khiến cho lộn xộn, cuối cùng bị đánh tan nát.

Hắn biết khả năng của chính mình và Tạ Diệc Đông rất thấp, cho nên mới có thể an tĩnh như vậy mà ở gần y, nhưng một khi thấy được có chút hy vọng, hắn rất rõ ràng, chính mình sẽ trở nên đáng sợ.

Sự ham muốn trong lòng con người, luôn luôn cảm thấy không đủ no.

Ngoại trừ toàn bộ chiếm lấy, nếu không luôn cảm thấy đói bụng.

Hắn không hề hy vọng chính mình khiến cho tất cả đều biến thành lộn xộn, cho nên chỉ có thể liều mạng nói với chính mình, Tạ Diệc Đông với chính mình không tồn tại khả năng.

Nhưng mà hành vi của Tạ Diệc Đông, lại khiến cho tâm của chính mình không khỏi xôn xao — Luôn cảm thấy có hy vọng.

Như vậy kỳ thực là không đúng.

Tạ Diệc Đông không nghe thấy câu trả lời của Tạ Duẩn Ninh, biết là đoán đúng rồi, thế là nhẹ giọng cười cười: “Tại sao làm như vậy? Bởi vì cậu mong muốn a.”

“Hả?” Mạch suy nghĩ của Tạ Duẩn Ninh bị đứt đoạn, sững sờ mà nhìn Tạ Diệc Đông.

Bởi vì tôi mong muốn? Đây là câu trả lời kiểu gì vậy?

“Cậu mong muốn không phải sao?” Tạ Diệc Đông hỏi ngược lại.

“Không, ách, chuyện đó...” Tạ Duẩn Ninh bị câu trả lời của Tạ Diệc Đông làm cho có chút hỗn loạn, không biết nên nói cái gì mới tốt.

“Thích một người, không phải là hy vọng người mình thích hôn mình sao?” Tạ Diệc Đông làm như chuyện đương nhiên mà nói, “Điểm này tôi vẫn biết.”

Luôn cảm thấy lời nói của Tạ Diệc Đông có một loại cảm giác kỳ lạ.

Tạ Duẫn Ninh há hốc mồm, rồi ngậm lại — Hắn thật sự không biết phải làm ra cái phản ứng gì.

“Cậu thích tôi đúng không?” Tạ Diệc Đông lại hỏi. “Cho nên, làm như vậy không sai.”

Tạ Duẫn Ninh ngoảnh khoé miệng.

“Lẽ nào cậu không hy vọng tôi hôn cậu?” Tạ Diệc Đông lại nói.

“Đợi chút.” Tạ Duẫn Ninh cuối cùng cũng nhịn không được mà cắt ngang lời nói của Tạ Diệc Đông, “Anh nói...”

“Cái gì?” Tạ Diệc Đông dường như cảm thấy cánh môi mềm mại của Tạ Duẫn Ninh hôn rất thích hay là đã xảy ra chuyện gì, lại vươn người qua, hôn một cái, đột nhiên lại nhẹ nhàng cắn một cái.

“Này!” Tạ Duẫn Ninh đen mặt mà che miệng lại.

“Muốn nói gì?” Tạ Diệc Đông lúc này mới dừng lại sự quấy rối vô nghĩa đó.

“Anh đã từng yêu ai chưa?” Tạ Duẫn Ninh thật ra không muốn hỏi cái vấn đề nhọc trí này, nhưng trước mắt có lẽ là rất cần thiết nên hỏi một câu như vậy.

Quả nhiên, câu trả lời của Tạ Diệc Đông khiến hắn vô cùng câm nín.

“Tôi tại sao phải yêu người khác?” Tạ Diệc Đông hỏi ngược lại như vậy.

Thì ra, lời mà Tạ Diệc Đông nói với Cố Bạch Hằng hôm đó cư nhiên là thật...

Tạ Duẫn Ninh cảm thấy có chút mệt mỏi.

Không rõ chính y rốt cuộc là thích nam nhân hay thích nữ nhân, bởi vì y cái gì cũng không thích.

Hoặc là nói, cái gì cũng không yêu?

“...Luôn cảm thấy, đột nhiên có một cảm giác mất trọng lượng.” Tạ Duẫn Ninh lẩm bẩm nói.

Tôi vậy mà sẽ mê đắm cái tên thiếu sót tình cảm này như vậy...

Tạ Diệc Đông cũng không phải là kẻ ngốc, suy nghĩ một chút, liền hiểu rõ lời nói của Tạ Duẫn Ninh, thế là hỏi hắn: “Cậu cảm thấy điều này quan trọng sao? Yêu một người gì đó.”

“Đương nhiên quan trọng.” Tạ Duẫn Ninh bắt đầu dĩ nhiên, “Lẽ nào anh cảm thấy không quan trọng?” Nói như vậy, tôi cuối cùng cũng có thể chết tâm.

Bởi vì người nam nhân trước mắt này, thậm chí ngay cả yêu là gì cũng không biết.

“Những điều cậu mong muốn, tôi có thể vì cậu làm được, đương nhiên, bởi vì cậu là thuộc về tôi, cho nên tôi cũng sẽ trân trọng cậu.” Tạ Diệc Đông thản nhiên nói, “Bất kể lúc nào, tôi đều sẽ luôn xem trọng cậu, mà cậu, cũng có thể luôn ở bên cạnh tôi.” Dừng một chút, nói, “Cho dù là những người đó luôn miệng nói là yêu, cũng không chắc chắn có thể làm được những điều này. Cho nên, yêu là cái gì cần thiết tồn tại sao?”

Tạ Diệc Đông nói rất có đạo lý, nhưng chính là cảm thấy, không phải như vậy.

Tạ Duẫn Ninh im lặng một lát, mới nói: “Vậy anh, sẽ cùng em làm / tình sao?”

Tạ Diệc Đông cũng yên tĩnh lại, qua một lát mới nói: “Nếu như đó là điều cậu muốn.”

“Nhưng mà, bản thân anh hoàn toàn không có dục vọng muốn cùng em làm, đúng không?” Tạ Duẫn Ninh nhỏ giọng nói. Hắn phát hiện thanh âm của chính mình có chút run rẩy, hoặc là nói, có lẽ sắp khóc.

Không ngờ, Tạ Diệc Đông lại có chút chần chờ suy nghĩ: “Tôi không xác định.”

“Không xác định là ý gì?” Tạ Duẫn Ninh nhỏ giọng hỏi. Hắn cảm thấy trái tim của chính mình đang đập điên cuồng.

Cái loại cảm giác này, giống như chính mình rơi xuống vực thăm với tốc độ ánh sáng, lại đột nhiên chộp được một sợi dây mỏng manh.

“Cho dù tôi đối với cậu không có dự vọng, cậu sẽ vì vậy mà không thích tôi nữa chứ?” Tạ Diệc Động đột nhiên đổi chủ đề.

Tạ Duẫn Ninh suy tư một chút, “Sẽ không.” Chỉ là một lần nữa học cảm giác mất mát, mong muốn nhưng không thể thành của lúc trước mà thôi — Mà tôi, cũng đã quen rồi.

“Vậy còn có cái gì cần thiết trả lời sao?” Tạ Diệc Động lại nói.

Nói như thế nào đây?

Cảm thấy mạch suy nghĩ của Tạ Diệc Động người này không quá giống chính mình, hoặc là nói, không quá giống số đông?

Tạ Duẫn Ninh thở dài: “Anh rất khó xử sao?”

“Bởi vì không rõ, cho nên không có cách nào đưa ra được đáp án chính xác hợp lý.” Tạ Diệc Động nói.

“Vậy tạm thời không cần nói cho em.” Tạ Duẫn Ninh hít thở sâu một hơi.

Tôi cảm thấy tôi có lẽ không có cách nào bỗng chốc tiếp nhận được điều mà chính miệng y nói ra khiến cho tôi hoàn toàn tuyệt vọng.

Cho nên, vẫn là khiến tôi ôm lấy hy vọng nho nhỏ như vậy, lấy hơi đi.

“Nếu như cậu muốn biết, tôi biết rồi sẽ nói cho cậu.” Tạ Diệc Động lại nói. Vươn tay sờ sờ đầu của Tạ Duẫn Ninh.

Cái tên này, có lẽ đem tôi làm thành búp bê vải của y sao? Con rồi? Đồ chơi riêng?

Tạ Duẫn Ninh cảm thấy có chút mệt mỏi rồi.

Nhẹ giọng đáp: “Uhm.” Nhắm mắt lại.

35. Chương 34

Tạ gia lão gia cũng không muốn Tạ Duẫn Ninh đến nhà chính, cũng không mời Tạ Duẫn Ninh đến một quán cà phê hoặc một quán trà nào đó để đợi gặp mặt, trái lại đem địa điểm gặp mặt đặt ở một công viên gần nơi ở trước kia của Tạ Duẫn Ninh.

Tạ Diệc Động sáng sớm sắc mặt rất kém mà đi ra ngoài, Tạ Duẫn Ninh giả vờ ngủ, sau khi thấy Tạ Diệc Động đi ra ngoài, cũng ra ngoài theo.

Sắp đến buổi trưa, ở một gian hàng nhỏ trong công viên tùy tiện ăn chút đồ ăn, sau đó tiếp tục phát ngốc.

Hắn đã rất lâu rồi không có bị vây ở trạng thái như đi vào cõi thần tiên.

Dường như từ lúc bắt đầu ở cùng với Tạ Diệc Động, chính mình liền không có thời gian phát ngốc, bởi vì luôn sẽ phát hiện các loại sự tình thú vị, căn bản không có rảnh mà phát ngốc.

Bây giờ xem ra, chính mình lại nhàn rồi...

Tạ Duẫn Ninh ngơ ngác nhìn bầu trời.

Cho dù có ánh sáng mặt trời, ánh mặt trời cũng luôn không quá ấm áp, màu sắc của bầu trời cũng không đẹp, xám xám trắng trắng, khiến người ta nhìn liền cảm thấy không thú vị.

Không biết được đã phát ngốc bao lâu.

Đột nhiên ghé dài bên cạnh vang lên tiếng động, có người ngồi xuống.

Tạ Duẫn Ninh theo bản năng cúi đầu nhìn xem.

Bên tay phải, là một người đàn ông trung niên vẻ mặt nghiêm túc, diện mạo thông thường, ông đang nhìn chính mình.

Tạ Duẩn Ninh sửng sốt một chút, mới phản ứng lại, là Tạ lão gia.

“Tiểu Ninh.” Tạ lão gia mỉm cười.

Tạ Duẩn Ninh chậm nửa nhịp mới sửng sờ nhìn Tạ lão gia, hồi lâu mới nhớ đến mỉm cười.

“Sắc mặt của con không tốt.” Tạ lão gia nhíu mày, “Tạ Diệc Đông không chăm sóc tốt cho con sao?”

Tạ Duẩn Ninh lắc đầu, cười: “Con cũng không phải là con nít, sao phải cần anh hai chăm sóc.”

Tạ lão gia cũng cười: “Đúng a, chớp mắt, con đã trưởng thành rồi, nhớ đến lúc đó, con...” Đột nhiên giống như nhớ đến cái gì, dừng lại lời nói, trầm lặng lại.

Tạ Duẩn Ninh không hiểu mà nhìn Tạ lão gia.

“Tiểu Ninh.” Ở nơi xa xa, thanh âm quen thuộc của Tạ phu nhân truyền đến.

Tạ Duẩn Ninh ngẩng đầu nhìn.

Chỉ thấy trên tay Tạ phu nhân đang cố sức cầm một cái chai lớn màu hổ phách, chất lỏng bên trong đã đông lại một nửa, đang đi về phía này.

Tạ Duẩn Ninh theo bản năng đứng dậy, nói với Tạ lão gia: “Con đi giúp.” Sau đó chạy qua giúp cầm cái chai.

“Đây là mật ong mùa đông mà con thích nhất, vừa mới đưa tới.” Tạ phu nhân cười đem cái chai trên tay đưa cho Tạ Duẩn Ninh, một bên vỗ vỗ tay, một bên nói, “Con trước tiên lấy một chút thử xem, đợi lát nữa sẽ kêu người đưa qua cho con.”

Tạ Duẩn Ninh nhìn nhìn cái chai lớn ít nhất cũng phải 2 lít, đen mặt.

Đây không phải là một ít được không.

Lại nói tiếp, Tạ Duẩn Ninh bản gốc cũng thích đồ ngọt a.

Thèm ngọt là truyền thống tốt đẹp của Tạ gia sao?

Bất quá...

Hắn liếc mắt thấy Tạ phu nhân vẫn còn đang nắm cánh tay.

Bà thật sự đối với Tạ Duẩn Ninh rất tốt.

Mặc dù không biết tại sao bà rất ít khi đến thăm chính mình, chỉ là gọi điện thoại, nhưng cho dù ai cũng có thể nghe ra được sự cưng chiều trong giọng nói.

“Sao vậy, Tiểu Ninh?” Tạ phu nhân nhận ra được Tạ Duẩn Ninh đang nhìn mình, thế là ngẩng đầu lên hướng hắn cười.

Tạ Duẩn Ninh lắc lắc đầu, suy nghĩ một chút, lại nói: “Cám ơn.”

“Thật là đứa nhỏ ngốc.” Tạ phu nhân cười, “Có đứa nhỏ nào nói cảm ơn với mẹ sao?”

Nhưng mà, con đã không phải là Tạ Duẩn Ninh.

Hắn thở dài, cầm mật ong đi về bên cạnh Tạ lão gia.

Tạ phu nhân ngồi xuống bên trái của Tạ Duẩn Ninh.

Ba người vừa vặn chiếm hết một băng ghế dài.

Tạ phu nhân gạt đầu mỉm cười với Tạ lão gia: “Thật sự là một nơi tốt.”

Tạ lão gia cũng gạt đầu: “Thật sự là một nơi tốt a.”

Tạ Duẩn Ninh cảm thấy cách nói chuyện của hai người này có chút kỳ lạ, không quá giống vợ chồng, ngược lại giống như bạn bè lâu năm đã lâu không gặp.

Thế là có chút nghi hoặc nhìn nhìn bên phải, lại nhìn nhìn bên trái.

“Gần đây thế nào?” Tạ phu nhân hỏi người chồng ngồi cách Tạ Duẩn Ninh.

“Như cũ, bà thì sao?” Tạ lão gia mỉm cười.

“Như cũ.” Tạ phu nhân cười.

...Vợ chồng bình thường ở chung như vậy sao?

Cảm thấy bọn họ giống như đã lâu không gặp vậy.

“Ở nơi này, luôn nhớ đến chuyện lúc trước.” Tạ lão gia giống như là nhớ đến chuyện gì đó tốt đẹp, hơi hơi ngẩng mặt lên, cười nói: “Một người bắt đầu hoài niệm quá khứ, có phải là chứng minh đã già hay không?”

“Chúng ta đều đã già rồi.” Tạ phu nhân cười, vươn tay sờ sờ đầu của Tạ Duẩn Ninh: “Nhưng mà, Tiểu Ninh cũng trở thành người lớn rồi.”

“Đúng a...” Tạ lão gia cũng cười theo.

Tạ Duẩn Ninh có chút không hiểu, bởi vì hắn trong bức ảnh gia đình thấy được Tạ phu nhân vững vàng nắm lấy tay của Tạ lão gia, tựa hồ tình cảm rất tốt, tại sao bây giờ ngược lại có vẻ xa cách?

“Kỳ thực, ta hoàn toàn không muốn nói.” Tạ phu nhân cười gượng, “Nhưng mà, ta không muốn khiến Tiểu Ninh chẳng hay biết gì.”

“Ừ, nó có quyền biết.” Tạ lão gia cũng gật đầu, thở dài, vươn tay ra, dường như muốn sờ đầu Tạ Duẩn Ninh, lại thu tay về.

Tạ Duẩn Ninh không hiểu mà nhìn hai người.

“Kỳ thực, ta và ông ấy.” Tạ phu nhân thản nhiên chỉ chỉ Tạ lão gia bên cạnh Tạ Duẩn Ninh: “Không có bất kỳ quan hệ gì.”

Tạ Duẩn Ninh nhất thời chưa hiểu được ý gì, ngơ ngác nhìn Tạ phu nhân.

“Chính là nói, bà ấy chỉ là Tạ phu nhân trên danh nghĩa mà thôi.” Tạ lão gia cười.

Tạ Duẩn Ninh sửng sốt, sau đó phản ứng lại, mạnh quay đầu nhìn Tạ phu nhân.

“Đúng, ta hoàn toàn không phải là mẹ ruột của con.” Tạ phu nhân thở dài: “Mẹ của con, là em gái duy nhất của ta.”

Cái thông tin kinh bạo() này khiến cho não của Tạ Duẩn Ninh cả nửa ngày không xoay chuyển được.

Hai mắt đại ra nhìn Tạ phu nhân.

“Tiểu Ninh?” Tạ phu nhân có chút lo lắng nhìn hắn, “Con không sao chứ?”

...Có thể không sao sao?

Tạ Duẩn Ninh co rút khoé miệng, không nói gì.

“Quả nhiên con đã lớn rồi.” Tạ phu nhân vui mừng cười, “Con vào năm 13 tuổi, chúng ta nói với con thông tin này, con bị đả kích rất lớn mà chạy mất, từ đó cũng không gần gũi với ta nữa.”

Thì ra vào năm Tạ Duẩn Ninh 13 tuổi biết được chân tướng, cho nên mới đột nhiên biến thành một tên gia hỏa như vậy...

“Bây giờ vậy mà có thể ngồi ổn định ở chỗ này, nghe chúng ta nói chuyện.” Tạ lão gia cũng vui mừng nói, “Thật sự đã lớn rồi.”

Không, con sợ dĩ ngồi ở đây, đó là vì con căn bản không phải là Tạ Duẩn Ninh, mặc dù chuyện này khiến con có chút kinh ngạc, nhưng mà đả kích gì đó hoàn toàn chưa tới.

Tạ Duẩn Ninh không nói gì mà ngồi đó.

Nhưng mà, nói thật ra, hẳn sau khi biết được chân tướng năm đó, ngược lại có chút xem thường Tạ Duẩn Ninh.

Mặc dù Tạ phu nhân hoàn toàn không phải là mẹ ruột của chính mình, nhưng mà trên thực tế, bà làm ít hơn so với những người mẹ bình thường sao?

“Tiểu Ninh đã lớn rồi.” Tạ phu nhân dường như là thở phào nhẹ nhõm, thân thể căng thẳng cũng buông lỏng, “Mẹ của con thấy được nhất định sẽ rất vui.”

Tạ Duẩn Ninh nhìn vẻ mặt có chút buồn bã của Tạ phu nhân, đột nhiên nhớ đến bức ảnh gia đình mà mình đã phát hiện trong phòng của Tạ Duẩn Ninh, bị vẽ lung tung lại chỉ có Tạ Duẩn Ninh và Tạ phu nhân còn mặt mũi rõ ràng.

Cảm giác giống như đột nhiên hiểu được cái gì.

“Mẹ của con chỉ có một mình người.” Tạ Duẩn Ninh nói. Có lẽ, câu nói này là Tạ Duẩn Ninh chân chính đó muốn nói đi, cho nên nói ra lại tự nhiên như vậy.

Tạ phu nhân sửng sốt.

Ý thức được lời nói của chính mình có thể có chút quá đáng, thế là Tạ Duẩn Ninh lại thêm một câu: “Người sinh ra con có thể được xưng là mẫu thân, nhưng mà mẹ chỉ có một.”

Tạ phu nhân rõ ràng rất kích động, hai cánh môi rung rẩy, lại không nói ra lời.

“Cám ơn người.” Tạ Duẩn Ninh xoay người, ôm lấy Tạ phu nhân. “Con gấu bông mẹ tặng cho con, con vẫn luôn cất giữ cẩn thận.”

Sau khi biết được những chuyện đã qua, tôi luôn cảm thấy, tôi nhất định phải vì Tạ Duẩn Ninh đã biến mất làm chút chuyện gì đó.

“Tiểu Ninh.” Tạ phu nhân cuối cùng cũng nghẹn ngào khóc ồ lên: “Mẹ rất vui...” Gắt gao ôm lấy Tạ Duẩn Ninh, không ngừng lặp lại: “Mẹ rất vui...”

Tạ Duẩn Ninh nhẹ nhàng vỗ vỗ sau lưng Tạ phu nhân, an ủi bà.

Ngửa đầu nhìn bầu trời xám xịt xa xa.

Tạ Duẩn Ninh, tôi thay cậu nghiêm túc cảm ơn người phụ nữ này.

Xin hãy an tâm mà rời đi.

36. Chương 35

Đợi Tạ phu nhân tâm trạng ổn định trở lại, Tạ Duẩn Ninh mới đem đầu xoay về phía Tạ lão gia: “Con có chuyện muốn hỏi người.”

Tạ lão gia dường như không nghe được lời nói của Tạ Duẩn Ninh, tự nhiên nói: “Toà nhà của con bây giờ, là nơi mà mẹ con đã sống từ nhỏ đến lớn.”

Tạ Duẩn Ninh sửng sốt một chút, không tiếp tục nói nữa.

“Uhm, lúc đó, ba người chúng ta cùng nhau lén lút chạy ra ngoài chơi.” Tạ phu nhân nói, “Tiểu Nhu sức khoẻ không tốt, cho nên chúng ta mỗi lần bị phát hiện dẫn nhau ra ngoài luôn bị người nhà trách phạt.”

Tạ lão gia cũng mỉm cười: “Sau đó, nha đầu đó sẽ khóc đến nỗi thảm thiết còn hơn chúng ta bị đánh nữa.”

Tiểu Nhu, có lẽ chính là nói mẫu thân của bản thân Tạ Duẩn Ninh?

Tạ lão gia đột nhiên quay đầu lại, nhìn Tạ Duẩn Ninh, nói: “...Con lớn lên rất giống với Tiểu Nhu.”

“Ồ?” Tạ Duẩn Ninh sửng sốt.

“Thật, rất giống.” Tạ phu nhân cười xoa xoa mái tóc của Tạ Duẩn Ninh, “Nếu như là con gái, nhất định sẽ xinh đẹp như Tiểu Nhu.”

Nói như vậy...

Tạ Duẩn Ninh tỉ mỉ suy nghĩ đáng về bình thường của chính mình.

Khoan hãy nói, mặc dù Tạ Duẩn Ninh khuôn mặt này chỉ có thể xem như là thanh tú, nhưng nếu như để tóc dài như con gái, ngược lại thật sự có vài phần quyến rũ.

Quả nhiên là bởi vì khuôn mặt này chỉ thích hợp phái nữ?

“Lúc nhỏ, còn giống hơn so với bây giờ.” Tạ lão gia thì thào nói. “Quá giống.”

Tạ Duẩn Ninh phát hiện, lúc Tạ lão gia nói chuyện với chính mình, không hề nhìn chính mình lâu, thường nhìn một cái, liền dời đi ánh mắt.

“Ta nhìn con, liền nhớ đến mẹ của con.” Tạ lão gia dường như rơi vào hồi ức của chính mình, hai mắt không biết nhìn về phương nào, chỉ là nhẹ nhàng nói, “Nếu như lúc đó, ta nói với nàng thì tốt rồi, nếu như lúc đó, ta tỉ mỉ hơn một chút thì tốt rồi, nếu như lúc đó...” Nói nói, nói không thành lời, ông gục đầu xuống thật sâu. “Ta a, thật sự là một người đàn ông ngu xuẩn.”

Tạ phu nhân lặng lẽ nhìn người đàn ông đã trải qua mười mấy năm đau khổ lại vẫn không có cách nào giải thoát đó, im lặng không lên tiếng.

Tạ Duẩn Ninh đại khái có thể hiểu được năm đó đã xảy ra chuyện gì, cũng có thể đoán được tại sao nhiều năm như vậy rồi mà Tạ lão gia chẳng quan tâm đến Tạ Duẩn Ninh.

Có lẽ là bởi vì áy náy? Hoặc là bởi vì sợ nhớ đến mẹ ruột của Tạ Duẩn Ninh?

Hoặc là cả hai đều có, hoặc là vẫn còn nguyên nhân gì khác nữa?

Chỉ là, phải đau khổ như thế nào, mới có thể vừa nhìn thấy khuôn mặt của con trai với khuôn mặt của người con gái đó đều sẽ buồn? Thà rằng không để ý đến đứa con của mình, cũng không có cách nào đối mặt với khuôn mặt này.

“Tiểu Nhu thật sự là đứa ngốc!” Người đàn ông đau khổ nỉ non. “Ta cũng ngốc ghê!”

“Lúc Tiểu Nhu 13 tuổi, ông ấy lấy người vợ thứ nhất, cũng chính là mẹ của Tạ Đới Quân, Tiểu Nhu 18 tuổi còn chưa lập gia đình, ông ấy lại lấy mẹ của Tạ Diệc Đông, 1 năm sau, lại lấy mẹ của Tạ Thượng, ông ấy rõ ràng biết được Tiểu Nhu vẫn một mực chờ ông, lại không ngừng mà đem người con gái khác lấy về.” Tạ phu nhân thản nhiên nói, “Sau đó, Tiểu Nhu không có cách nào, chính mình đi tìm ông ấy. Sau đó liền có con.” Nói đến đây, vươn tay sờ sờ đầu của Tạ Duẩn Ninh, “Sau khi biết chính mình có con, Tiểu Nhu không để cho ông ấy khó xử, cũng không chịu chia sẻ một người đàn ông với nhiều người phụ nữa như vậy, viện có cãi nhau một trận với ông ấy, rồi rời đi.”

Chuyện kể tiếp, kỳ thực Tạ phu nhân không nói, Tạ Duẩn Ninh cũng có thể đoán ra được đại khái.

Nói thế nào nhỉ, mặc dù nói đoạn chuyện cũ này có chút thảm thương, nhưng theo như hắn thấy, cảm thấy đó vẫn là chuyện của người khác, cho dù là mẹ ruột của chính mình, cũng không có cảm giác chân thật gì.

“Vào ngày sinh con ra, ông ấy đang lấy mẹ của Tạ Ái Vân.” Tạ phu nhân cười lạnh một tiếng: “Tiểu Nhu đang gào khóc đến tê tâm liệt phế ở phòng sinh, cũng không biết được là sự đau đớn này là từ thân thể hay là từ trong tâm.”

“...Đừng nói nữa.” Tạ lão gia dùng thanh âm vô cùng âm u bi thương nói. “Đừng nói nữa...”

Tạ phu nhân thở dài, không tiếp tục chủ đề này, chỉ là vươn tay sờ sờ đầu của Tạ Duẩn Ninh, nói: “Liên quan tới việc con không có quyền thừa kế, là do mẹ con quyết định. Nàng mặc dù hy vọng con có thể biết được cha ruột, lại cũng không hy vọng con tham dự vào chuyện tranh đấu giữa anh em, nàng chỉ hy vọng con lớn lên vui vẻ, làm một người phổ thông bình thường.”

Tạ Duẩn Ninh suy nghĩ một chút, sau đó cười: “Dạ.” Thì ra đây chính là nguyên nhân mà Tạ Duẩn Ninh không có quyền thừa kế?

Nhưng mà tuy là nói không có quyền thừa kế, trên thực tế, có lẽ là hậu bối của Tạ gia được yêu thương nhất đi.

Khó trách Tạ Diệc Đông sẽ nói ra lời như vậy.

Tạ Duẩn Ninh nhị thế tổ này thật đúng là chức nghiệp có tiền đồ.

Không có nguy cơ trở mặt thành thù với anh em, nếu có thì cũng rất ít, gia chủ nghiêm khắc nhất của Tạ gia đối với hần cũng không có yêu cầu nghiêm khắc...

“Ta nghe Tạ Thượng nói rồi.” Tạ phu nhân đột nhiên nói.

Tạ Duẩn Ninh sửng sốt một chút, mới phản ứng lại.

...Luôn cảm thấy, có chút cảm giác cay đắng đang lan tràn trong miệng.

Tạ phu nhân cười cười, vươn tay xoa xoa tóc của hần: “Con thích y sao?”

Tạ Duẩn Ninh im lặng một chút, gật gật đầu.

“Ừ, chúng ta biết rồi.” Tạ phu nhân cười, “Nếu như là con thích.”

Tạ lão gia có chút áy náy nhìn Tạ Duẩn Ninh mà mỉm cười: “Xin lỗi.” Sau đó vỗ vỗ vai của Tạ Duẩn Ninh: “Chỉ cần là con thích.” Ông vẫn chỉ nhìn Tạ Duẩn Ninh một cái, liền dời đi tầm mắt.

Vén vén chỉ một câu nói như vậy, Tạ Duẩn Ninh đã có thể cảm giác được hai người này cưng chiều chính mình đến không có nguyên tắc.

Chỉ là, người mà tôi yêu, có lẽ mãi mãi sẽ không yêu tôi đi.

Tạ Duẩn Ninh cũng nhìn cặp vợ chồng này mà mỉm cười.

Nhưng mà, nếu như có thể giúp đỡ người đó một chút xú, tôi cũng cảm thấy rất vui vẻ.

Cho dù y sẽ không yêu tôi, tôi cũng sẽ yêu người đó, mãi mãi chỉ chú ý đến y.

Bây giờ nhớ ra, có lẽ đây chính là cái gọi là số mệnh, hoặc là nói kiếp nạn?

Tạm biệt hai vợ chồng đương gia Tạ gia, Tạ Duẩn Ninh đi chậm chậm dọc theo con đường.

Hần cũng không biết phải đi bên nào mới thích hợp.

Không muốn trở lại nơi lúc trước đã ở, cũng không muốn về nhà của Tạ Diệc Đông.

Sắc trời dần dần tối, nhiệt độ không khí cũng dần dần thấp, người trên đường đều bước đi vội vã.

Bọn họ có lẽ đều có nơi mà chính họ muốn đi.

Nghĩ đến điều này, Tạ Duẩn Ninh thở dài, trên mặt lộ ra nụ cười buồn.

Bây giờ cuối cùng cũng có thể hiểu được cảm giác từ trên cao rơi xuống.

Quả nhiên là càng cảm thấy hạnh phúc, một khi tỉnh lại thì cảm thấy càng đau.

Tôi của lúc trước, kỳ thực vẫn luôn giống như thực vật nhỏ bé không có mục đích sống trên thế giới này, ngược lại chính là mù quáng như vậy mà sống, đuối theo hào quang của ánh mặt trời, chưa từng suy nghĩ đến việc sống có ý nghĩa gì, cũng chưa từng sợ hãi cái chết, cũng chỉ như vậy mà thôi.

Vốn dĩ cho rằng ít nhất có thể biến thành động vật có tri giác.

Nếu như phát hiện, chỉ là một giấc mộng tự cho là đúng mà thôi.

Sau khi tỉnh lại, phát hiện hào quang của ánh mặt trời vẫn xa xôi như cũ, mà tôi, vẫn là một gốc thực vật.

Điều duy nhất có thể làm chỉ là trông về nơi xa.

Tạ Duẩn Ninh cứ như vậy mờ mịt đi về phía trước.

Mãi cho đến khi đường phố lên đèn, mới phát hiện chính mình vậy mà đã đến toà nhà mà Tạ Diệc Đông đang ở.

Tạ Duẫn Ninh đầu tiên là sửng sốt, sau đó cười khở.

Đây là sao?

Đã trở thành bản năng như vậy rồi sao?

Đột nhiên, đằng sau truyền đến một lực lượng nào đó, đem chính mình kéo mạnh về phía sau, sau đó cả hai cổ tay đều bị nắm chặt.

Thanh âm trầm thấp quen thuộc vang lên: “Cậu đi đâu?”

37. Chương 36

Tạ Duẫn Ninh thân thể run rẩy, ngẩng đầu lên.

Là khuôn mặt của Tạ Diệc Đông.

Về mặt bình thường lạnh lùng tao nhã trước sau như một, bây giờ bị thay thế bằng khuôn mặt đặng đặng sát khí.

“Cậu đã đi đâu?” Tạ Diệc Đông cúi đầu, gần từng chữ mà hỏi Tạ Duẫn Ninh.

Tạ Duẫn Ninh chỉ cảm thấy, hai cổ tay bị Tạ Diệc Đông nắm chặt bắt đầu âm ỉ đau, mà người con trai trước mặt dường như còn có xu thế sử dụng lực lớn hơn nữa.

“Ngaoan.” Tạ Diệc Đông đưa mặt tới, vươn một cái tay khác ra, chạm chạm vào gò má của Tạ Duẫn Ninh: “Nói cho anh biết, em đi đâu?”

Tạ Duẫn Ninh trừng lớn mắt.

Tạ Diệc Đông trước mắt, khiến hắn theo bản năng cảm thấy khủng bố.

Một cái tay chỉ là nhẹ nhàng chạm vào, một cái tay khác, lại dùng lực gắt gao nắm lấy như muốn bẻ gãy cổ tay của hắn.

“Nói chuyện.” Giọng điệu có chút đè nén một lần nữa vang lên.

Tạ Duẫn Ninh chỉ cảm thấy lòng bàn tay nắm lại đầy mồ hôi, cổ họng lại vô cùng khô, nói không ra lời.

“Tại sao điện thoại lại tắt máy?” Tạ Diệc Đông tiếp tục ép sát tới hỏi hắn, hơi thở không có độ ẩm gần như đã đang thở bằng mũi.(Mã mã: Khúc này khó hiểu quạ)

Tạ Duẫn Ninh cảm thấy cổ tay của chính mình bị Tạ Diệc Đông nắm lấy kia cực kỳ đau.

Hắn từ trước đến giờ không nghĩ đến Tạ Diệc Đông vậy mà sẽ có sức lực lớn như vậy, hắn nghi ngờ cổ tay của mình sắp gãy rồi.

“Anh hai rất lo lắng cho em.” Tay của Tạ Diệc Đông không ngừng dùng lực mà nắm lấy cổ tay của Tạ Duẫn Ninh, “Em không nghe lời.” Chậm rãi êm ái trách cứ Tạ Duẫn Ninh.

Tạ Duẫn Ninh không ngừng nuốt nước bọt, chính là không thể nào nói ra lời.

Tay lạnh ngắt, nhẹ nhàng vuốt ve gò má của Tạ Duẫn Ninh: “Tôi đã nói, cậu là của tôi, cậu quên rồi sao?”

Tạ Duẫn Ninh giờ phút này đã hoàn toàn quên mất tâm trạng buồn bực lúc nãy, chỉ là theo bản năng ý thức được không thể ngỗ nghịch Tạ Diệc Đông, vô ý thức mà vội vàng lắc đầu.

“Cậu nếu như rời khỏi tôi, sẽ bị người khác ức hiếp, sẽ bị lừa.” Tạ Duẫn Ninh thấp giọng nói, nhỏ giọng giống như khuyên bảo nói với Tạ Duẫn Ninh: “Cho nên, cậu không nghe lời sẽ bị trừng phạt...Đứa nhỏ hư!” Đột nhiên dùng sức trên tay đem Tạ Duẫn Ninh đẩy một cái vào góc tường sau lùm cây, khiến hắn dính sát vào tường.

Đèn đường chiếu không đến góc tường, dựa lưng vào vách tường lạnh băng, Tạ Duẩn Ninh mới ý thức được chân của chính mình như nhũn ra.

Mặc dù khuất bóng không thấy rõ vẻ mặt của Tạ Diệc Đông, nhưng mà hắn đã sâu sắc ý thức được Tạ Diệc Đông đang trong tình trạng nổi cơn thịnh nộ.

Còn chưa đợi hắn suy nghĩ rõ ràng, hai chân cảm giác mát lạnh, tiếp theo, da thịt dưới chân cảm thấy không khí lạnh băng của mùa đông.

“Cậu không phải muốn biết hay sao?” Tạ Diệc Đông một bên vững vàng dè lại Tạ Duẩn Ninh, một bên lại gần, thấp giọng nói bên tai hắn: “Tôi có ham muốn làm cậu hay không?” Đồng thời, tiếng khoá kéo xuống kèm theo tiếng ma sát vải vóc vang lên.

Kỳ thực động tĩnh cũng không lớn, nhưng vào lúc này trong tai của Tạ Duẩn Ninh vô cùng căng thẳng, lại nghe được vô cùng rõ ràng.

Hắn ngay tức khắc ý thức được không ổn, nhưng lại sợ bị người khác thấy được sẽ mang đến phiền phức cho Tạ Diệc Đông, thế là âm thầm giãy dụa.

“Đừng nhúc nhích... Cậu không hy vọng bị người khác thấy, dẫn đến phiền phức cho tôi chứ?” Tạ Diệc Đông thấp giọng cười, vươn đầu lưỡi ra, liếm vành tai của Tạ Duẩn Ninh một cái, “Tôi bây giờ rất muốn làm cậu, cho nên, cậu phải ngoan ngoãn, biết không?”

Tạ Duẩn Ninh hai chân đều phát run, lại không dám nói chuyện, rất sợ bị người khác phát hiện ra chuyện đang phát sinh ở cái góc xó này.

“Đều tại cậu không tốt, đợi sau khi tôi cùng cậu làm xong, cậu chính là thuộc về tôi, đúng không.” Tạ Diệc Đông thì thào nói, “Xin lỗi, khiến cậu bất an, là lỗi của tôi.” Trong lúc nói chuyện, bộ phận nóng hổi đó đã dán sát vào thân thể đang run rẩy trong không khí.

Tạ Duẩn Ninh từ đầu đến cuối giãy dụa không được sự kiềm chế của Tạ Diệc Đông, lại không dám làm ra động tĩnh lớn.

Cuối cùng nhận mệnh.

Nhắm mắt lại, không nhìn Tạ Diệc Đông nữa.

“Nhìn tôi.” Tạ Diệc Đông đột nhiên găm thét với Tạ Duẩn Ninh.

Tạ Duẩn Ninh bị dọa cho nhảy dựng, ý thức được mà mở to mắt hoảng sợ nhìn Tạ Diệc Đông.

“Cậu không nghe lời, không nghe lời...” Tạ Diệc Đông dường như nghiêng răng nghiêng lợi hạ thấp giọng nói, khuôn mặt tuần tú đã vằn vẹo dữ tợn.

Đồng thời, cơ thể chen về phía trước.

Cơ thể dường như muốn bị xé rách, đau đớn đột nhiên truyền đến từ nơi đó.

Tạ Duẩn Ninh cảm thấy chẳng những cơ thể giống như bị người ta cứng rắn mổ ra, thậm chí ngay cả linh hồn, cũng bị động tác tàn nhẫn của Tạ Diệc Đông phá vỡ.

Mặc dù đau đến hai mắt biến thành màu đen, nhưng mà hắn vẫn nhớ không thể phát ra âm thanh.

Gắt gao cắn chặt răng.

Tạ Diệc Đông đột nhiên lại thấp giọng cười rộ lên: “...Cậu muốn tôi làm cậu mà? Bởi vì cậu thích tôi, đúng không?” Trong khi nói chuyện, nhiệt thiết cứng rắn lấy một loại khí thế cố chấp ác nghiệt mà nâng đỡ đánh vào Tạ Duẩn Ninh.

Tạ Duẩn Ninh đã đau đến toàn thân không có sức lực, ngay cả sức để cắn răng cũng không có, đành phải đem hết toàn lực mà cắn chặt môi dưới.

“Cho nên, lưu lại bên cạnh tôi, biết không? Tôi sẽ không để cho cậu đi, bởi vì cậu thích tôi, biết không?” Tạ Diệc Đông cho dù là đang nói, cực kỳ giận dữ mà hành hạ Tạ Duẩn Ninh, đồng thời hai cánh tay giống

như muốn đem Tạ Duẫn Ninh ấn vào máu thịt, trói vào thật chặt, cúi đầu, giống như phát điên mà hành hạ hắn.

Tạ Duẫn Ninh bị làm đến nổi sắp mất đi ý thức, rõ ràng cho rằng lần này đã rất đau, nhưng lần công kích tiếp theo lại càng đau hơn nữa, một lần rồi một lần, đau đến cứ thế chồng lên.

Trước mắt từng đợt đen tối, ngoại trừ đau đớn, cũng không cảm giác được cái gì khác.

Trong lòng không ngừng nhớ kỹ: Không thể phát ra tiếng, không thể phát ra tiếng, không thể phát ra tiếng...

Không thể phát ra tiếng, không thể phát ra tiếng...

Không thể phát ra tiếng...

Muốn chết...

Tôi muốn chết...

Hắn đã không thể phân biệt được là cơ thể đau hay là linh hồn đau đớn...

Cũng không biết được bắt đầu từ lúc nào, chất lỏng nóng hổi tràn ra khỏi viền mắt, giống như mất đi kiểm soát mà trào ra mãnh liệt...

Đột nhiên, một giọt nước mắt rơi vào cái trán của Tạ Diệc Đông đang điên cuồng.

Giống như bị tổn thương.

Tạ Diệc Đông thân thể dừng lại, sau đó ngẩng mạnh đầu lên.

“Tiểu Ninh?” Giọng điệu nghi hoặc, ngữ khí bình thường ôn nhu.

Tạ Duẫn Ninh có chút ý thức hoảng hốt nhìn Tạ Diệc Đông.

Mặc dù không biết tại sao tầm mắt có chút mơ hồ, nhìn không rõ, nhưng mà...

“Rất đau...” Hắn theo bản năng cầu cứu, “Rất đau...”

Tôi có lẽ sẽ chết đi...

Đau đến như vậy...

Đau đến nổi sắp không thể hít thở.

“Tiểu Ninh!” Giọng điệu của Tạ Diệc Đông tràn đầy sự khủng bố, “Cậu làm sao vậy?”

“Đau...” Trong đầu chỉ có một cảm giác này.

Rất mệt, rất buồn ngủ, muốn ngủ...

Ngủ rồi thì sẽ tốt hay không?

“Xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi...” Tạ Diệc Đông run rẩy nói, lập tức thoát ra.

Dù cho bởi vì sợ hãi kinh hoàng mà thân phân mềm xuống, từ trong cơ thể của Tạ Duẫn Ninh rút ra, cũng khiến cho thân thể của Tạ Duẫn Ninh co giật run rẩy không ngừng: “Đau...”

“Không đau, không đau.” Tạ Diệc Đông ôm chặt lấy hắn, “Xin lỗi, xin lỗi Tiểu Ninh, xin lỗi...”

Tạ Duẫn Ninh mơ mơ hồ hồ chỉ cảm thấy Tạ Diệc Đông dán sát vào cơ thể của mình cũng run rẩy không ngừng.

Mặc dù rất muốn hỏi y vì sao lại sợ hãi, rất muốn ôm lại y, nói y đừng sợ, cuối cùng lại bởi vì thể lực không đủ, trước mắt tối đen, mất đi ý thức.

38. Chương 37

Có đôi khi, tôi vẫn cứ cảm thấy rằng, lý do mà tôi cảm thấy vô vị như vậy, đó hoàn toàn là vì các loại tình cảm đối với thế giới này hoàn toàn không có chấp niệm mãnh liệt.

Hoặc là nói, chỉ đem tình cảm dồn vào một người, cho nên ngoài y ra, mọi thứ đều không quan trọng.

Bây giờ xem ra, cũng không gì hơn điều này.

Lúc Tạ Duẩn Ninh tỉnh lại, là vào buổi tối.

Trong hơi thở đầy mùi nước khử trùng chỉ có ở bệnh viện mới có, vách tường màu trắng, đèn màu trắng, còn có...

Một người con trai đang ngủ say ở bên phía tay trái.

Cơ thể giống như bị người ta sau khi mở ra lại ráp lại với nhau, mỗi khối da thịt đều đau đốn âm ỉ.

Tạ Duẩn Ninh mở mắt ra, lại nháy mắt mấy cái.

Đầu óc trong lúc nhất thời chưa phản ứng kịp chính mình sao lại ở bệnh viện, tại sao cơ thể lại đau đến như vậy.

Còn có, người con trai nằm sắp ngủ trước mặt này là ai?

Hắn nhíu mày, cảm thấy cổ họng vô cùng khô nóng, theo bản năng vươn đầu lưỡn liếm liếm môi.

Lại cảm giác được một trận đau nhói.

Điều này khiến hắn không tự chủ được mà phát ra âm thanh khe khẽ.

Cái âm thanh này, kinh động đến người con trai đang nằm bên giường.

Y nhẹ nhàng nhúc nhích một chút, sau đó đôi mắt đẹp mở ra, lúc đầu có chút mờ mịt, sau khi chống lại tầm mắt của Tạ Duẩn Ninh, mừng rỡ mà nhìn hắn: "...Tiểu Ninh, cậu tỉnh rồi?" Thanh âm của chàng trai có chút khàn khàn mệt mỏi không có cách nào che giấu được.

Não của Tạ Duẩn Ninh chưa hoạt động kịp, chỉ biết ngơ ngác nhìn chàng trai trước mặt — Anh ấy là ai?

Chàng trai vui vẻ đứng dậy, ấn cái chuông ở đầu giường, kêu bác sĩ y tá đến, sau đó lại mỉm cười nói với Tạ Duẩn Ninh: "Tiểu Ninh, muốn uống nước không?" Trong lúc nói chuyện, muốn vươn tay qua xoa xoa đầu của hắn.

Tạ Duẩn Ninh sửng sốt, sau đó hoàn toàn là theo bản năng, rụt người lại, lại dẫn đến cơ thể một trận đau đốn co rút.

Tay của Tạ Diệc Đông bỗng nhiên ở giữa không trung, nhìn hắn, không lên tiếng, nụ cười cũng thu lại.

Về mặt như vậy, khiến cho Tạ Duẩn Ninh nhất thời nhớ ra chuyện đã xảy ra.

Hắn bị dọa cho nhảy dựng, liều mạng lùi về sau, muốn né tránh chàng trai này.

Nhưng bởi vì liên quan tới cơ thể đau đốn, cho nên không có cách nào lấy sức được, chỉ có thể toát ra mồ hôi trên trán.

Nhìn về mặt sợ hãi căng thẳng của Tạ Duẩn Ninh, Tạ Diệc Đông không định đụng chạm hắn nữa.

Lùi về sau một bước, đứng ở cửa phòng bệnh, hướng hắn mỉm cười: "Đừng lộn xộn, cẩn thận vết thương nặng hơn."

Tạ Duẩn Ninh sửng sốt, không nhúc nhích nữa.

Hắn cũng không phải cố ý làm như vậy, nhưng cơ thể lại nhớ một cách rõ ràng cái cảm giác đau đốn xé rách đó, nên áp dụng thái độ tránh né.

Cho dù thế nào đi nữa, hắn cũng biết chính mình mãi mãi không có cách nào ghét được người con trai đó.

Mặc dù rất bị đả kích, mặc dù lúc đó đau đến không muốn sống cũng nghĩ đến việc chết.

Nhưng cũng chỉ là lúc đó, hẳn đã không phải là con nít, cũng sẽ không bởi vì chút áp bức và lăng nhục này mà tự tìm đến việc tự sát.

Cho dù không tính là quý trọng sinh mệnh, nhưng hẳn cũng biết sự quý giá của sinh mệnh.

Huống chi, điều này đối với hẳn mà nói, không tính là khuất nhục gì.

Đúng như theo lời của Tạ Diệc Đông, chính mình căn bản cũng muốn cùng y làm.

Chỉ là cách thức như vậy, khiến cho người ta có một loại cảm giác mệt mỏi, chỉ vậy thôi.

Cho dù không có tình cảm gì, cũng giống như vậy có thể làm mà, tôi lúc trước a, thật sự là không nghĩ ra, còn tự cho rằng tình cảm đối với Tạ Diệc Đông phải thật nghiêm túc thuần túy.

Bác sĩ y tá nghe được cái nhấn chuông của Tạ Diệc Đông, đến kiểm tra Tạ Duẩn Ninh.

Mà Tạ Diệc Đông, chỉ là đứng trong góc, cái gì cũng không nói, không có tới gần, tiêu cự trong ánh mắt cũng không biết ở đâu, chính là như thế ngẩn ra nhìn một nơi nào đó hư vô trong không khí.

Cái bệnh viện này, là sản nghiệp tư nhân dưới tên Tạ Diệc Đông, cho nên những tin đồn không có lợi không cần lo lắng sẽ truyền ra ngoài, chỉ là Tạ Duẩn Ninh cũng mơ hồ nghe ra được từ trong lời nói của bác sĩ trưởng lúc đó chính mình có bao nhiêu thâm khổ.

Đợi sau khi bác sĩ y tá toàn bộ đều ra ngoài, Tạ Duẩn Ninh cúi thấp đầu, cố sức, nhịn đau giờ lên hai tay của chính mình.

Hai vết tích vô cùng rõ ràng giống như hai cái còng tay.

Các vết trầy da trên người càng đếm không xuể.

Hai cánh môi đều bị cắn ra vết thương thật sâu, nếu như không cấp cứu kịp thời, rất có thể sẽ mặt mày vàng vọt.

Nghiêm trọng nhất đương nhiên là chỗ kia của chính mình, không có ra nhiều máu, là bởi vì mạch máu gần đó không nhiều, trên thực tế xé rách đến nỗi nghe nói thật dọa người, ít nhất phải cầm khâu nằm trên giường nửa tháng.

A...

Nói như vậy, Tạ Diệc Đông có lẽ cũng sẽ không tốt hơn chỗ nào đi?

Lại không có làm tốt việc mở rộng trước đó, liền xông bừa mà làm, không biết được tiểu đệ của tên gia hoả đó vẫn bình yên khoẻ mạnh hay không?

Tạ Duẩn Ninh ngẩng đầu, liếc nhìn Tạ Diệc Đông.

Phát hiện Tạ Diệc Đông vẫn đang phạt đứng ở đó, chỉ là ánh mắt cũng dừng lại trên cổ tay bầm tím của mình mà sưng sờ.

Thấy vẻ mặt của Tạ Diệc Đông, Tạ Duẩn Ninh đột nhiên lại không biết nên nói gì mới tốt.

Trách cứ?

Tôi thật sự là không biết phải trách y cái gì...

Hoặc là nói, tôi căn bản không biết y tại sao muốn làm như vậy.

Tha thứ?

Trách cứ cũng chưa nói tới, tôi càng thêm không hiểu muốn tha thứ cái gì.

Hơn nữa, chuyện trở thành như vậy, tôi thật không hiểu phải làm sao để đối mặt với Tạ Diệc Đông.

Cho dù nói cái gì cũng ngược ngùng, cho dù làm như thế nào cũng không thể giống như trước.

Có lẽ, tôi nên trở về nơi ở trước kia?

Nhưng mà, cứ như vậy, thì sẽ luyến tiếc.

Mặc dù biết cái tên này sẽ không yêu mình, càng sẽ không đáp ứng các đòi hỏi của chính mình, nhưng nếu như khiến tôi cứ như vậy mà rời khỏi con người này, tôi có lẽ thật sự không có cách nào sống tiếp.

“Cậu...” Tạ Diệc Đông đứng trong góc đột nhiên nói chuyện.

Thanh âm trống rỗng, khiến cho Tạ Duẫn Ninh không tự chủ mà run run một chút.

Thấy vẻ mặt sợ hãi của Tạ Duẫn Ninh, Tạ Diệc Đông rũ mắt xuống: “...Cậu ngày mai dọn về đi, tôi lát nữa sẽ kêu người đến đón cậu.”

Tạ Duẫn Ninh sửng sốt một chút.

Sau đó, không biết tại sao cảm thấy trái tim như hẫng một nhịp.

Mất kiên nhẫn sao? Hay là mang đến phiền phức cho y? Hoặc là nói không có nguyên nhân gì, chỉ là muốn xua đuổi tôi?

Đầu lưỡi cho chút đắng.

Nhưng hắn không hề hỏi ra nguyên nhân.

Có một vài chuyện, cũng không có đáp án cố định, cũng không có lý do gì.

Kết quả đã nói rõ tất cả.

Hơn nữa, não của Tạ Duẫn Ninh bây giờ đều là một mảnh hỗn loạn, thật sự là không có cách nào suy nghĩ.

Hắn đành phải gật gật đầu.

Tạ Diệc Đông nhìn hắn một cái.

Bởi vì khoảng cách không tính là gần, Tạ Duẫn Ninh cũng không thấy rõ được vẻ mặt của y.

Nhưng khi thấy bóng lưng khi xoay người của Tạ Diệc Đông, liền cảm thấy nơi lồng ngực bên trái, có hơn đau đớn.

Nhịn không được mà buột miệng nói ra, “Mẹ nói sẽ kêu người đưa mặt ong mùa đông qua, anh bị tuột huyết áp có thể ăn cái đó.”

Tay Tạ Diệc Đông đang đặt trên chốt cửa, im lặng không lên tiếng.

“Nhớ ăn cơm đúng giờ, chú ý nghỉ ngơi, tiền kiếm được không biết bao nhiêu mới đủ, sức khỏe mới là quan trọng nhất, đừng ăn quá nhiều đường, không tốt cho sức khỏe.” Tạ Duẫn Ninh nói một lèo, liền phát hiện, những điều chính mình muốn nói rất rất nhiều, cứ nhiên nhất thời không dùng được: “Bị bệnh phải đi khám bác sĩ, đừng cứng rắn chống đỡ mà làm việc, cũng đừng lén lút tránh trong nhà, còn có...”

“Cậu nói xong chưa?” Tạ Duẫn Ninh thanh âm trầm thấp mà cắt đứt sự lải nhải của Tạ Duẫn Ninh.

Tạ Duẫn Ninh im lặng một lát: “...Xin lỗi, em chỉ là...” Em chỉ là, sợ anh một mình sẽ cô đơn, em chỉ là rất luyến tiếc anh...

Có lẽ, người sợ cô đơn là em mới đúng.

Tạ Duẫn Ninh im lặng mỉm cười: “Xin lỗi.”

“Đầu cậu bị con lừa đá rồi sao?” Thanh âm của Tạ Diệc Đông lạnh lùng như băng vang lên, “Cậu quên là tôi đã làm gì cậu sao?”

Tạ Duẫn Ninh im lặng lại.

“Tạm biệt.” Thanh âm Tạ Diệc Đông khôi phục lại bình thường, vặn chốt cửa, đi ra ngoài.

Tạ Duẫn Ninh sửng sờ nhìn bóng lưng thẳng tắp của Tạ Diệc Đông.

Cứ như vậy mà nhìn y đi mất sao?

Như vậy, tôi rốt cuộc đang truy tìm cái gì?

Tình trạng của hai đời, chung quy đổi lấy chỉ là một bóng lưng càng lúc càng xa?

“Tạ Diệc Đông!” Hần không có cách nào đè nén sự tuyệt vọng trong lòng, lạc giọng như muốn khóc.

Đúng, đúng, tôi cho rằng tôi không có bất kỳ chờ mong gì, kết quả, kết quả...

Làm sao có thể, làm sao có thể không có chờ mong?

Tôi lại không phải là thực vật vô tri vô giác.

Tôi so với bất kỳ ai đều khát vọng có được người con trai này, tôi chỉ là nói với chính mình, không nên chờ mong, không nên kỳ vọng mà thôi.

Kết quả, cuối cùng vẫn là một hồi ảo giác thoáng qua?

39. Chương 38

Tạ Diệc Đông.

Chỉ là kêu to ba chữ này, dường như dùng hết sức lực toàn thân và toàn bộ dũng khí của hai đời.

Hô xong, Tạ Duẫn Ninh càng giống như không có sức lực, nhắm mắt lại, chỉ muốn cứ như vậy ngủ say không tỉnh.

Như thế nào thì tùy thôi.

Kỳ thực, tôi căn bản không nên có cơ hội sống lại một lần như vậy, chỉ là giày vò không ngừng nghỉ mà thôi.

Cho dù tâm như tro tàn, nước mắt lại không khống chế được, không ngừng mà tràn ra từ trong hai mắt đang nhắm chặt, theo khoé mắt mà thấm ướt hai bên tóc mai.

Đột nhiên, nghe được tiếng thở nhẹ nhàng, ở nơi không xa vang lên: “Cậu là đồ ngốc sao?”

Tạ Duẫn Ninh đầu tiên sửng sốt một chút, sau đó mới không dám tin mà mở to hai mắt.

Tạ Diệc Đông đang đứng trước cánh cửa vừa rời khỏi, nhìn chính mình.

Hai mắt đầm lệ mông lung, cũng không biết Tạ Diệc Đông rốt cuộc có vẻ mặt như thế nào, chỉ có thể thấy được y đang nhìn chăm chú vào mình.

“Rõ ràng là tôi làm cậu thành như vậy, cậu tại sao buồn?” Tạ Diệc Đông một bên nói như vậy, một bên chậm chậm đi qua. Giọng nói dường như rất không biết làm sao. “Nếu như không có tôi, cậu căn bản sẽ không bị thương, cho nên, cậu nên vui mừng vì tôi muốn cậu dọn đi, mà không phải là buồn đến nỗi khóc như thế này.”

Tạ Duẫn Ninh đương nhiên không muốn để cho Tạ Diệc Đông thấy được dáng vẻ khó coi của chính mình, nhưng nước mắt chính là không khống chế được mà chảy đầm đìa, điều này khiến hắn không tự chủ được mà cắn chặt môi, nhưng mà hàm răng vừa đụng đến cánh môi, liền đụng đến vết thương, kết quả lại đau đến run rẩy.

Tạ Diệc Đông thở dài, cúi người xuống, “Chớ lộn xộn.”

Cảm xúc mềm mại nhẹ nhàng chuyển động trên mặt, ngón tay của Tạ Diệc Đông thỉnh thoảng sẽ đụng vào da thịt trên mặt.

Hơi thở của Tạ Diệc Đông tới gần, khiến cho Tạ Duẫn Ninh theo bản năng mà căng thẳng, nhưng lập tức lại ý thức được Tạ Diệc Đông này chính là Tạ Diệc Đông lý trí lúc bình thường, lại dần dần thanh tĩnh lại.

Lúc này mới phát hiện Tạ Diệc Đông đang lau nước mắt cho chính mình.

Nhận ra điều đó, khiến hắn càng ngượng ngùng — Mặc dù tôi ngoài mặt là Tạ Duẫn Ninh, trên thực tế tuổi của tôi cũng không nhỏ hơn so với Tạ Diệc Đông a!

Vậy mà để y lau nước mắt, điều này cũng quá mất mặt rồi.

“Tôi đây, chính là người như vậy.” Tạ Diệc Đông nhẹ giọng nói, “Mỗi lần đều sẽ đem vật bên cạnh làm cho lộn xộn, hết lần này đến lần khác vẫn không biết hối cải, tuần hoàn lặp đi lặp lại, ở bên cạnh tôi, chỉ sẽ khiến cậu thương tích đầy mình, cho nên, cậu vẫn là rời khỏi tôi xa một chút mới tốt.”

Tạ Duẩn Ninh nháy mắt mấy cái, nhưng trong hốc mắt vẫn còn một ít nước mắt, cho nên cũng nhìn không rõ vẻ mặt của Tạ Diệc Đông, chỉ có thể lắng nghe.

“Thứ mà tôi muốn thuộc về tôi bị người khác cướp đi, tôi liền mất khống chế, cho nên...” Tạ Diệc Đông thần nhiên nói, “Xin lỗi, đã làm tổn thương cậu.” Khăn tay nhẹ nhàng lau khô nước mắt trên mặt Tạ Duẩn Ninh, nói: “Mặc dù có đi tìm chuyên gia tâm lý rồi, nhưng mà tựa như là bẩm sinh... như vậy...” Y mỉm cười, “Không có cách nào thay đổi.” Nhẹ nhàng chạm chạm mặt của Tạ Duẩn Ninh, nói: “Cho nên, cậu cũng phải cách tôi càng xa càng tốt, biết không?”

Tạ Duẩn Ninh im lặng không lên tiếng.

Nhưng bởi vì nước mắt dần dần ngừng rơi, cho nên có thể thấy rõ ràng vẻ mặt của Tạ Diệc Đông.

Hắn chỉ là thần nhiên mà nhìn chính mình, giống như trong ấn tượng của chính mình, Tạ Diệc Đông thông minh không màng danh lợi kia.

“Tôi không muốn có một ngày sẽ lỡ tay giết chết cậu.” Tạ Diệc Đông tiếp tục nói. “Cho nên, cậu tốt nhất đừng đến gần tôi nữa.”

Tạ Duẩn Ninh nháy nháy mắt — Tạ Diệc Đông, vẫn thật sự nói ra lời nói không thể cứu vãn được nữa.

“Tôi không muốn lại thấy được dáng vẻ cậu mất đi ý thức, tôi không muốn tổn thương cậu...” Trong mắt Tạ Diệc Đông xuất hiện một sự sợ hãi không cách nào đè nén, “Nếu như cậu lại không rời khỏi tôi, tôi thật sự không biết chính mình sẽ làm ra chuyện gì nữa.” Giọng nói của y có chút chói tai lại mang theo tổ chất thần kinh, “Tôi vừa nghĩ đến cậu phải rời khỏi tôi, liền cảm thấy vô cùng đáng sợ.” Quay đầu lại, nhìn Tạ Duẩn Ninh, “Cậu thích tôi, đúng không? Tại sao muốn rời bỏ tôi một mình rời đi? Không liên lạc với cậu được, thật giống như đột nhiên mất tích...”

Tạ Duẩn Ninh cảm thấy ngón tay lạnh buốt trên gương mặt mình, nhẹ nhàng run rẩy.

Hắn hoàn toàn không biết tại sao tính cách của Tạ Diệc Đông sẽ vạn vạn thành như vậy.

Nhưng Tạ Diệc Đông như vậy, khiến hắn cực kỳ đau lòng.

“Cho nên, cậu phải rời xa tôi, biết không.” Tạ Diệc Đông rất nhanh lại khôi phục lại vẻ mặt mọi khi, nhoen miệng cười, dịu dàng vươn tay vuốt ve đầu của Tạ Duẩn Ninh: “Lúc tôi vẫn còn lý trí, hãy rời xa tôi.”

Tạ Duẩn Ninh nhìn Tạ Diệc Đông mỉm cười như vậy, đứng lên, dường như dự định rời khỏi, thế là thấp giọng hỏi: “Vậy tại sao trước kia, lại dịu dàng với em?”

“Tôi cho rằng cậu sẽ không bị tôi làm tổn thương.” Tạ Diệc Đông mỉm cười, “Ý tôi là, tôi cho rằng, tôi có thể khống chế chính mình không làm tổn thương cậu. Bởi vì tôi lúc trước đều có thể khống chế chính mình, không khiến tình hình trở nên nghiêm trọng.” Giơ tay lên, dường như muốn chạm vào Tạ Duẩn Ninh một chút, lại không có đưa qua, trong không trung lơ lửng nâng tay, rồi lại buông xuống, “Nhưng mà lần này tôi làm không được.” Mỉm cười, “Tôi không có cách nào khống chế tính chiếm hữu đối với cậu. Cho nên...” Nói xong lời này, Tạ Diệc Đông dường như sợ rằng chính mình sẽ thay đổi chủ ý, vội vàng xoay người rời khỏi.

“Tạ Diệc Đông!” Tạ Duẩn Ninh ở đằng sau kêu y một tiếng.

Tạ Diệc Đông sửng sốt một chút, đã đi đến cửa liền dừng lại.

“Xin lỗi.” Tạ Duẩn Ninh nói, “Em nghĩ, em có lẽ không có cách nào.”

Thân thể Tạ Diệc Đông run rẩy một chút, không quay đầu lại.

“Em thích anh, cho dù trở thành như vậy, em cũng thích anh.” Dừng một chút, mang theo ý cười nói: “Không, em nghĩ, em nên nói là em yêu anh.”

Tôi thật sự thật sự không có cách nào rời xa người con trai này.

Cho dù thật sự có một ngày chết trong tay y, tôi có lẽ cũng sẽ cam tâm tình nguyện.

Tạ Diệc Đông im lặng, không lên tiếng.

“Em cũng sẽ không rời xa anh.” Tạ Duẫn Ninh suy nghĩ một chút, lại nói. “Bởi vì em, rất lo lắng cho anh.” Luôn cảm thấy, vừa nghĩ đến y một mình hồ hững mà sống, liền cảm thấy ngực đau đớn, “Hơn nữa, nếu như không có anh, em có lẽ sẽ biến thành thực vật.”

“Thực vật?” Tạ Diệc Đông có chút không rõ sự hình dung của Tạ Duẫn Ninh, khẽ lặp lại.

“Không có tri giác mà sống, sau đó, cứ vậy mà chết đi.” Tạ Duẫn Ninh nói.

Hắn đã không muốn truy cứu cái gì đáp án Tạ Diệc Đông yêu hay không yêu mình nữa, cũng không muốn nghĩ đến khả năng Tạ Diệc Đông trong tương lai có yêu mình hay không.

Bởi vì đúng như lời Tạ Diệc Đông nói, điều đó thật sự không quan trọng.

Bất kể là yêu, hay là không yêu, chính mình cũng không có cách nào đem người con trai này tách ra khỏi cuộc đời mình được.

Hoặc là nói, y đã trở thành một phần của linh hồn mình.

“Tôi không có cách nào đáp lại tình cảm của cậu.” Tạ Diệc Đông thì thào, “Tôi cũng không có cách nào hiểu được.”

“Không sao cả.” Tạ Duẫn Ninh cong khoé môi mỉm cười, “Em cảm thấy chúng ta có thời gian một đời để nghiên cứu yêu rất cuộc là gì.”

“Vậy nếu như tôi cả đời cũng học không được thì sao?” Tạ Diệc Đông hỏi ngược lại.

“Vậy em cũng chấp nhận.” Tạ Duẫn Ninh cười, “Nếu như có thể được làm bạn cùng anh cả đời.”

Nếu như tôi đoạt lấy thời gian một đời của người con trai này, tôi nghĩ, tôi nhất định sẽ mỉm cười mà chết.

“Uhm.” Tạ Diệc Đông nhẹ nhàng gật đầu, “Tôi biết rồi.”

Tạ Duẫn Ninh lúc này mới phát hiện, thanh âm của Tạ Diệc Đông vẫn luôn có chút run rẩy — Thì ra, y cũng rất căng thẳng sao?

Vừa nói như vậy, Tạ Diệc Đông chậm chậm xoay người lại, cúi đầu lại một lần nữa quay trở lại.

Bởi vì nguyên do ánh sáng, Tạ Duẫn Ninh căn bản không thấy được mặt của y.

Trong lòng có chút thấp thỏm — Tạ Diệc Đông cái tên này sẽ không đột nhiên nổ tung đi, tôi bây giờ thật không thể động dậy a!

Tạ Diệc Đông đi đến trước giường bệnh, do dự một chút, đột nhiên cúi người xuống, cẩn thận từng li từng tí mà cúi người, nhẹ nhàng ôm lấy Tạ Duẫn Ninh đang nằm trên giường, nói nhỏ bên tai hắn: “Cám ơn em.” (Mã: Khúc này sửa xưng hô chút ha, ngọt ngào thế mà.)

Bởi vì động tác của Tạ Diệc Đông vô cùng cẩn thận, cho nên Tạ Duẫn Ninh cũng không cảm thấy đau đớn, thế là nhoẻn miệng cười: “Không cần khách sáo.”

“Cậu là vật dành riêng quý giá nhất của tôi.” Tạ Diệc Đông thì thầm, “Trân bảo.”

Tạ Duẫn Ninh có chút ngượng ngùng, trên mặt dần dần nóng lên.

“Xin hãy ở lại bên cạnh tôi.” Tạ Diệc Đông nói khẽ.

Tạ Duẫn Ninh nghe được y nói “Xin”, thế là mỉm cười, đáp ứng: “Được.”

“Cám ơn.” Tạ Diệc Đông lại nói.

Sau đó, Tạ Duẫn Ninh cảm thấy chất lỏng ấm áp dọc theo cổ của mình tiến vào bên trong áo, tiếp theo lại là một giọt, một giọt...

40. Chương 39

Cũng không biết mọi người làm sao mà biết được, dù thế nào cũng đợi Tạ Duẫn Ninh từ bệnh viện về chỗ của Tạ Diệc Đông ở, hễ là người mà hắn quen biết đều nhất trí đem hắn và Tạ Diệc Đông làm thành một đôi.

Đương nhiên, điều này không sai — Mặc dù cặp đôi này có chút kỳ lạ.

Nói thật ra, Tạ Diệc Đông quả thật là một người yêu vô cùng hoàn mỹ.

Lên được phòng khách xuống được phòng bếp, am hiểu việc nhà, tài nấu nướng càng tỉ mỉ, bình thường là cầu gì được đó, ngoan ngoãn phục tùng, đối với chính mình càng là không thể chê.

Che chở vô cùng, sẵn sàng chu đáo cũng chính là mức độ này.

Chỉ kém chút là không đem Tạ Duẫn Ninh thả vào miếu thờ để dâng lễ.

Hơn nữa, khó khăn nhất cũng là đáng quý nhất chính là hoàng tử vận vẹo có thể đem phẩm chất quý giá này giữ vững một cách kiên trì bền bỉ, hơn nữa, dường như còn có chiều hướng làm không biết mệt, bỏ cái cũ tạo ra cái mới.

“Tiểu Ninh, tôi thấy cậu gần đây sắc mặt không tốt lắm, cho nên đi thăm dò.” Tạ Diệc Đông bưng một chén canh vừa đầy vừa lớn kêu Tạ Duẫn Ninh: “Nghe nói nhân sâm đại táo rất tốt, nhân lúc còn nóng thì uống đi.”

Tạ Duẫn Ninh sống dở chết dở mà nằm trên sofa: “...Anh, anh đừng giày vò em nữa... Em không sao.” Sắc mặt của tôi không tốt hoàn toàn là bởi vì ngủ không ngon.

Em ngủ không ngon hoàn toàn là bởi vì anh mỗi ngày cho em bổ này bổ nọ, bổ đến nỗi em máu nóng sôi trào, nóng đến hoảng...

Anh còn bổ cho em nữa, em liền phun máu mũi...

“Sao có thể như vậy được!” Sau khi Tạ Diệc Đông đặt bát canh xuống, cau mày ngồi bên cạnh Tạ Duẫn Ninh, “Thân thể không thoải mái phải nói với tôi, biết không?”

“Anh, anh chỉ cần đừng làm canh gì cho em là đảm bảo lập tức khỏi bệnh.” Tạ Duẫn Ninh nhức đầu nói. Anh không dừng lại việc tắm bổ mù quáng như vậy nữa, em thật sự sẽ bị anh đùa cho tiêu luôn.

“Tiểu Ninh.” Về mặt của Tạ Diệc Đông có chút bất đắc dĩ, vươn tay muốn sờ sờ cái trán của hắn.

Vừa chạm vào da thịt của Tạ Duẫn Ninh, hắn liền giống như bị điện giật mà run lên một cái, sau đó khăn trương mà lùi về phía sau, không để ý đụng đến chính mình.

Tạ Diệc Đông có chút bị đá kích mà nhìn Tạ Duẫn Ninh: “Tiểu Ninh, tôi sao lại cảm thấy cậu gần đây có chút né tránh tôi?”

Tạ Duẫn Ninh co rút khoé miệng: “Anh, nếu như anh ngừng việc lặn qua lặn lại mỗi ngày, em có thể sẽ tốt một chút.” Nếu không sớm muộn gì em sẽ bạo thể mà chết — Anh không biết những thứ mà anh tắm bổ cho em mỗi ngày sẽ khiến cho đàn ông con trai rất kích động sao? Muốn em đè anh em cũng không có can đảm. Nhưng em cũng không thể cứ hao tổn như vậy a!

“Sao vậy?” Tạ Diệc Đông không hiểu mà nhìn Tạ Duẫn Ninh, suy nghĩ một chút, mới có chút hồi hộp mà nhìn Tạ Duẫn Ninh: “Lẽ nào những thứ tôi cho cậu ăn không tốt?”

“...” Tạ Duẫn Ninh rất muốn nói, những thứ anh cho em ăn toàn bộ đều không tốt! Em là đứa con trai rất bình thường a a a!

Nhưng vừa thấy dáng vẻ hồi hộp đó của Tạ Diệc Đông, lời nói đến miệng rồi cũng nuốt xuống — Người ta có ý tốt như vậy, tôi sao có thể nói ra được.

Chuyện này trở thành sự phiền não lớn nhất của Tạ Duẫn Ninh.

Càng bị kịch chính là Tạ Diệc Đông mỗi ngày buổi tối sẽ ngủ cùng Tạ Duẩn Ninh, cho nên cho dù hắn muốn cho Ngũ cô nương (Mã: 5 ngón tay đoá) giúp cũng không tiện, mỗi ngày chỉ có lúc tắm rửa lo lắng sợ hãi mà làm làm — Tạ Duẩn Ninh dường như không hề có cái gì cảm giác an toàn, có lúc hắn đang tắm sẽ bị Tạ Diệc Đông xông vào xác nhận hắn có ở trong đó hay không.

Hắn hoàn nghỉ nếu cứ thế này mãi chính mình rất có khả năng sẽ suy nhược thần kinh.

Những lúc khác, chỉ kém không vào WC đều sẽ ngồi chồm hổm đợi trước cửa.

Hơn nữa Tạ Diệc Đông dường như rất là hài lòng với nhiệt độ cơ thể của Tạ Duẩn Ninh, mỗi buổi tối nhất định phải ôm hắn mà ngủ.

— Điều này đối với Tạ Duẩn Ninh mà nói, lại là một thách thức gian nan.

Hắn cảm thấy chính mình mỗi buổi tối đều đấu tranh giữa dục vọng và lý trí, nào có ngủ theo thời gian của nước Mỹ a...

Người này ngủ không ngon, sắc mặt sẽ không tốt.

Hết lần này đến lần khác mỗi ngày còn bị Tạ Diệc Đông tắm bổ này nọ.

Thế là sắc mặt của Tạ Duẩn Ninh lộ ra vừa đỏ vừa đen, màu sắc kỳ lạ trong đó lộ ra đen.

Gần đây Phạm Trì thật vất vả kéo gần mối quan hệ với Đường Lễ, tâm tình rất tốt, cuối cùng cũng có tâm tư quan tâm đến Tạ Duẩn Ninh một chút.

Vừa nhìn thấy như vậy, ngược lại kinh ngạc một trận: “Duẩn Ninh...”

Tạ Duẩn Ninh ỉu xiu mà nằm sấp trên bàn ngủ bù, ngay cả sức ngẩng đầu cũng không có, liền cúi đầu trả lời.

“Tôi sao lại cảm thấy, cậu gần đây đen đi rất nhiều...” Phạm Trì ngập ngừng hỏi.

Vừa hỏi như vậy, Tạ Duẩn Ninh liền đem nước đấng toàn bộ đều đổ ra.

Lão gia và phu nhân Tạ gia đương nhiên là cưng chiều Tạ Duẩn Ninh, cưng chiều đến nỗi không có biện pháp, các hậu bối khác của Tạ gia cũng ở cùng với chính mình rất tốt, vấn đề giữa Tạ Diệc Đông và chính mình cũng coi như được giải quyết.

Dưới tình hình tổ quốc tốt đẹp, cuộc sống này lại qua không nổi.

Nghe Tạ Duẩn Ninh kể khổ, Phạm Trì trong lòng bi ai mà cảm thán: “Ôi, người trẻ tuổi hào hoa phong nhã chúng ta, chịu khổ cực như vậy, thật sự là bức bối, không biết được lúc nào thầy mới bằng lòng để tớ ở lại qua đêm a...”

Tạ Duẩn Ninh nhoẻn nhoẻn khoe miệng — Tôi thật là biết được, Đường Lễ cũng chính là bổ túc cho tôi vài lần mà thôi.

Cậu còn muốn qua đêm?

Nghĩ thật hay!

Dự đoán được cái tên gia hoả Phạm Trì này cũng nghĩ không ra cái chủ ý gì tốt, cả người đều bị Đường Lễ mê hoặc đến thần hồn điên đảo, chỉ số thông minh căn bản là tuột xuống âm rồi.

Tạ Duẩn Ninh lại buồn bực mà nằm sấp xuống tiếp.

Phạm Trì lại tiếp cận nói: “Kỳ thực, Duẩn Ninh, tớ cảm thấy, cậu bây giờ có thể làm chính là biến bị động thành chủ động.”

“Là sao?” Tạ Duẩn Ninh không ôm bất kỳ hy vọng nào mà hỏi.

“Cậu đã chịu không nổi anh cậu mỗi ngày đều tắm bổ này nọ cho cậu, không bằng cậu cũng mỗi ngày làm canh đại bổ cho anh cậu a, món gì cũng cho anh ấy nếm thử một chút. Anh ấy một khi uống không nổi nữa, cũng sẽ hiểu được sự đau khổ của cậu.”

Mặc dù chủ ý có chút tồi, nhưng dường như là biện pháp duy nhất trước mắt có thể làm được.

Tạ Duẩn Ninh suy nghĩ một chút, lại nói: “Nhưng mà, tớ... tớ không rành làm đồ ăn.”

“Cậu trực tiếp nói cậu không biết làm là được.” Phạm Trì khinh bỉ nhìn Tạ Duẩn Ninh một cái: “Thầy nhà tôi vậy mà cái gì cũng biết, đặc biệt làm đồ ăn vừa khéo tay vừa ngon.”

...Tạ Diệc Đông cũng làm đồ ăn rất ngon được không!

Tạ Duẩn Ninh cũng khinh bỉ mà liếc Phạm Trì một cái — Còn thầy nhà cậu hả, đây bát tự còn chưa ném cậu đã đắc ý rồi!

Thật sự không được, tôi cũng chỉ có kiên trì thôi, hôm nay trở về trước tiên nghiên cứu một chút phải làm thế nào luộc canh nấu canh gì đó.

Phạm Trì bên cạnh còn đang thì thầm: “Thật sự tớ cũng không am hiểu việc nấu ăn, nếu không, tớ thật sự cũng muốn dụng tâm mà làm cho thầy a...” Về mặt như thiếu nữ mơ mộng chuyện tình yêu.

Tạ Duẩn Ninh vô lực mà nhìn nhìn Phạm Trì — Lúc y đang trong bầu không khí tương đối tốt, tôi vẫn là nắm chặt thời gian mà ngủ.

Trở về lại phải giằng co với Tạ Diệc Đông, giữ gìn tinh thần và thể lực mới là nhiệm vụ cấp bách.

Còn phải nghiên cứu nấu ăn...

Ô...

Tạ Duẩn Ninh một bên ôm sự khổ não mà đi tìm Chu Công đánh cờ...

Phạm Trì bên cạnh còn đang nói thầm: “Nếu như thầy chịu ăn đồ tớ làm, tớ cũng muốn học làm chút canh thập toàn đại bổ, bổ đến nỗi thầy nhà tôi nhiệt huyết sôi trào, sau đó tớ có thể???? Y hoặc là y đến???? Tớ cũng tốt a?” (? Là cua đồng, mọi người tự hiểu ngầm đi, các bạn hiểu mà...) Một bên ý dâm, một bên phát ra nụ cười nham hiểm đối khát.

Nếu như Tạ Duẩn Ninh nghe được ý nghĩ của Phạm Trì, có lẽ còn có thể cân nhắc một chút chính mình có thể áp dụng phương pháp này.

Nhưng Tạ Duẩn Ninh lúc này đã đánh cờ cùng Chu Công ca ca ba vòng, hết sức chăm chú, hoàn toàn không biết được nội dung mà Phạm Trì đang nói thầm...

41. Chương 40

Ngày hôm sau, Tạ Duẩn Ninh lại nằm sấp trên bàn học quyết định lựa chọn hành động.

Sau khi tan học đầu tiên là đi mua đồ ăn một phen, sau đó ngồi chồm hổm trong phòng bếp nhỏ được bố trí trong phòng làm việc của Tạ Diệc Đông bắt đầu nấu canh.

Vốn dĩ hần cực kỳ hào hứng muốn tìm người làm thực đơn ăn ngon đến — Dù sao hần không muốn Tạ Diệc Đông sẽ cảm thấy đồ ăn tự tay mình làm ăn không ngon.

Nhưng hần vừa nhìn thấy những yêu cầu về độ lửa, nguyên liệu trong thực đơn đã chuẩn bị, liền rất thức thời mà từ bỏ dự định...

Tôi cảm thấy, tôi vẫn là làm canh Đại Táo bình thường thì tốt hơn.

“Tiểu Ninh, đang làm gì vậy?” Tạ Diệc Đông tạm thời được nghỉ ngơi một chút, thế là đi đến cửa phòng bếp, thăm dò một chút.

Trong không khí tràn ngập mùi vị táo bị nấu cháy sém, trong thùng rác đều là táo bị nấu đến khô queo, đen thùi lù.

Tạ Duẩn Ninh có chút chột dạ mà không dám quay đầu lại: “Em thấy anh mỗi ngày làm việc vất vả như vậy, cho nên muốn nấu cho anh chút canh gì đó để tắm bổ.” Chỉ là, hần thật là không có thiên phú gì, quả

nhiên toàn bộ đều thất bại, chỉ còn lại có một chút trên tay, hẳn cuối cùng cũng không dám ra tay làm lãng phí nữa.

Tạ Diệc Đông vô cùng cảm động, đi qua, “Tiểu Ninh là vì tôi làm sao?”

“Uhm.” Tạ Duẩn Ninh lơ mơ mà trả lời — Em chỉ là muốn ngăn lại việc anh tiếp tục tắm bồn cho em thôi!

“Tôi thật rất vui.” Tạ Diệc Đông mang theo ý cười mà vòng qua, ngồi xổm trước mặt Tạ Duẩn Ninh: “Có làm được không?”

“A...” Tạ Duẩn Ninh cà lăm một chút: “...Hình như không được...”

Tạ Diệc Đông nhìn đồng hồ rơi lả tả bên chân Tạ Duẩn Ninh, hiểu rõ mà mỉm cười: “Àn, để tôi làm cho, là canh Đại Táo, đúng không?”

“Hả?” Tạ Duẩn Ninh trừng to mắt.

“Còn thừa một chút, nếu như còn để cậu làm, nhất định sẽ nấu không xong đâu.” Tạ Diệc Đông chỉ chỉ một ít táo đỏ còn lại.

Tạ Duẩn Ninh thở dài, có chút đuối lý mà cúi đầu — Em nào biết trình độ nấu ăn của em bây giờ đã thoái hoá đến mức đồ này rồi?

Lại nói tiếp, đây toàn bộ đều là lỗi của Tạ Diệc Đông!

Căn bản không cho tôi nấu cơm rửa chén, tác dụng duy nhất của tôi chính là ăn... (Mã Mã: Sướng gần chết còn muốn gì nữa, chế đây muốn kiếm người nấu cho ăn còn không có đây!)

Cho nên tôi bây giờ ngay cả món canh ngọt đơn giản như vậy mà cũng làm không được.

“Được rồi, cậu trước đi chơi đi, tôi làm xong sẽ gọi cậu.” Tạ Diệc Đông mỉm cười đứng dậy, xoa xoa đầu của Tạ Duẩn Ninh.

Tạ Duẩn Ninh có chút hổ thẹn — Đổi lại là người khác thì cũng sẽ hổ thẹn, đối tượng chính mình muốn ám toán, giờ đổi lại chính mình làm vật phẩm ám toán, điều này còn có thiên lý hay không a!

Hơn nữa, nói thật, Tạ Diệc Đông thật sự rất bận rộn, thời gian nghỉ ngơi ít đến đáng thương, hẳn không đành lòng để Tạ Diệc Đông quá cực khổ.

Coi như là có thiên phú kinh doanh, cũng giống như phải bỏ ra sự cố gắng rất nhiều.

Nhưng vấn đề là, hẳn thật sự giúp không được gì cả, thế là cũng đứng dậy: “...Vậy em giúp anh đeo tạp dề...”

Kỳ thực, hẳn cũng biết chính mình cũng không phải là tên tứ chi không được việc.

Vấn đề là, Tạ Diệc Đông đem mọi thứ toàn bộ sắp xếp thoả đáng, chính mình căn bản không có cơ hội động tay vào a...

Tạ Diệc Đông đang cởi áo khoác, kéo tạp dề, nghe vậy liền cười: “Được.” Đem tạp dề đưa cho Tạ Duẩn Ninh.

Tạ Duẩn Ninh nhỏ giọng nói thầm: “Anh, anh cái gì cũng làm hộ em, vậy em đến một lúc nào đó cái gì cũng không biết làm thì làm sao?”

“Vậy thì đúng ý của tôi.” Tạ Diệc Đông mỉm cười, “Như vậy, cậu rời khỏi tôi thì không có cách nào sống được.”

Mặc dù đang mỉm cười, ngữ điệu của lời nói cũng bình thản như vậy, nhưng Tạ Duẩn Ninh biết những điều Tạ Diệc Đông nói không phải là nói dối.

Nhưng mà, hẳn ngược lại cũng không có cảm thấy có cái gì không được, chỉ là nói thầm một câu: “Thật thích tính toán người khác.” Một bên vòng qua lưng của Tạ Diệc Đông, cố định lại tạp dề.

Tạ Diệc Đông mỉm cười, không nói gì.

Tạ Duẩn Ninh ma xui quỷ khiến lại vươn tay ra ôm lấy lưng của Tạ Diệc Đông, dính vào người y.

“Sao vậy?” Tạ Diệc Đông thò một tay ra, sờ sờ đầu của Tạ Duẩn Ninh.

“Không có gì, chỉ là muốn ôm một cái.” Tạ Duẩn Ninh cười, “Không được sao?” Trên thực tế là, ta đây rất xúc động mà muốn đẩy ngã anh...

“Được, cậu thích ôm bao lâu thì cứ ôm bấy lâu, nhưng mà, thời gian nghỉ ngơi của tôi chỉ có 20 phút.” Tạ Diệc Đông không biết tâm tư nhỏ nhỏ của Tạ Duẩn Ninh, mỉm cười nói.

“Ồ...” Tạ Duẩn Ninh lúc này mới luyến tiếc mà ngưng lại việc ăn đậu hũ.

“Ra ngoài đợi đi.” Tạ Diệc Đông cười, “Tôi nhớ là cậu nói, cậu gần đây đang xem một quyển tiểu thuyết đặc sắc, không phải sao?”

Tạ Duẩn Ninh suy nghĩ một chút, lắc đầu: “Không muốn, em ở đây nói chuyện cùng anh. Anh gần đây công việc bận như thế, căn bản không có thời gian nói chuyện.”

Tạ Diệc Đông dứt khoát dọn dẹp đồ đựng dụng cụ trong phòng bếp, vừa làm vừa cười xoay đầu nhìn Tạ Duẩn Ninh một cái: “Cậu có thể cùng tôi cùng nhau làm việc.”

“Anh vừa bắt đầu tiến vào trạng thái làm việc, căn bản liền quên mất sự tồn tại của em.” Tạ Duẩn Ninh bắt mồm oán trách.

“Được rồi, vậy sau này lúc tôi làm việc có thể cho cậu mượn ôm.” Tạ Diệc Đông ý cười càng đậm. “Cậu muốn làm gối ôm hay là chăn tôi đều không sao cả.”

“Không muốn, bị người khác thấy được sẽ bị chê cười.” Tạ Duẩn Ninh lập tức trả lời.

Em mới không cần a, nếu như bị anh phát hiện em có phản ứng, em không phải là phiền muộn chết sao!

Từ sau lần làm Tạ Duẩn Ninh bị thương, Tạ Diệc Đông tựa hồ căn bản cũng không có ý nghĩ đụng vào Tạ Duẩn Ninh.

Lẽ nào Tạ Diệc Đông cũng không có lúc kích thích?

Y quả nhiên là thánh nhân?

Tạ Diệc Đông khẽ cười một tiếng: “Đợi khoảng thời gian này bận rộn xong, tôi có thể dẫn cậu ra ngoài chơi, cậu muốn đi đâu?”

Tạ Duẩn Ninh trừng to mắt: “Có thể sao?”

“Đương nhiên.” Tạ Diệc Đông cười, “Phần thưởng cho sự nghe lời của cậu.”

Bởi vì biết vấn đề tính cách của Tạ Diệc Đông, cho nên Tạ Duẩn Ninh mỗi lần ra ngoài đều sẽ báo cáo trước, sau đó mở máy 24 giờ, bất cứ lúc nào cũng giữ liên lạc với Tạ Diệc Đông, mỗi ngày thời gian ở cùng với Tạ Diệc Đông vượt qua 18 tiếng đồng hồ, cho dù làm gì cũng phải nói trước với Tạ Diệc Đông một câu.

Kết quả, phương pháp như vậy quả nhiên có hiệu quả.

Hoàng tử vạn vẹo đường như đã chẳng phải thêm ngọt sao, hoặc là nói, vẫn thêm ngọt, chỉ là khẩu vị không đáng sợ nữa...

Vừa nghe Tạ Diệc Đông nói như vậy, Tạ Duẩn Ninh cũng quên mất vấn đề suy tính lúc trước, ha ha vui vẻ hẳn lên, bắt đầu suy nghĩ nên đi đâu nghỉ mới tốt.

Tạ Diệc Đông nhìn nhìn vẻ mặt suy nghĩ xa xa của Tạ Duẩn Ninh, nhìn không được mà vươn tay ra sờ sờ đầu của Tạ Duẩn Ninh, mỉm cười.

Ánh mặt trời sau buổi trưa của mùa đông từ song cửa phòng bếp chiếu vào trong, chiếu lên người Tạ Diệc Đông, trên gò má, hình thành đường viền vô cùng đẹp.

Tạ Duẩn Ninh không tự chủ được mà cả cà tay của Tạ Diệc Đông, cũng nhìn y mà cười khúc khích.

Bây giờ người con trai này trong mắt tôi, không hề hoàn mỹ, nếu như nói, kỳ thực là một tên rất vụn vẹo, tính cách cũng vô cùng có vấn đề.

Nhưng mà, cho dù là như vậy, tôi cũng sùng bái y, yêu y nhất, chỉ yêu mình y.

Ánh mặt trời màu vàng ấm áp toát ra, giống như khuếch tán, cũng chiếu lên gương mặt của Tạ Duẫn Ninh.

Tạ Diệc Đông sững sốt nhìn vẻ mặt tươi cười của Tạ Duẫn Ninh, sau đó nâng cằm hắn lên, nhẹ nhàng tỉ mỉ mà in một nụ hôn lên khoé môi của hắn. “Tôi cảm thấy, tôi rất hạnh phúc.”

Tạ Duẫn Ninh cũng sững sốt, sau đó cong khoé môi cười.

Luôn cảm thấy, khiến tôi yêu thương.

Tạ Diệc Đông.

42. Chương 41

Sau khi Tạ Diệc Đông làm xong canh Đại Táo, bưng lên bàn, gọi Tạ Duẫn Ninh: “Tiểu Ninh, đến.”

Tạ Duẫn Ninh vẫn có chút không hiểu ra sao cả, tiến tới xem bát canh, sau đó lại không hiểu mà nhìn Tạ Diệc Đông.

“Sắc mặt của cậu không tốt, cũng phải bồi bổ.” Tạ Diệc Đông nói, một bên nói như vậy, một bên lấy cái chén nhỏ trong tủ âm tường ra, múc ra một chén đưa cho Tạ Duẫn Ninh: “Chúng ta cùng nhau ăn.”

Tạ Duẫn Ninh đen mặt: “Em, em cũng phải ăn?”

“Đương nhiên rồi.” Tạ Diệc Đông mỉm cười, “Luôn cảm thấy sắc mặt của cậu gần đây không tốt.” Một bên vẫn nhẹ nhàng chạm chạm vào má của Tạ Duẫn Ninh, nhẹ nhàng nói, “Tôi rất lo lắng cho cậu.”

Nói đến đây, Tạ Duẫn Ninh đành phải miễn cưỡng bưng chén canh lên.

Bên ngoài điện thoại đột nhiên vang lên.

Tạ Diệc Đông không để ý đến phần của chính mình, vội vã đi ra ngoài — Hạng mục kế hoạch gần đây đã đến giai đoạn kết thúc, cho nên, y rất bận.

Sau khi Tạ Diệc Đông ra ngoài, Tạ Duẫn Ninh giật giật khoé miệng nhìn chén canh trong tay — Hắn đang nghĩ cái này có thể đổ xuống cống thoát nước hay không.

Lại bỏ nữa thật sự là sẽ xảy ra án mạng đó.

Lại đột nhiên nghe được âm thanh của Tạ Diệc Đông đang nghe điện thoại bên ngoài, dường như tâm trạng rất tốt.

Tạ Duẫn Ninh có chút tò mò mà lộ đầu ra, nhìn nhìn, quả nhiên Tạ Diệc Đông đang nói: “Àn, Tiểu Ninh gần đây mặc dù thân thể không tốt, nhưng mà vẫn rất có tinh thần.”

Hả? Hình như không phải chuyện công việc?

Tạ Duẫn Ninh đang nghĩ thầm trong lòng.

“Còn đặc biệt vì tôi nấu canh.” Tạ Diệc Đông tiếp tục nói, “Dạ, cha người đừng lo lắng.”

Hả? Thì ra là Tạ lão gia?

“Đương nhiên, con sẽ chăm sóc tốt cho Tiểu Ninh.” Tạ Diệc Đông lại nói, dường như là nói xong rồi, hướng bên kia điện thoại nói: “Dạ, được, tạm biệt.”

Luôn cảm thấy, mối quan hệ của Tạ Diệc Đông và người Tạ gia cũng trở nên tốt hơn?

Tạ Duẫn Ninh hậu tri hậu giác mà nghĩ.

Tạ Diệc Đông cúp điện thoại, thấy Tạ Duẫn Ninh lộ ra một nửa cái đầu, hướng hắn vẫy tay, cười: “Uống xong rồi?”

Tạ Duẩn Ninh sững sốt, nẩy ra sáng kiến, bưng cái chén vốn là của chính mình đi qua: “Uhm, phần của em uống xong rồi, anh, em đã múc phần của anh ra rồi.”

Tạ Diệc Đông quả nhiên không nghi ngờ hần, tiếp nhận cái chén trong tay của Tạ Duẩn Ninh, từng ngụm từng ngụm mà uống.

Tiếng gõ cửa vang lên, một người đàn ông cầm một sắp văn kiện trong tay đi vào, trước tiên là mỉm cười với Tạ Duẩn Ninh, sau đó nói với Tạ Diệc Đông: “Tư liệu mà cậu cần tìm được rồi, tôi đứng lúc đến bên này có việc, cho nên liền mang qua cho cậu.”

“Cảm ơn.” Tạ Diệc Đông nhàn nhạt trả lời, uống hết một ngụm canh cuối cùng trong chén, đặt qua một bên, tiếp lấy văn kiện.

Người đàn ông vừa đi vào cũng là thành viên nòng cốt trong công ty của Tạ Diệc Đông, từ thời còn là học sinh chính là bạn hợp tác của Tạ Diệc Đông.

Có người đi vào, Tạ Duẩn Ninh đương nhiên khách sáo muốn hỏi người ta có muốn uống canh Đại Táo hay không, “Em vừa làm...”

Lời còn chưa nói hết, đã bị Tạ Diệc Đông cắt ngang, “Cậu có thể đi về.”

Tạ Duẩn Ninh sững sốt một chút.

Người đàn ông mỉm cười với Tạ Duẩn Ninh: “Cậu cảm thấy cậu ở chỗ này, cái tên gia hỏa này có thể để tôi ở lại uống canh cùng cậu nói chuyện sao?”

Tạ Duẩn Ninh đen mặt — Không phải, tuyệt đối không phải.

“Đó là Tiểu Ninh đặc biệt vì tôi mà làm, làm sao có thể cho cậu uống.” Tạ Diệc Đông làm như chuyện đương nhiên mà lạnh nhạt nói.

... Kỳ thực, em chỉ là chọn vài quả táo, trên cơ bản đều là anh làm mà.

Tạ Duẩn Ninh nói thầm trong lòng.

Người đàn ông cười: “Vậy thì, tôi đi trước.” Gõ gõ bàn của Tạ Diệc Đông: “Hôm nào để Tiểu Ninh cùng nhau ra ngoài ăn cơm đi, mọi người đều rất chờ mong.”

Tạ Diệc Đông rất dứt khoát mà nói một chữ: “Cút.”

Người đàn ông cười, nâng tay lên: “Được được được, ngay lập tức.” Tiêu sái xoay người đi ra ngoài.

Kỳ thực Tạ Duẩn Ninh ở kiếp trước mặc dù đều biết bạn bè của Tạ Diệc Đông, nhưng lại không hề quen thuộc, chỉ biết họ đều là con cháu thế gia vừa thông minh vừa ưu tú.

Bây giờ bởi vì mối quan hệ với Tạ Diệc Đông mà ở trong này, ngẫu nhiên cũng sẽ có người rời khỏi bộ phận phụ trách của mình mà đến đây, dần dần quen thuộc mới phát hiện, kỳ thực mỗi người hoặc nhiều hoặc ít đều có chút lập dị kỳ lạ — Người đàn ông trước mắt có thể nói là bình thường nhất, tính tình tốt nhất.

Cho nên Tạ Duẩn Ninh ngẫu nhiên cũng sẽ nói vài câu với y — Đương nhiên, nói nhiều là không dám nói, sợ Tạ Diệc Đông nổi tung.

Sau khi người rời khỏi, Tạ Diệc Đông ngẩng đầu, hướng Tạ Duẩn Ninh cười, ngoắc ngoắc ngón tay.

Tạ Duẩn Ninh không rõ cho nên cúi đầu.

Lại bị Tạ Diệc Đông bắt ngờ không kịp đề phòng mà hôn môi.

Cái lưỡi ẩm áp liếm một vòng, sau đó Tạ Diệc Đông nắm lấy mũi của Tạ Duẩn Ninh: “Nhanh đi uống canh.”

Tạ Duẩn Ninh ngạc nhiên trừng to mắt — Anh ấy làm sao biết mình chưa uống canh.

Tạ Diệc Đông lại liếm liếm môi của Tạ Duẩn Ninh, nhẹ nhàng cắn một cái, “Không ngọt, con nít hư.”

Tạ Duẩn Ninh lúc này mới hiểu rõ chính mình là giấu đầu lòi đuôi.

Thế là không còn cách nào, khổ sở mà đi uống canh.

Vừa uống vừa cầu khẩn: Ông trời phù hộ, tối nay đừng kích động, nếu không con phải sống thế nào a!

Nhưng mà rất rõ ràng, lời cầu khẩn của Tạ Duẩn Ninh không được thực hiện.

Sau khi cùng uống các loại canh bổ với Tạ Diệc Đông gần một tuần, sắc mặt Tạ Duẩn Ninh vẫn là đen đen đỏ đỏ không nói, còn bởi vì hoả khí quá mức, bắt đầu nổi mụn, mà Tạ Diệc Đông ngược lại màu da trong trẻo xinh đẹp mọi khi không có chút thay đổi nào, cũng không hiểu được đồ mà y uống đã đi đâu hết rồi.

Ngày thứ hai sau khi hạn mục kết thúc, hai người cùng nhau ra ngoài ăn cơm chút mừng, uống một chút rượu, sau khi trở về, Tạ Duẩn Ninh trước tiên tắm xong liền leo lên giường nằm, trong lòng yên lặng đếm cừ: Một con cừ, hai con cừ, ba con cừ...

Tạ Diệc Đông đang tắm rửa, loáng thoáng có tiếng nước chảy từ phòng tắm bên cạnh truyền tới, Tạ Duẩn Ninh tuân theo nguyên tắc phi lễ chớ nhìn, nhắm mắt lại, chết cũng không dám đi nhìn phòng tắm — Hẳn sợ chính mình nếu nhìn nữa thì thật sự sẽ hé cửa ra nhìn trộm.

Nhưng càng để ý thì càng không có cách nào tập trung tinh thần.

Buổi tối như vậy, Tạ Duẩn Ninh cũng coi như là có kinh nghiệm lâu dài, ngược lại chính là nhắm mắt, không ngừng mà đếm đếm.

Bốn Tạ Diệc Đông, năm Tạ Diệc Đông, sáu Tạ Diệc Đông...

Lúc ý thức được chính mình đã đếm cái gì, Tạ Duẩn Ninh đã đếm được đến một trăm Tạ Diệc Đông...

Không khỏi đen mặt, xoay người lại, không cẩn thận đụng vào nơi đã có chút phồng lên, một lần nữa buồn bực.

Quả nhiên, uống rượu cũng sẽ khiến cho người ta rất hưng phấn!

Bình tĩnh, bình tĩnh, bình tĩnh...

Tạ Duẩn Ninh lẩm bẩm niệm niệm trong lòng.

Nhưng Tạ Diệc Đông hôm nay không hiểu tại sao đột nhiên lựa chọn vào phòng tắm trong phòng, cho nên tiếng nước ào ào vô cùng vang.

Tạ Duẩn Ninh có chút không có cách nào khống chế, thế là neho mắt lại, làm thành một đường, len lén liếc đến phía phòng tắm.

Cửa phòng tắm là kính mờ, cho nên chỉ có thể lộ ra một chút ánh sáng mơ hồ, hoàn toàn không thể nhìn ra được dáng người ở bên trong.

Nhưng cho dù là như vậy, đối với lực tự khống chế của Tạ Duẩn Ninh cũng là thách thức vô cùng lớn.

Cổ nhân đã nói: Âm no rồi thì nghĩ đến dâm/ dục.

Bây giờ giữa chính mình và Tạ Diệc Đông không có bất kỳ nguy cơ gì, mối quan hệ với người Tạ gia cũng trở nên hoà hoãn, lại không có chuyện gì cần chính mình hao tâm tổn sức, cái tâm tư này thì không thể thuận theo chính mình rồi...

Trong lòng không ngừng nghĩ đến cái vấn đề không hài hoà là thân thể của Tạ Diệc Đông bên trong phòng tắm là cái loại gì.

Điều này càng nghĩ càng kích động, càng kích động, nửa người dưới thì càng rục rịch góc đầu dậy...

Tóm lại chính là hình thành tuần hoàn ác tính (Sự việc biến chuyển liên tục ngày càng xấu).

Tạ Duẩn Ninh thật sự là nhịn không được, len lén vươn tay ra, muốn nhanh chóng giải quyết một chút.

Cửa đột nhiên “lách cách” một tiếng, bị Tạ Diệc Đông đẩy ra.

43. Chương 42

Tạ Duẩn Ninh bị dọa cho nhảy dựng.

Bàn tay đang nắm lấy chỗ đó của chính mình hơi dùng lực.

Không hiểu chuyện gì đang xảy ra, bị Tạ Diệc Đông dọa như vậy, chẳng những không có mềm xuống, ngược lại càng kích động hơn.

Tạ Duẩn Ninh khóc không ra nước mắt.

Sao lại như thế chứ? Bình thường cũng không bị kích thích như vậy a!

Lẽ nào là, là bởi vì cuối cùng cũng muốn bạo phát? Bị bỏ này bỏ nọ lâu như vậy, thân thể không có cách nào nhẫn nại nữa sao?

Đừng a, nếu như bị Tạ Diệc Đông thấy được tôi làm sao mà sống a!

Tạ Duẩn Ninh vừa buồn bực trong lòng, vừa không tự chủ mà xê dịch sang bên cạnh.

Bước chân của Tạ Diệc Đông từ từ tới gần, sau đó bên cạnh nhẹ nhàng lún xuống một chút, chân bị xóc lên một góc, tiếp theo là nhẹ nhàng giật giật, có vật nặng đè lên phần nệm bên cạnh.

Tạ Duẩn Ninh biết là Tạ Diệc Đông lên giường.

Cứng đờ mà nằm nghiêng.

Tạ Diệc Đông tắt đèn, sau đó tiến lại gần, nhẹ nhàng hôn một cái lên gò má của Tạ Duẩn Ninh: “Ngủ ngon.” Nhỏ giọng nói.

Sau đó dựa theo thường lệ, đem Tạ Duẩn Ninh lật qua, ôm lấy.

Tạ Duẩn Ninh theo bản năng mà dịch dịch về phía sau — Nếu như không giữ một khoảng cách, chính mình chỗ đó sẽ chĩa vào Tạ Diệc Đông!

Tạ Diệc Đông đầu tiên là sững sốt, sau đó nhẹ cười: “Sao còn chưa ngủ?” Vươn tay nhéo cánh tay của Tạ Duẩn Ninh một cái: “Cậu đang căng thẳng cái gì? Thân thể đều căng thành như vậy.”

Đừng bóp, em sẽ gào khóc đó!

Tạ Duẩn Ninh chỉ kém không có gào thét ra.

Tạ Diệc Đông dường như phát hiện ra cái gì, đem bàn tay có chút lạnh dò vào bên trong áo ngủ của Tạ Duẩn Ninh, ở thắt lưng sờ soạng một cái: “Luôn cảm thấy nhiệt độ cơ thể có phải là quá cao hay không?”

Đây hoàn toàn không phải là động tác nghiêm trọng gì, nhưng vào giờ khắc này Tạ Diệc Đông làm trên thân thể của Tạ Duẩn Ninh, quả thực chính là đổ dầu vào lửa, khiến cho Tạ Duẩn Ninh cả người đều kích động cực kỳ.

Nhưng Tạ Duẩn Ninh không dám động, gắt gao nhắm chặt hai mắt.

“A...” Tay của Tạ Diệc Đông dò xuống dưới đột nhiên đụng phải bộ phận đang vô cùng có tinh thần đó của Tạ Duẩn Ninh.

Mặt của Tạ Duẩn Ninh trong nháy mắt đỏ lên nóng hổi.

Thảm rồi, bị, bị...

Tạ Duẩn Ninh lại sợ hãi, nhưng đồng thời, chỗ đó bị Tạ Diệc Đông đụng vào càng kích động hơn.

Ngay cả thân thể cũng run rẩy.

Tiếng tim đập thành thịch vô cùng lớn.

Tạ Diệc Đông đột nhiên cười khê, “Thì ra là như vậy.”

Tạ Duẩn Ninh căng thẳng lại luống cuống, giống như trốn tránh hiện thực mà nhắm mắt lại, nếu như có thể, hẳn thật sự hy vọng chính mình bây giờ có thể ngắt đi.

“Tiểu Ninh.” Đột nhiên cảm giác được nhiệt độ cơ thể hơi lạnh của Tạ Diệc Đông bao phủ thân thể của chính mình, đồng thời, mặt bị những ngón tay thon dài của y lật qua: “Nhìn tôi.”

Phản ứng của Tạ Diệc Đông khiến cho Tạ Duẩn Ninh ý thức được, y có lẽ sẽ không bởi vì chuyện này mà giấu cợt chính mình, nhưng vẫn khó xử vô cùng, vươn tay, che mặt, nhỏ giọng nói: “Đừng nhìn được không?” Em sợ em thấy được mặt của anh sẽ sung huyết não! Hơn nữa, tôi như vậy làm sao có thể thấy được anh a!

“Không được.” Tạ Diệc Đông cười, đồng thời cúi mặt xuống, hôn lên những ngón tay của Tạ Duẩn Ninh, sau đó bắt lấy cổ tay của hắn, ngậm lấy ngón tay của hắn, liếm từng ngón từng ngón.

Tạ Duẩn Ninh ngược lại hít sâu một hơi, cũng không để ý đến cái gì, trừng to mắt, ghen ngào nói: “Anh!”

“Hửm?” Tạ Diệc Đông ngậm lấy ngón tay của Tạ Duẩn Ninh, nhướn mày nhìn hắn.

Quả nhiên, bởi vì liên quan đến việc không mở đèn, trong phòng chỉ có thể thấy được đường nét bóng dáng mơ mơ hồ hồ của Tạ Diệc Đông, lại không thấy được vẻ mặt của y.

Nhưng thị giác tạm thời trì trệ khiến cho những giác quan khác càng nhạy bén hơn.

Cổ ý Tạ Diệc Đông còn thỉnh thoảng lại cắn cắn tay của hắn, đồng thời tay cũng nắm lấy nơi đó nhẹ nhàng chà xát.

Tạ Duẩn Ninh nằm mơ cũng chưa từng nghĩ đến Tạ Diệc Đông sẽ giúp chính mình làm cái này — Ách, được rồi, nằm mơ kỳ thực cũng có nghĩ tới, mộng xuân gì đó...

Hắn thật không dám phát ra âm thanh, nhưng thân thể cầm dục rất lâu rồi lại vô cùng kích động, tiếng rên rỉ nhỏ xíu thỉnh thoảng tràn ra khỏi miệng: “Anh... Đừng... Ồ...”

Tạ Diệc Đông mới không quan nhiều như vậy, chỉ cố trêu đùa mỗi tác da thịt mẫn cảm trên cơ thể của Tạ Duẩn Ninh.

Tạ Duẩn Ninh căn bản đã hoàn toàn mềm nhũn, cả người tùy ý Tạ Diệc Đông muốn làm gì thì làm.

Bởi vì rất lâu rồi không có phóng thích, chỉ bị Tạ Diệc Đông làm một chút, Tạ Duẩn Ninh liền xuất ra.

“...Thì ra Tiểu Ninh trong khoảng thời gian này ngủ không được chính là bởi vì điều này...” Tạ Diệc Đông mở công tắc đèn đầu giường, cuối cùng cũng buông tay ra, một bên kéo khăn giấy lau tay, một bên mang theo ý cười nói.

Tạ Duẩn Ninh vừa hoàn hồn lại, liền nghe được Tạ Diệc Đông nói như vậy, gần như muốn hôn mê luôn cho xong.

Mặt đã đỏ đến không thể đỏ hơn, lại bởi vì mới phát tiết xong, cho nên vẫn có chút thất thần, cũng không có cách nào nhúc nhích, đành phải đáng thương mà nhìn Tạ Diệc Đông.

“Được rồi, đến lúc cậu báo đáp lại cho tôi rồi.” Tạ Diệc Đông một bên cười nói như vậy, một bên lấy ra một cái bình nhỏ bán trong suốt, quơ quơ trước mặt Tạ Duẩn Ninh.

Tạ Duẩn Ninh cũng không phải ngu ngốc, đến bước này rồi, đương nhiên biết Tạ Diệc Đông muốn làm cái gì.

Hắn cũng không có dự định gì mà đi áp Tạ Diệc Đông — Bởi vì biết chính mình có lẽ không có cách nào áp chế được cái người này, chỉ là, hắn cũng không dám hy vọng xa vời với việc Tạ Diệc Đông sẽ sinh ra dục vọng gì đối với chính mình.

Thế là, hắn ngơ ngác mà nhìn Tạ Diệc Đông: “...Anh cũng đứng lên hả?”

Hắn xin thề, hắn hoàn toàn không có ý nghĩ gì khác.

Nhưng câu này nói xong, dưới ánh đèn, trên mặt trước sau như một lạnh nhạt cầm dục của Tạ Diệc Đông xuất hiện vẻ mặt tà ác: “Cậu muốn biết?”

“A?” Nào của Tạ Duẩn Ninh còn chưa phản ứng kịp.

Tạ Diệc Đông bắt lấy tay của Tạ Duẩn Ninh, kéo xuống phía dưới.

Tạ Duẩn Ninh vừa đụng đến thứ đã đứng lên đó, liền tựa như bị dọa mà rút tay trở về.

Khuôn mặt hơi bình tĩnh lần nữa “oanh” một cái đỏ bừng.

Phản ứng của Tạ Duẩn Ninh khiến cho Tạ Diệc Đông rất buồn cười: “Cậu căng thẳng cái gì? Tôi nhớ là lúc cậu là Hạ Ninh sinh hoạt cá nhân thế mà vô cùng lộn xộn.”

Tạ Duẩn Ninh nhỏ giọng bĩu môi trách móc: “Nhưng mà bởi vì là anh a.” Bởi vì anh, cho nên em mới căng thẳng đó!

Nụ cười của Tạ Diệc Đông thu liễm lại, nhìn chăm chú vào Tạ Duẩn Ninh, sau đó tiếp cận, nhẹ nhàng hôn lên môi của Tạ Duẩn Ninh, nhẹ nhàng gặm nhấm: “Ừ, tôi biết.”

Thật là, anh có thể dừng vừa làm dáng vẻ cảm động vừa đem ngón tay đưa đến mặt sau của em được hay không a!

Tạ Duẩn Ninh có chút không thích ứng được mà xoay xoay thân thể.

“Ngoan.” Tạ Diệc Đông mỗ nhẹ lên trán của Tạ Duẩn Ninh: “Tôi không muốn làm tổn thương cậu một lần nữa.”

Tạ Duẩn Ninh sưng sốt một chút, ngẩng đầu lên, nhìn Tạ Diệc Đông.

Tạ Diệc Đông mỉm cười với hắn: “Nhưng mà xem ra, cậu ngược lại rất “đói”. Cho nên, cậu lần sau nếu như muốn làm, trực tiếp nói với tôi là được, không cần làm cho tôi các loại canh bổ gì đâu.” Về mặt tao nhã lời nói rõ ràng lại một chút cũng không có cái gì không tự nhiên.

Tạ Duẩn Ninh đen mặt: “Mới không phải đâu, em chỉ là muốn... A...” Nói còn chưa xong, bởi vì ngón tay của Tạ Diệc Đông đã bắt đầu làm mở rộng.

Em có chút “đói” không sai, nhưng mà em làm canh bổ cho anh chỉ là hy vọng anh hiểu được sự đau khổ của em, tuyệt đối không có ý nghĩ muốn câu dẫn anh, anh thật sự nghĩ quá nhiều rồi.

Tạ Duẩn Ninh đang suy nghĩ mơ màng trong đầu, trong miệng lại chỉ có thể phát ra những tiếng rên rỉ vô vụn.

“Sau này nếu như ngủ không được,” Tạ Diệc Đông mỉm cười làm cho người ta say đắm, “Cũng nói cho tôi, làm chút vận động thì có thể ngủ ngon.” Một bên nói như vậy, một bên đem tay rút ra, sau đó, xâm nhập vào trong cơ thể của Tạ Duẩn Ninh.

Tạ Duẩn Ninh nhẹn không được một trận run rẩy.

Hắn mặc dù có chút ý thức mơ hồ, nhưng vẫn vô cùng rõ ràng chính mình đã kết hợp làm một thể với Tạ Diệc Đông.

Khoái cảm của thân thể là một phần, nhưng sự thỏa mãn trên tinh thần càng tràn ngập cả thân thể.

Tôi khao khát người này, cuối cùng cũng thuộc về tôi.

“Tạ Diệc Đông...” Tạ Duẩn Ninh mở to mắt, nhìn vẻ mặt có chút mê loạn của Tạ Diệc Đông, nhỏ giọng gọi y.

“Àn?” Tạ Diệc Đông chậm rãi gia tăng tốc độ khuấy động bên trong thân thể của Tạ Duẩn Ninh, vừa thở gấp, vừa trả lời hắn một tiếng.

“Yêu anh... Em yêu anh.” Vốn dĩ sự kiên trì ngay từ đầu, mờ mịt và bất đắc dĩ một đường đi đến, vì chính là sự thân thiết của thời khắc này, đem sinh mệnh sau này liên hệ cùng nhau.

Có lẽ, tôi quả thực là rất cố chấp, nhưng người con trai trước mắt này, lại làm sao không phải vẫn luôn khư khư cố chấp sao?

May mà, con đường của chúng ta cuối cùng cũng giao nhau cùng một chỗ, đường đi cô độc này, cuối cùng cũng có thể cùng nhau đi về phía trước.

Tạ Diệc Đông ngẩng đầu, hôn hân thật sâu.

44. Chương 43

Vào mùa đông, sáng sớm luôn tới chậm.

Đồng hồ điện tử trên tủ đầu giường đã đem đồng hồ báo thức chỉ hướng 6 giờ sáng, bên trong gian phòng bị rèm cửa vừa dày vừa nặng che khuất toàn bộ này, lại không có chút ánh sáng nào chiếu vào, vẫn là màu đen tối mịt.

Thở dốc vừa ổn định lại, loáng thoáng có thể nghe thấy có người giống như đang nói nhỏ giọng thăm thẳm thì: "... Không được, để em ngủ đi, em buồn ngủ..."

Người con trai bên cạnh sắp lại gần, nhẹ nhàng in một nụ hôn lên trán người nào đó, sau đó, lấy điện thoại ra bắt đầu gọi điện thoại.

Y hoàn toàn không cần lo lắng sẽ quấy rầy đến người bên cạnh, bởi vì biết người nào đó đã bị chính mình giày vò đủ thắm, cần bản không thể tỉnh lại.

Một bên giao phó công việc cho trợ lý, một bên không tự chủ mà vươn tay ra vuốt ve da thịt của người bên cạnh.

Người bên cạnh phát ra tiếng rên rỉ nhỏ bé: "... Đừng làm nữa... Em đã muốn rã rời rồi..."

Người con trai đang gọi điện thoại khẽ mỉm cười, tắt máy, sau đó vươn tay ôm lấy người bên cạnh: "Ừ, anh sẽ không làm gì cả, ngủ đi."

Câu nói này làm cho người trước đó còn liên tục cầu xin tha thứ cuối cùng cũng an tĩnh lại.

Người con trai nhoẻn miệng cười, sau đó ôm lấy người bên cạnh, hai người cùng nhau kề sát, ngủ thật say.

Lúc Tạ Duẫn Ninh tỉnh lại đã gần đến xế chiều, trong phòng mặc dù không phải tối như mực, nhưng ánh sáng cũng không có sáng sủa bao nhiêu, cảm nhận mãnh liệt nhất của hắn chính là — Bụng thật là đói.

Theo bản năng mà vươn tay qua sờ sờ vị trí bên cạnh — Không có người.

Lập tức nhớ đến chuyện phát sinh tối hôm qua.

Nói như thế nào đây, đột nhiên cảm thấy thật ngượng ngùng.

Tạ Duẫn Ninh theo bản năng mà trở mình, muốn đem chính mình từ đầu đến chân đều bao lại.

Kết quả phát hiện thân thể vô cùng bủn rủn — Thật giống như xương cốt đều bị ép khô vậy.

...Được rồi, từ một loại ý nghĩa nào đó mà nói, chính xác chính là bị ép khô...

Tối hôm qua khoảng mười một giờ mới ngủ, trong lúc đó kì kèo nhiều nhất có lẽ hơn một tiếng đồng hồ, sau đó liền bị Tạ Diệc Đông một mực bắt lại chà đạp đến sáng sớm.

Cái loại mức độ đáng sợ đó, quả thực chính là không đem chính mình làm cho ngắt đi thì không xong.

Cho dù cầu xin tha thứ như thế nào đều hoàn toàn không có hiệu quả, tóm lại — Nếu như có người lại nói Tạ Diệc Đông là phái cấm dục, Tạ Duẫn Ninh nhất định sẽ là người đầu tiên kháng nghị.

Nếu như nói trước đó là rất "đói", lần này đã chống đỡ đến mất đi ý thức...

Có lẽ một lần có thể chống được nửa năm...

Tạ Duẫn Ninh cắn chặt răng, từ từ lật người lại.

Ngoại trừ nơi đó bị sử dụng quá độ, những chỗ khác đau đến không cảm giác được cái gì, chủ yếu vẫn là một loại thoát lực không làm gì được khiến hắn cảm thấy thân thể không có cách nào điều khiển được.

Đặc biệt là hai chân, quả thực chính là giống như không còn là của chính mình nữa...

Cửa nhẹ nhàng bị đẩy ra, sau đó âm thanh của Tạ Diệc Đông vang lên: “Tiểu Ninh.” Bước chân tiến tới gần, giường nhẹ nhàng trũng xuống.

Tiếp theo bị người nào đó cẩn thận lật người lại, mặt hướng về người đó.

Tạ Diệc Đông ấn mở đèn, mỉm cười nhìn Tạ Duẩn Ninh: “Vẫn ổn chứ?”

“...Không tốt lắm.” Tạ Duẩn Ninh nhỏ giọng lầm bầm, “Anh sao lại hung ác như vậy a.” Tôi dám chắc, hôm nay ít nhất đừng nghĩ đến việc xuống giường.

Khuôn mặt mỉm cười của Tạ Diệc Đông dưới ánh đèn mờ lộ ra sự mông lung nhưng rất dịu dàng: “Tôi đã rất tiết chế rồi.”

Đây mà gọi là tiết chế?

Anh mà phóng túng thì sẽ như thế nào a!

Tạ Duẩn Ninh ý thức được trình độ của hai bên thật sự là chênh lệch quá xa, bỏ qua ý nghĩ kháng nghị trước mặt y, trực tiếp nói: “Em đói bụng.”

“Tôi nấu cháo rồi.” Tạ Diệc Đông mỉm cười, lấy tay sờ sờ trán hắn: “Muốn ăn không?”

Đừng nói cháo, dẫu con bò đến cho em, em bây giờ cũng có thể nuốt vào.

Tạ Duẩn Ninh vội vàng gật đầu.

Tạ Diệc Đông cười cười, cúi mặt xuống, hôn lên gò má của Tạ Duẩn Ninh: “Thật ngoan.” Sau đó đứng dậy đi ra ngoài bưng cháo đến.

Tạ Duẩn Ninh có chút ngơ ngác mà nhìn bóng dáng Tạ Diệc Đông rời đi.

Luôn cảm thấy có chút lạ.

Bây giờ như vậy, nói là người yêu gì đó, lại không có cấp bách() như vậy, nói là người thân, lại quá thân rồi, rốt cuộc coi là cái gì đây?

Sau khi Tạ Diệc Đông bưng cháo đến, ngồi ở mép giường, chậm rãi đút cho Tạ Duẩn Ninh.

Tạ Duẩn Ninh cũng không nói chuyện.

Sau khi an tĩnh giải quyết hết một chén cháo, Tạ Duẩn Ninh mới nói nhỏ với Tạ Diệc Đông: “... Tạ Diệc Đông.”

Tạ Diệc Đông hơi nghiêng đầu, nhìn vào mắt hắn, mỉm cười.

“Anh cảm thấy mối quan hệ của chúng ta bây giờ là cái gì?” Thanh âm của Tạ Duẩn Ninh có chút khàn khàn — Không còn cách nào cả, cổ họng tối hôm qua đã sử dụng quá độ rồi.

Tạ Diệc Đông cười, nói: “Cậu thích cái nào thì chính là cái đó.”

Nào có như vậy được chứ!

Tạ Duẩn Ninh bất mãn mà trừng Tạ Diệc Đông.

Bởi vì biết Tạ Diệc Đông là người như thế nào, cho nên Tạ Duẩn Ninh sẽ không bối vì đáp án của y mà buồn, mặc dù mất mát là đều không thể tránh được.

“Tôi là nói, chỉ cần cậu cảm thấy yên tâm là được.” Tạ Diệc Đông mỉm cười giải thích, “Đối với tôi mà nói, điều này hoàn toàn không khác nhau.”

Tạ Duẩn Ninh nhìn khuôn mặt của Tạ Diệc Đông, lại suy nghĩ một chút, gật đầu.

Tạ Diệc Đông mỉm cười sờ đầu của Tạ Duẩn Ninh: “Muốn ăn thêm chút nữa không?”

“Uhm.” Tạ Duẩn Ninh gật đầu.

Tối đó, Tạ Diệc Đông không động vào hần, chỉ là ôm lấy hần ngủ giống như mọi ngày.

Ở nhà nghỉ ngơi mấy ngày, Tạ Duẩn Ninh cuối cùng cũng đi học lại.

Mặc dù nói Tạ Duẩn Ninh là học sinh, nhưng Tạ Diệc Đông một chút cũng không có ý nghĩ yêu cầu hần chăm chỉ học hành, vẫn luôn thuận theo ý kiến của Tạ Duẩn Ninh, hần muốn đi học thì để hần đi học, không muốn cũng không ép buộc — Hoặc là nói, Tạ Diệc Đông có lẽ càng hy vọng Tạ Duẩn Ninh không cần phải đi học gì cả, mỗi ngày ở bên cạnh y còn có thể khiến cho Tạ Diệc Đông càng vui hơn.

Cho nên đối với vấn đề học hành, cho dù có dốt đặc cán mai, Tạ Duẩn Ninh cũng không có áp lực chút nào.

Mà những giáo sư khác càng tùy ý hần.

Trái lại Phạm Trì, bởi vì có mối quan hệ với người trong lòng là Đường Lễ, thành tích một môn học nào đó vô cùng tốt.

Hết tiết học, sau khi Phạm Trì đưa mắt nhìn theo Đường Lễ đi ra khỏi phòng học, mới sắp lại nói chuyện với Tạ Duẩn Ninh: “Mấy ngày nay tại sao không đi học? Tớ gọi điện thoại đến chỗ anh cậu ngược lại còn bị cúp điện thoại đó! Cậu rốt cuộc bị anh cậu nhốt rồi sao?”

Tạ Duẩn Ninh một bên thu dọn vài thứ trên bàn, một bên tức giận mà liếc Phạm Trì: “Cậu quản nhiều quá đi.”

Phạm Trì cười cười, hình như dự định nói gì đó, đột nhiên ánh mắt chăm chú, nhìn thẳng vào một chỗ nào đó trên người Tạ Duẩn Ninh, sững sờ nói: “Tớ nói a, Duẩn Ninh, tớ biết cậu tại sao xin nghỉ rồi...”

“A?” Tạ Duẩn Ninh không hiểu ra sao mà nhìn Phạm Trì.

“Cậu trước khi ra khỏi nhà không soi gương sao?” Phạm Trì nói thì thầm: “Ách, không thể, cái này là cổ ý đi... Tuyên bố quyền sở hữu ư?” Cười gượng nói: “...Thật tốt a, thật ngưỡng mộ cậu...”

Tạ Duẩn Ninh đen mặt: “Cậu rốt cuộc đang nói cái gì vậy?”

“Này.” Phạm Trì lấy ra một cái gương nhỏ, chiếu vào Tạ Duẩn Ninh, “Xem xem cổ của cậu.”

“A?” Tạ Duẩn Ninh khó hiểu mà nhìn vào chính mình trong gương.

Nhìn hai lần, nhất thời mặt đỏ bừng — Cổ của chính mình có một dấu hôn vô cùng rõ ràng ở đó, mặc dù màu sắc có chút nhạt, nhưng vẫn là vừa nhìn liền có thể nhìn ra được.

“...Canh bỏ bỏ ra hiệu quả rất tốt ha...” Phạm Trì lẩm bẩm, “Anh cậu rốt cuộc cũng thú tính đại phát rồi sao?”

Tạ Duẩn Ninh co rút khoé miệng: “Cậu tại sao biết?”

“Cậu cho là mắt tớ mù sao!” Phạm Trì bó tay mà liếc một cái, “Cậu đói, anh cậu cũng chưa chắc ảm no được, giống như dùng ánh mắt rất đói mà nhìn cậu vậy.”

“Hả?” Tạ Duẩn Ninh sững sốt — Đây vẫn là lần đầu tiên nghe người khác nói như vậy.

“Tóm lại, hiệu quả của canh bỏ thật sự là đáng mừng.” Phạm Trì hừ nói. “Ai biết anh cậu mỗi ngày bỏ này bỏ nọ cho cậu là có ý gì chứ.”

Tạ Duẩn Ninh nháy mắt mấy cái: “Cậu lời này là có ý gì?”

“Ý trên mặt chữ.” Phạm Trì nói, “Cậu sẽ không trì hoãn đến thê thảm như thế này chứ.”

“Cậu là nói?” Tạ Diệc Đông có ý mỗi ngày bồi bổ cho tôi, muốn khiến tôi nhịn không nổi trước sao?

“A a a~” Phạm Trì nghiêng đầu, giả bộ không thấy vẻ mặt của Tạ Duẩn Ninh: “Tớ cái gì cũng không có nói a, hôm qua ngủ không ngon, đột nhiên cảm thấy buồn ngủ...” Một bên nói, một bên nằm sắp xuống bàn.

“Này này!” Tạ Duẩn Ninh lay lay sau cổ của Phạm Trì: “Cậu đừng như vậy chứ!”

“Phạm Trì.” Thanh âm lạnh nhạt từ đỉnh đầu truyền đến.

Tạ Duẩn Ninh ngơ ngác ngẩng đầu nhìn Đường Lễ đi rồi mà quay trở lại.

“Giáo sư” Phạm Trì lập tức có tinh thần, ngẩng đầu lên.

Tạ Duẩn Ninh liếc Phạm Trì một cái, đột nhiên cảm thấy y có chút giống như một loại chó nào đó — Nếu như lại có thể lắc lư cái đuôi một chút, vậy thì hoàn toàn giống.

“Bài học hôm qua cậu chuẩn bị xong chưa?” Đường Lễ lạnh lùng nói.

“A...” Phạm Trì dáng vẻ vẫn còn trong tình trạng ngỡ ngàng, chỉ biết ngơ ngác mà nhìn Đường Lễ.

“Thu dọn đồ đạc qua đây.” Đường Lễ dặn dò như vậy, liền cất bước đi ra ngoài.

“A, dạ dạ dạ.” Phạm Trì rất vui vẻ mà thu dọn đồ đạc, cực kỳ hào hứng mà đi ra ngoài.

Tạ Duẩn Ninh ngơ ngác nhìn theo bóng dáng của Phạm Trì — Luôn cảm thấy, giữa hai người này, có phải đã phát sinh biến hoá gì mà tôi không biết hay không?

Qua một lát, mới đột nhiên nhớ ra: ...Rốt cuộc anh tôi bồi bổ cho tôi là có ý gì chứ?

Hết chương 43.

— Hoàn—

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-y-co-hanh>